

แมวของฉันบอกฉัน

การเดินทางอันมหัศจรรย์ของ BrambleBerry Rose

โดยจักรเทวดาแอมเบอร์

เว็บ | www.mycattoldme.com เฟส
บุ๊ค | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> อินสตาแกรม |
[@mycattoldme](https://www.instagram.com/mycattoldme)

แมวของฉันบอกฉัน การเดินทางอันมหัศจรรย์ของ BrambleBerry Rose

โดยจักรเทวดาแอมเบอร์

งานนี้เป็นนิยายแต่อิงจากเหตุการณ์จริงและบุคคลจริงในชีวิตของฉัน ทุกอย่างเข้า.
เรื่องนี้เกิดขึ้นกับฉันแม้ว่าบางเหตุการณ์จะรวมหรือย่อก็ตาม
บทกวีคือความรักในการเขียนครั้งแรกของฉัน โดยเฉพาะไฮกุ คุณอาจพบอิทธิพลบางอย่างจากงานช่วงแรกๆ ในเรื่องนี้ ฉันมีคำที่เป็นตัว
พิมพ์ใหญ่ที่สำคัญสำหรับฉัน ฉันยังใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพราะฉันชอบมัน ชื่อของผู้คนมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อปกป้องความ
เป็นส่วนตัวของพวกเขา แต่ชื่อของสัตว์ต่างๆ ยังคงเหมือนเดิมและในปัจจุบัน

ลิขสิทธิ์ © 2019 โดย Amber Archangel สงวนลิขสิทธิ์
ทั่วโลก หนังสือเล่มนี้หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไม่สามารถทำซ้ำหรือใช้ในลักษณะใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์
อักษรอย่างชัดเจนจากผู้เขียน ยกเว้นการใช้คำพูดสั้น ๆ ในการวิจารณ์หนังสือ

ในเรื่องราวที่เขียนอย่างสวยงามเกี่ยวกับชีวิตของเธอกับสมาชิกแมวที่รักและอยาก رؤ้อยากเห็นในครอบครัวของเธอ รวมถึง BrambleBerry Rose โดยเฉพาะ ผู้เขียนเล่าถึงความทรงจำและประสบการณ์ที่เธอชื่นชอบด้วยน้ำเสียงที่จริงใจและมีส่วนร่วมซึ่งเชิญชวนให้ผู้อ่านนั่งลงและดื่ม ชาเย็นทรงสูงสักแก้วที่ระเบียงหน้าบ้านพร้อมกับเธอ ขณะที่เธอเล่าให้คุณฟังเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น

เรื่องราวมีเสน่ห์ตั้งแต่ต้นจนจบ โดยเน้นด้วยความซาบซึ้งในภูมิปัญญาและคุณค่าที่แมวที่รักของเธอแบ่งปันกับผู้เขียนในระหว่างและแม้กระทั่งหลังจากนั้นในช่วงชีวิตของแมวตัวหนึ่ง ผู้เขียน ศิลปิน และคนรักสัตว์ รับเสียงแมวจริงมากกว่าสามสิบตัวและดูแลพวกมันในฐานะสมาชิกในครอบครัวของเธอมานานหลายทศวรรษ แต่เธอได้สร้างความผูกพันที่ใกล้ชิดที่สุดกับโลก ลูกแมวตัวแรกของเธอ และ BrambleBerry Rose แมวที่เธออธิบายว่าเป็น "จิตวิญญาณของฉัน หัวใจของฉัน" ผู้เป็นเพื่อนแมวของเธอมาโดยตลอดมานานกว่าสิบปี และความสัมพันธ์กับผู้แต่งเป็นแก่นกลางของหนังสือเล่มนี้

ผลงานที่น่ารักและคุ้มค่านี้ติดตาม BrambleBerry Rose จากการช่วยชีวิตของเธอเมื่อถูกโยนทิ้งไป ลูกแมวอายุหนึ่งวันจนถึงวัยโตเต็มวัย ในครอบครัวที่ใกล้ชิดซึ่งชีวิตมุ่งเน้นไปที่กิจกรรมและความเป็นอยู่ที่ดีของสัตว์ต่างๆ การดูแลของผู้เขียนประกอบด้วยผู้แต่ง สามิและคู่ชีวิตของผู้เขียน คริสโตเฟอร์ และ "พี่น้อง" ที่มีอายุมากกว่าสามคน ได้แก่ แมวตัวผู้ผู้ปกป้องและพิวดำล้วน นาวาร์ สตาร์ แมวตัวผู้ที่น่ารักและเข้ากับคนง่าย อักเคิลเบอร์รี่ นูน แมวผู้เขินขง , แมวตัวเมียลึกลับ เคิร์ลเกรย์ และต่อมาคือแมวตัวเมียวัยน้อยของครอบครัวที่ร่าเริง เฮย์ลี สกายวอล์กเกอร์ สมาชิกคนเดียวของครอบครัวที่ไม่เข้ากับ BrambleBerry Rose

ผู้เขียนเป็นผู้สังเกตการณ์อย่างกระตือรือร้นเกี่ยวกับบุคลิก กิจกรรมโปรด และนิสัยแปลกๆ ของสัตว์ต่างๆ ผู้รักสัตว์ทุกชนิดจะพบจุดร่วมในคำอธิบายที่สื่อถึงความงามทั้งภายในและภายนอก ผู้เขียนได้เรียนรู้ว่าเธอและ BrambleBerry Rose มีความเชื่อมโยงที่อยู่เหนือช่วงชีวิตเดียว เธอสัมผัสได้ถึงความคล้ายคลึงกันอย่างแปลกประหลาดระหว่าง Earth และ BrambleBerry Rose เป็นต้น หลังจากแมวที่รักของเธอเสียชีวิต ซึ่งทำให้ผู้เขียนรู้สึกโศกเศร้าและเสียใจอย่างที่สุดซึ่งผู้เขียนรู้สึกประหลาดใจที่ได้รับการสื่อสารด้วยความรักและปลอบโยนจาก BrambleBerry Rose ผู้เขียนอธิบายถึงการสื่อสารนี้ ท่ามกลางสัญญาณอื่นๆ ว่ามีความสำคัญต่อการรับมือกับการสูญเสีย BrambleBerry Rose และเป็นการเสริมสร้างความเชื่อมั่นของเธอว่าเธอและแมวที่รักของเธอจะได้กลับมาพบกันอีกครั้งในโลกนี้หรือโลกหน้า ผู้เขียนหวังว่าเรื่องราวของเธอจะช่วยปลอบโยนและช่วยเหลือผู้อื่นที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความสูญเสียอันเจ็บปวดเช่นเดียวกัน

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่อบอุ่นและสร้างแรงบันดาลใจที่คนรักหนังสือและเพื่อนสัตว์จะต้องชอบอ่าน.

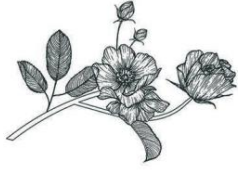
—ตรวจสอบโดยบรรณาธิการของ Simon & Schuster

บทวิจารณ์จากผู้เขียนท่านอื่น ขอขอบคุณสำหรับความ	5.
รัก...	6.
การอุทิศตนใน	7.
ความทรงจำของ บท	8.
ต่างๆ	
1. ฉันรู้จักคุณมาก่อน 2. นี่อาจเป็นเรื่องจริงหรือ	9.
เปล่า?	31.
3. ได้โปรด ไม่!	34.
4. เอาล่ะ - - บางคนนำสุนัขมาด้วยใช่ไหม?	40.
5. ดูเด็กคนนั้นสิ! ดูเหมือนแมวน้อย 6. และเธอยังคงจากไป 7. โอรีโอ แพนด้า และเซเชมเทศ 8.	49.
แมวของคุณดูฉลาดมาก 9. ฉันสบายดีแม่ 10. ใช่	61.
ชีวิตด้วยความรักในใจคุณ 11. สีแดงตัวใหญ่ ผู้ล่า 12.	83.
สุนัขมีพลังพิเศษ 13. ความรักชนะ ขาดทุน ขาดทุน.	102.
	106.
	111.
	113.
	116.
	122.
	124.
14. Mystère	127.
15. ฉันรู้วิธีบอกว่าคุณรักคุณ 16. จุดจบ?	129.
	130.
17. ชื่อของเธอ 18. ฉันพบ	131.
ภาพถ่ายที่บอกเล่าเรื่องราว 19. รายการแหล่งข้อมูลบางส่วนที่ช่วยฉัน	133.
รักษา มันก็บอกความจากที่รักของฉันเกี่ยวกับผู้แต่ง	134.
	135.

บทวิจารณ์เกี่ยวกับ My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

“ฉันไม่ชอบแมวเป็นพิเศษ (แม้ว่าประวัติของฉันที่มีแมวหลายตัวจะ 'เป็นเจ้าของฉัน' ก็ตาม) นั่นเป็นเรื่องโกหก) ฉันไม่ชอบคนน้ำตาไหลเป็นพิเศษ (แม้ว่าเรื่องราวที่น่ารักนี้จะเข้าข่ายเป็น 'ผู้ต่อต้านน้ำตาฝ่ายวิญญาณ' ก็ตาม) หนังสือที่ให้ความรู้ลึกซึ้งๆ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งอีกครั้ง และใครจะตำหนกหนังสือที่เห็นได้ชัดว่าเป็นของขวัญที่สมบูรณ์แบบสำหรับคนที่ชอบแมว ผู้ที่สูญเสียคนที่รักไป (สองขาหรือสี่ขา) และผู้มี (หรือความต้องการ) ความกล้าที่จะหายใจเข้าและก้าวไปสู่อนาคตข้างหน้าทีละก้าว? งานเขียนบทกวีที่สวยงามของ Amber Archangel ทำให้ My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose กลายเป็นอัญมณีชิ้นเล็ก เป็นส่วนเสริมที่คู่ควรและเป็นที่ยอมรับสำหรับเพื่อน — หรือแม้แต่ในรายการเรื่องรออ่านของคุณ”

—Hugo N. Gerstl นักเขียนหนังสือขายดีระดับนานาชาติเรื่อง Scribe, Assassin, Against All Odds และ The Wrecking Crew

“ถ้าคุณเคยรักสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นลูกหมาตัวแรกของคุณ นกแก้วที่ถูกรักของคุณ หมูที่ป็นป่าไปทั่วตัวคุณ หรือลูกแมวที่อาศัยอยู่บนตักของคุณ คุณจะต้องชอบเรื่องราวของ Amber Archangel

สัตว์เป็นกลุ่มความรักที่สื่อสารกับเราจริงๆ และพวกมันก็รักเราด้วย ไม่ว่าจะไรก็ตาม

ขอขอบคุณ Amber Archangel สำหรับการอ่านอย่างจริงจังซึ่งเรียบง่ายและลึกซึ้งในเวลาเดียวกัน เราทุกคนจะมีความรักเหมือน BrambleBerry Rose ได้ไหม!”

—เจอราร์ด ไส ผู้แต่ง The War to End, The Boy Captain, และ แฮมิลตันและเอ็กเบอร์ต้า

“บางทีคำพูดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยพูดอาจเป็นของกูรูผู้มีชื่อเสียงและไม่เปิดเผยชื่อ TuGnkk ผู้ซึ่งพูดจากสวรรค์ของเขาว่า 'เมื่อคุณได้รู้จักความรักของสัตว์แล้วเท่านั้นที่คุณจะได้ใช้ชีวิตที่เต็มเต็ม' นี่คือนคนที่เมื่อเขาลงมายังโลก และขับรถชื่อของเข้าไปรอบๆ ด้วยรถกอล์ฟพร้อมสติ๊กเกอร์ติดกันชนที่มีข้อความว่า มนุษย์และแมวหายไป

รางวัลสำหรับแมว ใช่ เขาจริงจังกับแมวมก และ Amber Archangel ก็มีความสุขเช่นกัน ชีวิตส่วนใหญ่ของเธอใช้เวลาไปกับการเรียนรู้จากหนึ่งในสายพันธุ์ที่ฉลาดที่สุดในโลก เธอแบ่งปันความคิดที่รู้แจ้งและความจริงใจของพวกเขาใน My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose เรื่องราวแสนอร่อยที่จะทำให้วันของคุณสดใสขึ้น”

—Tony Seton นักข่าวมือรางวัลและผู้เขียน The Francie LeVillard Mysteries

ขอบคุณสำหรับความรัก...

สิ่งแรกในใจของฉันคือแม่และลูกแมวกุ๊กตัวที่แบ่งปันชีวิตของฉัน ฉันรักคุณตลอดไปและสัญญาว่าจะพบคุณอีกครั้ง

ฉันคงเป็นใครไม่ได้ถ้าไม่มีสามีที่ไม่ธรรมดา ขอบคุณสำหรับหลายปีที่แสนวิเศษ สถานที่ในโลกนี้ที่เราอาศัยและเยี่ยมชม รอยยิ้มและความรักตลอดเส้นทาง ความรักของคุณคือส่วนที่ดีที่สุดของฉัน

ฉันจะขอบคุณ Randy (William) Olague มากพอสำหรับความรักและคุณค่าของคุณอย่างสูงได้อย่างไร การสอน? คุณเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันมานานหลายทศวรรษ คุณเปิดใจและหัวใจของฉันต่อภูมิปัญญาของจักรวาลและความรักของผู้สร้าง เพราะคุณ เสียของ BrambleBerry Rose จึงดำเนินต่อไป

ขอขอบคุณอย่างจริงใจต่อทุกคนที่รักและห่วงใย BrambleBerry Rose ในระหว่างนั้น ชีวิตของเธอ

สำหรับเรื่องราวมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เพื่อนและเพื่อนบ้านเล่าให้ฉันฟังเกี่ยวกับสัตว์ที่พวกเขารัก ซึ่งกลับบ้านหลังจากออกไปอย่างเห็นได้ชัดตามทางเลือกของตนเอง

ฉันจะขอบคุณกรมตำรวจในพื้นที่ที่น่ารักของฉันที่รับสายที่นำ BrambleBerry Rose กลับมาหาฉันได้อย่างไร

กลุ่ม Grief Recovery ในพื้นที่ของฉันมอบตะกร้าที่เต็มไปด้วยคำแนะนำด้วยความรักและการสนับสนุนให้ฉันผ่านช่วงการเปลี่ยนแปลงที่ยากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตที่ฉันเผชิญ

และถึงพระเจ้าผู้สร้างจักรวาลของเรา ขอขอบคุณสำหรับบทเรียนเกี่ยวกับความรัก ไม่ว่าจะเป็นบทเรียนเรื่องขนสัตว์หรือในฐานะบุคคล ทุกสิ่งทุกอย่างพัดหายไปไหนที่สุด ความรักคือทั้งหมดที่มี

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวความรัก อุทิศให้กับนก จิ้งจก แมว สุนัข ม้า ช้างทุกตัว สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าพวกมันหายใจอากาศหรือน้ำ มีขนหรือขนนก บิน คลาน เดิน วิ่ง กระโดด หรือขุดดิน มีไว้เพื่อการทำงาน เพื่อ เป็นสัตว์ป่าหรือสัตว์เลี้ยงหรือ (นำเสิร์ฟ) เพื่อการบริโภคหรือเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชั่วร้าย พวกเขามาที่นี่เพื่อช่วยรักษาเราและโลกใบนี้ด้วยความรักที่พวกเขามีในใจ และสำหรับสิ่งนั้น ฉันขอขอบคุณพวกเขา ฉันให้เกียรติพวกเขาและรักพวกเขาทุกคน

ถามสัตว์ร้ายแล้วพวกมันจะสอนคุณถึงความงามของโลกนี้

-นักบุญฟรังซิสแห่งอัสซีซี

ขอบคุณที่อ่านเรื่องราวความรักของฉัน โปรดจำไว้ว่ามันไม่สามารถทดแทนได้
ได้รับความช่วยเหลือส่วนตัวเกี่ยวกับการเสียชีวิตหรือความเจ็บป่วยของเพื่อนสัตว์ที่คุณรัก

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose เขียนขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้รักสัตว์ที่สูญเสียเพื่อนรักไป คุณอาจต้องการจดจำชื่อเพื่อนอันมีค่าของคุณไว้ด้านล่างนี้:

ณ

(ชื่อของคุณ) จะ

รักคุณและรักคุณตลอดไป

ฉันสัญญาว่าจะตามหาคุณ และฉันรู้ว่าฉันจะได้พบคุณอีกครั้ง ในด้านนี้หรือด้านอื่น ๆ
ในความรักและความทรงจำนิรันดร์ของ

(ชื่อที่รักของคุณ)

1. ฉันเคยรู้จักคุณมาก่อน

แสงยามเย็นเจิบสาดขณะที่ฉันทรุดตัวลงบนหมอนขนนกกบนโซฟาโดยอุ้มลูกแมวตัวใหม่อายุแปดสัปดาห์ไว้ในมือ ฉันมองดูเธอและเธอก็มองกลับไปที่ฉันโดยไม่มีเสียง ฉันได้ยืมตัวเองพูดว่า “ฉันเคยรู้จักคุณมาก่อน” โดยไม่คาดคิด มีบางอย่างเกี่ยวกับเธอ ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร ฉันจำบางสิ่งที่คุ้นเคยได้เมื่อมองเข้าไปในดวงตาสีเขียวทองของเธอ

เรียนผู้อ่านฉันต้องการชี้แจง: สิ่งนี้ มี. ไม่. เกิดขึ้น. ถึง. ฉัน. ก่อน. แน่ใจว่าในอดีตฉันรู้สึกแปลกๆ เกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง และจากนั้นมันก็เกิดขึ้น ฉันคิดถึงเพื่อน แล้วโทรศัพท์ก็ดังขึ้น อาจเป็นพวกเขา หรือฉันจะเจอพวกเขาที่ร้านกาแฟ

พวกเราหลายคนเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน แต่นี่ล่ะ? นี่คือดินแดนใหม่

ฉันเดินเข้าไปหาสามีของฉัน ซึ่งก็คือห้องทำงานของคริสโตเฟอร์ โดยจับเธอไว้ใกล้หัวใจ โดยหวังว่าเขาจะได้สามารถช่วยฉันได้ เขาดูภาพวาดของบ้านที่มีเทคโนโลยีสูงอยู่ และลูกแมวตัวอื่นๆ ของเรา เด็กหญิงเกรย์ กำลังนอนหลับอยู่ใกล้หน้าต่างสูงบานหนึ่งซึ่งมองเห็นสวนของเรา “ฉันเคยรู้จักเธอมาก่อน เป็นไปได้ไหม?”

“เอ่ออะ” เขาเงยหน้าขึ้นมองดูลูกคนใหม่ของเรา “นั่นเป็นเรื่องผิดปกติ แต่ก็เป็นไปได้”

เด็กหญิงเกรย์ไม่ตื่น จึงไม่รู้ว่าเธอมีน้องสาวคิดตี้คนใหม่

“คุณคิดว่าเธออาจจะดูเหมือนแมวตัวหนึ่งของเรานี่อาศัยอยู่กับเราแล้วหรือ?”

“อาจจะ.”

“คุณจำเธอได้ไหม?”

“เธอน่ารักมาก.” เขาขยับลงบนเก้าอี้แล้วเอื้อมมือไปลูบหัวเธอ “แต่ไม่มี; ฉันไม่เคยเห็นคนแบบเธอมาก่อน”

ฉันหยิบอัลบั้มรูปของฉันออกมา — ไซ้ ย้อนกลับไปในตอนกลางวัน — ทางมันออกไปในห้องนั่งเล่น พรหมและมองดูความทรงจำหลายปี แมวและลูกแมวทุกตัวที่เคยใช้ชีวิตร่วมกับฉัน บางตัวตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะรู้จักคริสโตเฟอร์

“คุณดูไม่เหมือนพวกนั้นเลย” ฉันพูดกับลูกแมวตัวใหม่ของฉัน

แต่ความรู้สึกนั้นไม่ได้หายไปจากฉัน และเย็นวันนั้น ฉันก็ถามคริสโตเฟอร์อีกครั้ง “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเธอเป็นใคร?”

“บางทีมันอาจจะมาทันเวลาหรือในฝันก็ได้”

ชื่อของเธอ? เธอเป็นกระดองเต่าลาย ผ้ามืดเจือจาง ผ้ามืดลาย tortie สั้น;
หรือ Applejack คนหนึ่งพูดอย่างกระตือรือร้นเมื่อเธอได้พบกับลูกแมวตัวใหม่ของเรา เธอดูราวกับว่าเธอหลงทางอยู่ในพุ่มไม้หนาม
และแถบสีเทาเข้มและจุดสีทองของเธอก็ปะปนกันไปหมด ขนบนศีรษะของเธอมีหนามแหลม ไม้พุ่มเหมือนลูกแมวส่วนใหญ่ และเธอก็มีขนสี
เข้มละเอียดอ่อนที่ปลายหู เห็นได้ชัดว่าชื่อของเธอไม่ใช่ Mystère แต่เป็น Brambleberry ดังนั้น ในวันที่เธอกลับมาบ้าน ขณะที่ฉันถือ
ลูกบอลขนสัตว์อันอบอุ่นนั้นไว้บนฝ่ามือของฉัน ชื่อของเธอจึงกลายเป็น Brambleberry Rose ฉันตั้งชื่อกลางให้เธอ ซึ่งเป็น
สิ่งที่ฉันไม่เคยทำกับแมวตัวอื่น

“คุณชอบ Brambleberry Rose สำหรับชื่อของเธอหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่มีสเกียร์เธอ? คุณตั้งชื่อกลางให้เธอ” ดวงตาของคริสโตเฟอร์เป็นประกาย “โอ้,
ผู้ชาย นั้นเหมาะกับเธอหรือเปล่า! เธอตัวเล็กและน่ารักมาก - - เด็กน้อยบัตเตอร์สก็อต Navar และ Huckleberry จะคิดอย่างไร”

Huckleberry เป็นลูกแมวน้อยแสนหวานวัยสามขวบของเรา เขาจะพบเธอเมื่อเขาเดินเข้าไปในบ้านของเราในภายหลัง
เขาอยู่ประตูกัดไปเพื่อไปเยี่ยมแอนนาเพื่อนคิดดีของเขา สองคนนั้นเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด Navar เด็กชายผิวดำ ตัวใหญ่ ผู้อดทนของเรา เป็น
แมวตัวโตของครอบครัวเรา บางครั้งมันก็ออกไปเที่ยวที่ระเบียงหลังบ้านจนกระทั่งกระรอกเข้านอน คริสโตเฟอร์กับฉันเฝ้าดูเขาปกป้องลูก
แมวตัวน้อยของเรามากกว่าทศวรรษ ดังนั้นเราจึงคิดว่าเขากำลังปกป้องกระรอกที่มาทำรังบนต้นไม้ของเราด้วย

มันเกือบจะมืดแล้วเมื่อฮักเคิลเบอร์รี่มาร่วมกับเรา

เรากำลังนั่งอยู่บนพรมในห้องนั่งเล่นโดยมีลูกแมวตัวน้อยตัวใหม่กำลังเล่นกับพวกมัน
ของเล่นที่มีกระดิ่ง ขนนกที่เธอชอบ และอุโมงค์ลูกแมว เด็กหญิงเกรย์ตื่นขึ้นมาแล้วเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น เธอกระโดดขึ้นไปบนโซฟา
และมองดูจากจุดชมวิวที่ปลอดภัย แต่ดูเหมือนจะไม่อยากเข้าใกล้

เมื่อเธอเห็นแมวน้องใหม่ Brambleberry ก็รีบวิ่งเข้าไปในอุโมงค์ เขาสนใจอาหารเย็นมากกว่าในตัวเธอ เธอเดินตามเขาไป
เพียงเล็กน้อย และเฝ้าดูเขากินอย่างเงียบๆ จากระยะห่างที่ปลอดภัย เขาไม่ได้สนใจเธอมากนัก แต่ดูเหมือนเขาไม่อยากให้เธอเข้าใกล้
เกินไป

“ฮักเคิลเบอร์รี่ คุณอยากพบกับน้องสาวใหม่ของคุณหรือไม่”

ฮักมองไปที่คริสโตเฟอร์แต่ก็ไม่ได้เข้ามาใกล้อีก เด็กสาวเกรย์มองจากข้อได้เปรียบจากมุมมองที่สูงส่งของเธอ

“ชื่อของเธอตรงกับของคุณ - - เธอคือแบรมเบอรี่ บางทีคุณสองคนอาจเป็นเพื่อนกันได้”

จันอุ้มเธอไว้และคริสโตเฟอร์ก็เล่นของเล่นชิ้นหนึ่งเพื่อเคลียกล่อมฮัคเคิลเบอร์รี่ให้เข้ามาใกล้มากขึ้น เขาไม่ได้ส่งเสียงหรือร้องไห้ เขามองเธอรอว่าเธอกำลังศึกษาเขามองตัวใหม่อย่างตั้งใจ จากนั้นก็ไปนอนบนเตียงโปรดของเขาเพื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

“ไอ้ที่รัก นั่นไม่ใช่สิ่งที่จันคาดหวังไว้” คริสโตเฟอร์กล่าว

นาวาร์เข้ามาที่หลังเล็กน้อยและเขาก็สงสัย เขาเดินเข้าไปหาเธอแล้ววางมุกสีดาอันใหญ่ของเขาลงข้างมุกเล็กๆ ของเธอ

“โอ้ว. เรากล้าหาญมาก”

จันจะวางเธอกลับบนพรมหลังจากที่ Huck จากไปแล้ว และเมื่อ Navar เข้ามาใกล้ เธอก็นอนขดตัวต่ำมากแต่ก็ไม่หนี Navar เอื้อมมือออกอุ้งเท้าสีดำขนาดใหญ่เพื่อสัมผัสเธอเบาๆ แต่เธอก็ไม่ได้สนใจขนาดนั้น จันบอกได้เลยว่าเธอกลัวนิดหน่อย จันก็เลยอุ้มเธอขึ้นมาอีกครั้ง

“เขาเป็นพี่ชายคนโตของคุณอีกคน - - เขาคือนาวาร์และเขารักคุณ” เธอหันกลับมามองจันเหมือนที่เธอเข้าใจ “เขาจะปกป้องคุณและระวังคุณ จันสัญญา.”

ขณะที่จันจูบในหน้าเล็กๆ ของเธอเธอก็ส่งเสียงพ้ออย่างแมว

คริสโตเฟอร์จากไปพร้อมกับนาวาร์และเกิร์ลเกรย์เพื่อหาอาหารเพิ่มให้พวกเขา จันกับ Brambleberry เล่นกันต่อไปอีกหน่อยจนมืด

“เป็นไปด้วยดี” คริสโตเฟอร์พูดขณะที่เขาจัดการทุกคนให้เรียบร้อยสำหรับคืนแรกของเราด้วยกัน ฮัคเคิลเบอร์รี่ยังคงอยู่บนเตียงผ้าสีทาสีทิวลิปโปรดของเขาบนที่นั่งริมหน้าต่างในห้องทำงานของจัน และข้างๆ เขา เด็กหญิงเกรย์ก็ถูกชุกตัวอยู่บนเตียงนุ่มๆ ของเธอ Navar ขดตัวอยู่ที่ปลายเตียงของเราแล้ว และ Brambleberry ก็ติดตามเราเข้าไปในห้องนอนของเรา เมื่อจันวางเธอบนเตียง จันคิดว่าเธอตัดสินใจว่าทุกที่ที่จันนอนจะเป็นที่ที่ดีสำหรับเธอ

“เธอตัวเล็กมาก” คริสโตเฟอร์พูดเบาๆ เมื่อตื่น Brambleberry ขดตัวอยู่ข้างๆ จัน “ยังดีที่เรามีเตียงขนาดใหญ่ขนาดนี้”

ก่อนนอนอ้างสิทธิ์จัน จันจำได้ว่าเมื่อใดที่จันเริ่มคิดว่าจะได้ลูกแมวตัวอื่น วันนี้เมื่อประมาณห้าปีก่อน ข้อความเขยิบๆ นั้นกลับมาอีกสองสามวันต่อมา แล้วก็เข้ามาในใจจัน ราวกับว่าลูกแมวกำลังรอจันอยู่ที่ไหนสักแห่ง

เวลานั้น คริสโตเฟอร์กับผมอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของรัฐและวางแผนจะย้ายไปทางเหนือไปยังเมืองเล็กๆ จันคิดว่าเราคงจะได้พบสมาชิกครอบครัวแมวตัวใหม่เมื่อเราเคลื่อนไหวพร้อมกับคนดูแล ซึ่งในสมัยนั้นรวมถึงแมวสามตัวที่เราได้รับการช่วยเหลือด้วย

คุณอาจรู้จัก การแสดง Cirque du Soleil ที่ได้รับรางวัล ซึ่งไม่ใช่สัตว์ในละครสัตว์ และยังเป็นที่รู้จักในชื่อ Circus of the Sun มันเล่นในลาสเวกัสในช่วงเวลาเดียวกันนั้น เหตุผลที่จันพูดถึงเรื่องนี้ ผู้อ่านที่รัก ก็เพราะเมื่อจันได้เรียนรู้เกี่ยวกับความมหัศจรรย์ของพวกเขา

การแสดงผาดโผนกลางอากาศ ด้วยเหตุผลบางอย่าง ฉันคิดว่าชื่อของลูกแมวตัวใหม่ของฉันจะเหมือนกับการแสดงใหม่ล่าสุดและยาวนานที่สุดของพวกเขา Mystère

หลายเดือนต่อมา ฉันกับคริสโตเฟอร์ไปเที่ยวลาสเวกัสและได้เห็นพวกเขาแสดง

“พวกมันอยู่สูงขึ้นไปในอากาศ - - เรากำลังส่องดูด้วยความประหลาดใจ

“วิธีที่พวกเขาบิน - - จากราวสำหรับออกกำลังกายหนึ่งไปอีกอันหนึ่ง”

“พวกมันมีความสมดุลที่ละเอียดอ่อนมาก” คริสโตเฟอร์กล่าว “แต่พวกเขาต้องเป็นนักกีฬาที่แข็งแกร่ง”

“มิสเตอร์. ฉันค่อนข้างแน่ใจว่านั่นคือชื่อของเธอ”

“จริงเหรอ ทำไมเหรอ?”

“ฉันไม่รู้. ฉันแค่คิดถึงเธอเมื่อเห็นพวกเขาบินไปมา”

แมวตัวแรกของเราในเซาท์แลนด์ที่เราพบหลังจากย้ายมาที่นั่นไม่นานคือนาวาร์สตาร์ แมวตัวใหญ่สีดำล้วนสุดหล่อของเราเป็นที่รู้จักอย่างสนิทสนมในชื่อ Navar, Navey (ฟังดูคล้ายกับ Jazzy) หรือ The Fonz เพราะมันเก่งมาก (คุณคงจำได้จากรายการทีวี Happy Days ว่าเดอะฟอนซ์เป็น กบฏ ที่สวมแว่น กะเทีต หน้าสีดำ และเป็นแก่นแก่ของ ความเท่) เมื่อเราแปร่งชนเขา ถ้าเราแยกขนสีดำบนหน้าอกของเขาออก เราจะเห็น ขนสีขาวเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ ซึ่งเป็นที่มาของชื่อดาวของเขา

เขาตัวเล็กเมื่อเราพบเขา เขายืนอยู่ในสระน้ำแห่งแสงสว่างจากไฟถนนด้านใน หน้าบ้านของเรา

“ดูลูกแมวสีดำตัวนั้นสิ” คริสโตเฟอร์กำลังฟังประตูกระຈกขึ้นบน

“สงสัยว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ - - เขาค่อนข้างจะไม่ค่อยออกไปข้างนอกด้วยตัวเอง”

คริสโตเฟอร์ไม่สามารถหยุดจ้องมองเด็กน้อยได้ “ไอ้ พี่ชาย เขาน่ารักนะ”

เราเพิ่งดูหนังแฟนตาซียุคกลางเรื่อง LadyHawke ที่นำแสดงโดย Rutger Hauer ในบทกัปตัน Navarre และ Michelle Pfeiffer ในบท Lady Isabeau d'Anjou คนรักของเขา คู่รักทั้งสองถูกสาปให้ไม่มีวันได้อยู่ด้วยกัน ยกเว้นช่วงเวลาที่ยาวไปในแต่ละวันเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน และอีกครั้งเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขาแต่ละคนแปลงร่างในช่วงแสงครึ่งดวงนั้น - นาวาร์เป็นหมาป่าสีดำในเวลากลางคืน และเลดี้ไอซาโบเป็นเหยี่ยวในตอนกลางวัน

เพื่อนลูกแมวสีดำตัวน้อยของเรากลับมาในคืนถัดไปและคืนถัดไป เรารู้ว่าเพื่อนบ้านที่เขาอาศัยอยู่ ดังนั้นเราจึงถามว่าพวกเขารักเขาหรือไม่

“ลูกแมวสีดำตัวน้อยของคุณ - - คุณกำลังมองหาบ้านให้เขาหรือคุณวางแผนที่จะเลี้ยงเขาไว้” คริสโตเฟอร์เป็นเพื่อนกับพวกเขาและบทสนทนานี้ดำเนินไปได้ดีเกินกว่าที่เราคาดไว้

“พ่อแมวของเขาดูเหมือนอยากจะถูกตีเลย เขาก็เลยกังวลนิดหน่อย!”

“เขามาที่บ้านของเราเกือบทุกคืน คุณรังเกียจไหมถ้าเราพาเขาเข้าไปในบ้าน”

“คุณสามารถเก็บเขาไว้ได้ถ้าคุณต้องการ” - -

และนั่นคือวิธีที่เราได้ลูกชายคนสำคัญของเราอย่าง Navey และวิธีที่เขาได้ชื่อของเขามาว่า Navar

Boots พ่อของ Navar Star เป็นแมวดำตัวใหญ่มาก ความแตกต่างก็คือเขามีร่องเก๋ๆที่หูของเขาหลายครั้งที่เราเคยเห็นเขาล่องเรือแถวบ้านเพื่อตามหาลูกแมวและแมวตัวอื่นๆ ที่เขาอาจขโมยได้ เขาจะเดินเข้าไปในพื้นที่ของพวกเขาอย่างจุกจิก ตะโกนใส่พวกเขาเบาๆ และพยายามต่อสู้อะไรสักอย่าง พวกเขาพยายามจะออกไป เขาก็หยุดพวกเขา เขาเป็นแมวก่อนที่ใครจะรู้

วันหนึ่งเราเห็นบูทส์ยืนอยู่หน้าลูกแมว จ้องมองที่ท่าทางดูร้ายและน่ากลัว เขาและโดยทั่วไปแล้วแมวตัวเล็กก็น่ากลัว

“คุณเห็นสิ่งนั้นไหม” คริสโตเฟอร์มองมาที่ฉัน “ฉันจะไปช่วยแมวตัวน้อยตัวนั้น” บูทส์อาจทำร้ายเขาได้”

คริสโตเฟอร์เดินออกไปที่ถนนและเข้าใกล้บูทส์มากขึ้น เจ้าแมวน้อยไม่เคลื่อนไหว และบูทส์ไม่สนใจว่าคริสโตเฟอร์จะเข้ามาใกล้ เขาจะไม่หยุดจ้องมองแมวตัวน้อยหรือปล่อยให้เขาเดินจากไป

ในที่สุดคริสโตเฟอร์ก็วิ่งเข้ามาหาเขา กระแทกเท้าและบอกเขา “ปล่อยเด็กคนนั้นไปตามลำพัง!” แต่ Boots ก็ยังคงจ้องมองลูกแมวต่อไป

ในที่สุด เมื่อคริสโตเฟอร์อยู่ห่างจากเขาเพียงไม่กี่นิ้ว บูทส์ก็เดินจากไปอย่างช้าๆ เขามองย้อนกลับไปที่คริสโตเฟอร์ราวกับว่าเขากำลังพูดว่า “เดี๋ยวก่อน - แค่นี้คุณรอ!”

“ฉันไม่เคยเห็นแมวก่อนแบบนี้” ฉันกำลังสั่นหัว “ฉันจะคอยดูแลลูกแมวแถวบ้านตัวอื่นๆ ต่อไป”

“คุณเห็นดวงตาของเขาไหม”

“ใช่ เขาดูใจร้าย”

“เขา ไม่ อยากให้ฉันอยู่ที่นั่นจริงๆ” คริสโตเฟอร์พูดขณะมองดูแมวตัวน้อยเดินจากไปอย่างปลอดภัย “แต่เขาไม่กลัวฉันเลย”

เย็นวันหนึ่งอันอบอุ่นในฤดูร้อน คริสโตเฟอร์นั่งอยู่บนระเบียงชั้นบนของเราและเรียกฉันกระซิบว่า “ดูว่าเกิดอะไรขึ้น ดูสิว่านูกำลังทำอะไรอยู่”

และคุณผู้อ่านที่น่ารัก คุณอาจไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่มันเป็นเรื่องจริง

เราเฝ้าดูด้วยความประหลาดใจจากจุดชมวิวขณะที่นูกำลังเดินเข้ามาหาแมวตัวน้อยอีกตัวหนึ่งบนถนนหน้าบ้านของเรา ท่ามกลางแสงจันทร์ที่สาดส่องจากโคมไฟถนนในละแวกบ้านของเรา ทำให้เรามองเห็นทิวทัศน์ของผู้ชม เห็นได้ชัดว่าแมวตัวเล็กออกไปเดินเล่นยามเย็นในฤดูร้อน และบังเอิญเดินเข้าไปในอาณาเขตของนูกำลัง

เมื่อเห็นแมวตัวใหญ่เข้ามาใกล้ก็ส่ายกันไปแล้ว

เธอหยุดเดินและพยายามถอยกลับเพื่อออกจากกระยะของนูกำลัง ชู๊ๆ นูกำลังจอกสีแดงร่างเรียววิ่งออกมาจากพุ่มไม้เงาในสนามหญ้าของเพื่อนบ้านฝั่งตรงข้ามของเรา นูกำลังจอกไล่ล่าแมวป่าตัวใหญ่ที่ดูน่ากลัว ออกไปจากลูกแมวตัวน้อยที่หวาดกลัว แล้วเข้าไปในพุ่มไม้ในบ้านของเรา มุ่งหน้าสู่หุบเขาเล็ก เพียงไม่กี่นาที นูกำลังจอกก็จากไป นูกำลังไม่ปรากฏให้เห็นเลย และแมวตัวน้อยก็ถูกแช่แข็งอยู่กับที่ เธอไม่สามารถกระตุกหนวดได้

พวกเขาไม่รู้ว่เรากำลังดูจากคามยุติธรรมของสัตว์อยู่

“คุณคิดว่านูกำลังจอกจะกลับมาไล่ล่าเด็กน้อยหรือเปล่า”

“ใครจะรู้? พวกเขาไปอยู่ที่ไหนแล้ว? ฉันจะตรวจสอบหลังบ้าน” คริสโตเฟอร์ออกไปเพื่อดูว่าเขาเห็นอะไรในสนามหญ้ามืดหลังบ้านของเราหรือไม่ นูกำลังจอกและนูกำลังวิ่งผ่านพุ่มไม้ไปทางด้านหลังทรัพย์สินของเรา แต่เสียงกรอบแกรบก็หยุดลงและทุกอย่างก็เงียบอีกครั้ง

“ฉันไม่เห็นอะไรเลยข้างนอกนั่น” คริสโตเฟอร์กลับมานั่งดูอีกครั้ง แมวตัวน้อยยังคงยืนตัวแข็งที่ออยู่กลางไฟถนน

หลังจากตกตะลึงไปหลายนาที และอยู่ในตำแหน่งเดิม เธอก็ค่อย ๆ สิ้นขาหลังข้างหนึ่งและขาหน้า หลังจากนั้นอีกนาทีหนึ่ง เธอก็ส่ายจิ้งเท้าหน้าอีกข้างหนึ่ง

“ฉันคิดว่าเธอกำลังพยายามจดจำวิธีใช้เท้าของเธอ” วิธีที่คริสโตเฟอร์เพลิดเพลินพวกเขาเป็นที่รักของฉัน “เธอคงสงสัยว่านูกำลังจอกจะกลับมาหาเธอหรือเปล่า”

ในช่วงเวลานั้นเอง นูกำลังจอกก็วิ่งเหยาะๆ ออกมาจากพุ่มไม้ในบ้านเราและเดินไปตามถนน

“โอ้ ดูสิ นูกำลังจอก กลับมาแล้ว!”

ฉันเป็นห่วงลูกแมว แต่สุนัขจิ้งจอกก็เลื้อยมองเธอแล้วเดินต่อไป เขาข้ามไปตามถนนแล้วขดตัวบนพื้นหญ้านุ่มๆ ของเพื่อนบ้านแล้วเข้านอน

“ไอ้ ที่รัก การกคนนั้นขยับไม่ได้ ดูเหมือนสุนัขจิ้งจอกจะไม่สนใจเธอเลย นั่นก็คือต้องเป็นกรรมของบู๊ทส์แน่ๆ” คริสโตเฟอร์พูด “เขาออกมาเพื่อไล่บู๊ทส์ออกไป”

ในที่สุดลูกแมวก็ขยับขาทั้งหมดไปในทิศทางเดียวกันและรีบวิ่งไปอย่างเชื่องๆ ห่างออกไป.

“คุณรู้จักเธอไหม”

ฉันรู้จักลูกแมวมากมายบนถนนของเรา “อืม เธอคิดว่าจะไปไหม” - - - ไม่ เคยเห็นเธอมาก่อน ที่ไหน

“อาจจะกลับบ้านแล้วไม่ต้องออกไปอีก!”

เราดูกันอีกสักพัก ลูกแมวจากไปแล้วอย่างปลอดภัย และผู้ช่วยพื้กยังคงนอนต่อไปบนพื้นหญ้านุ่มๆ

เราไม่ได้เห็น Savior Fox อีก แต่เราก็ไม่เห็น Boots กำลังรังควานลูกแมวตัวอื่นด้วย เราสงสัยว่าเพื่อนบ้านของเรามีจิ้งจอก Guardian Angel ที่คอยเฝ้าเขาอยู่ในแถวหรือไม่

Navar อยู่กับเราสองสามปีเมื่อเราได้พบกับ Girl Grey ชื่อเล่น Grey หรือ Grey Grey เธอพบคริสโตเฟอร์และฉันตอนที่เธอยังเป็นลูกแมว ตอนนั้นเราอาศัยอยู่ที่ฮาวาย คริสโตเฟอร์ออกแบบและสร้างบ้านตามสั่ง ฉันเป็นนักออกแบบภายใน และเรากำลังสร้างชายฝั่งทางเหนือในตำนานของโออาฮู เรากำลังสร้างบ้านสไตล์ฮาวายแบบดั้งเดิมใน Hale'iwa สำหรับลูกค้าที่ตั้งอยู่ในย่านที่อยู่อาศัย ริมน้ำ ใกล้ชายหาดเล่นเซิร์ฟที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง

คืนแรกที่ฉันเห็นเธอ เธอค่อยๆ ย่องเข้ามาที่ระเบียงไม้หน้าบ้านของเรา ฉันอยู่ข้างในและกระซิบกับคริสโตเฟอร์ว่า “ลองดูลูกแมวตัวนี้สิ”

เราก็กู่เฝ้าดูเธอสำรวจ เธอเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง ราวกับว่าเธอคาดหวังว่าสัตว์ประหลาดจะกระโดดออกมาทุกเมื่อ

“เธอดูหิว.. เราไปหาอาหารให้เธอได้ไหม”

“ใช่แล้ว ไปกินพิซซ่าด้วย”

เราออกไปหาเสบียงและกลับมาพร้อมกับอาหารลูกแมวและอาหารคน เธอไปแล้ว แต่เรานั่งอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้าน เป็นคนเขียบมาก

“เธอกำลังดูพวกเรายู่” คริสโตเฟอร์กระซิบเบา ๆ ในภายหลัง “ป้ายสองโมงใต้ฟุ่มไม้”

ฉันตักอาหารแมวใส่จานเล็กๆ แต่มันไม่เข้ามาใกล้อีกเลย

"เข้าไปข้างในกันเถอะ."

เราถึงขามอาหารและแอบเข้าไปในประตูมุ้งเซียบๆ

“โอ้ เธอกำลังกินอยู่นะ” เย้." ฉันมีความสุขมาก. เธอตัวเล็กมาก

หลังจากนั้นเธอก็เริ่มให้ฉันให้อาหารเธอก็ระเบียงไม้หน้ากระท่อมบนเกาะที่เราอาศัยอยู่ เธอเป็นเพียงลูกแมวตัวเล็ก ๆ และมีปลอกคอหมัดพลาสติกพันรอบคอของเธอ เธอค่อนข้างจะดุร้ายนิดหน่อย — ไม่ยอมให้ฉันแตะต้องเธอ — และเห็นได้ชัดว่าเธอจะโตเร็วกว่าปลอกคอในไม้ขำนี้ ซึ่งอาจทำให้เธอเสียชีวิตได้

เธอค่อยๆ ให้ฉันนั่งใกล้ๆ ขณะที่เธอกำลังเพลิดเพลินกับอาหารเย็น และฉันก็เริ่มวางแผน

“ฉันต้องถอดปลอกคोनั่นออกจากเธอ”

“จับคอเสื้อหน่อยได้ไหม”

“ใช่ แต่เธอกะดึกมากเกินไป และฉันก็ไม่สามารถตัดมันออกได้”

ดังนั้น เย็นวันหนึ่งหลังจากที่เธอเริ่มสบายใจที่จะให้ฉันนั่งข้างเธอแล้ว ฉันก็หยิบกรรไกรออกมาซึ่งซ่อนไว้ข้างหลังฉัน ขณะที่เธอกำลังกินข้าว ฉันคว้าปลอกคอของเธอ เล็มมันออก แล้วทิ้งมันและกรรไกรลงไป

"ฉันเข้าใจแล้ว." ฉันตื่นเต้นแต่ก็นิ่งงันโดยไม่ส่งเสียงใดๆ อีก

เธอนอนหลับและหายไปหลายวันแต่ในที่สุดก็กลับมา หลังจากนั้นเธอก็กลายเป็นแมวเกาะของเรา

เด็กหญิงเกรย์เป็นแม่ไม้เท้าชาวฮาวาย สัญญาบอกเล่าคือรอยจับที่ปลายหางของเธอ ตรงที่มันงอ หรืออย่างที่คริสโตเฟอร์พูดเล่นๆ ว่า “มันเปลี่ยนทิศทาง” เพื่อนชาวเกาะของเราเล่านิทานเกี่ยวกับแมวป่าที่พบในไร่อ้อยและมีหางสั้นให้เราฟัง พวกเขาบอกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของพันธกรรมของพวกเขา และปรากฏให้เห็นในรุ่นต่อๆ ไปว่าเป็นรอยย่นที่หางแมว

เรารู้จักคาฮูนาในโฮโนลูลูและติดต่อเธอเพื่ออ่านเรื่องจิตวิญญาณ “แมวของคุณ เด็กหญิงเกรย์ เป็นคนอ่อนไหวมากและรักเทพีแห่งภูเขาไฟและไฟ เปล่ง ในศาสนาของชาวฮาวาย เปล่งเป็นผู้สร้างหมู่เกาะฮาวาย”

“แมวหลายตัวรู้สึกแบบนี้ไหม?”

“ไม่ ไม่มาก แต่ฉันเคยเห็นมันมาก่อนกับ Kahuna Cats สัตว์จิตวิญญาณ เธอเป็น - - ลีกลับ - - อย่างลึกซึ้ง นางฟ้ามากกว่าแม่”

“นั่นเป็นเอกลักษณ์ทีเดียว เธอมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเกาะนี้หรือเปล่า?”

“ใช่แล้ว DNA ของแม่ของเธอคือแม่ไม้เท้าที่มีมาหลายชั่วอายุคน และเธอสามารถสื่อสารกับเทพเจ้าโบราณ รวมถึงเคลดูด้วย คุณเคยได้ยินเกี่ยวกับเขาบ้างไหม”

“ไม่ แต่เราเดินออกไปบนภูเขาไฟบนเกาะใหญ่ เราได้ยินมาว่านั่นคือที่ที่เปลือยอาศัยอยู่”

“ใช่ ๆ. ฉันดีใจมากที่คุณไปที่นั่น ตอนที่คุณไปเยี่ยมมันระเบิดหรือเปล่า? คุณรู้สึกถึงความเชื่อมโยงกับพื้นที่หรือกิจกรรมหรือไม่”

“ใช่ มันกำลังปะทุขึ้น ฉันรู้สึกเคารพอย่างสุดซึ้งต่อดินแดนที่เรายืนหยัดและสิ่งที่เกิดขึ้น ลาวาจะไหล. ขอบมหาสมุทร ช่างเป็นภาพที่เห็น” - - ไอ้พระเจ้า ความร้อน - - และแผ่นดินใหม่กำลังก่อตัวขึ้นที่

“เราบินออกไปเหมือนมัน” คริสโตเฟอร์เล่า

“คุณเป็นนักบินหรือ?”

“ใช่แล้ว ฉันจึงสามารถเข้าไปใกล้บริเวณที่ลาวาหลอมเหลวร้อนแดงพุ่งลงไปนั่นได้ มหาสมุทร. โอน้ำทั้งหมดที่ลอยขึ้นไปในอากาศเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยบินมาก่อน”

“ฉันหวังว่านี่จะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจแม่ตัวน้อยของคุณ เธอเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งที่คุณพูดถึง เธอยังเกี่ยวข้องกับเทพเจ้าชาวฮาวายของคอื่นที่ฉันพูดถึง นั่นก็คือเคลดู ตำนานเล่าว่าเขาเป็นอมตะและไม่แก่ชรา เขาคงกระพินที่จะถูกทำร้ายเมื่อต่อสู้ ฉันไม่ได้บอกว่าคุณคิดดีของคุณเป็นนักสู้จริงๆ แล้ว เธอดูเจ๋งๆ และครุ่นคิดมาก เธออาจต้องการช่วยเหลือเมื่อคุณเศร้าหรืออารมณ์เสีย หรือเมื่อแม่ตัวอื่นของคุณได้รับบาดเจ็บหรือป่วย”

“สำหรับฉันดูเหมือนว่าเธอรู้ความลับ”

ทั้งคริสโตเฟอร์และคาซูน่าหัวเราะเบา ๆ

“เธอรู้ความลับ - - และเธอก็เก็บมันไว้กับตัว เธอมีสติสัมปชัญญะอย่างลึกซึ้งและใช้เวลาดูและคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ บางครั้งอาจดูเหมือนเธอโดดเดี่ยวหรือห่างไกล แต่เธอกำลังจัดการกับสิ่งต่างๆ และจะใช้เวลาของเธอ เธอสื่อสารด้วยกระแสน้ำ มากกว่าแม่ส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ”

“ฉันได้รับคำสั่งให้ส่งความคิดและรูปภาพเกี่ยวกับคำศัพท์เกี่ยวกับแม่ของฉัน นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดสื่อสารกับเธอ?”

“ใช่ เธอสามารถถูกครอบงำด้วยคำพูดได้ เธออาจเก็บตัวและเป็นผู้สังเกตการณ์ได้ เธออาจจะเป็นคนเจ้าเล่ห์ที่น่ารักนิดหน่อย โดยทำในสิ่งที่แม่ตัวอื่นของคุณไม่ทำ และอาจจะแปลงร่างได้ด้วย”

"โอ้ เราเห็นแมวตัวใหญ่ของเรา นาวาร์ แปลงร่างแล้ว บ้านที่เราอาศัยอยู่บนแผ่นดินใหญ่มีอ่างน้ำร้อนด้านนอกซึ่งอยู่ที่ระดับพื้นดิน ปายวันหนึ่งเรากำลังออกไปที่นั่น แล้วสลักที่ประตูก็สิ้นเหมือนมีคนพยายามจะเข้าไป นาวาร์กลายเป็นเสือดำตัวใหญ่"

"คุณสองคนเห็นสิ่งนั้นไหม?"

"ใช่. มันกินเวลาเพียงไม่กี่นาทีและเราก็มองหน้ากัน" ดวงตาของคริสโตเฟอร์เบิกกว้างเล็กน้อย "เรากำลังถามกันว่า 'คุณเห็นสิ่งนั้นไหม' เราคิดว่าเขากำลังปกป้องเราในกรณีที่มีคนเข้ามาในบ้านของเรา"

เมื่อเรากลับมายังแผ่นดินใหญ่หลายเดือนต่อมา เด็กหญิงเศรษฐีผู้ฉลาด น่ารัก และซื่อสัตย์ของเราเดินทางบนเที่ยวบินกับเรา โดยรวมผ้าห่มและของเล่นที่ดีตัวโปรดจำนวนหนึ่งไว้ในคอกสุนัขของเธอ เธอมีสีฟ้าริสเซียนบลู และเป็นสิ่งที่ชื่อของเธอสื่อถึง นั่นคือสีเทาเงินทั่วตัว และดวงตาสีเขียวขอบดำ เธอสวยมาก

Huckleberry Moon มีอีกชื่อหนึ่งว่า Huck หรือ Huckleberry และบางแห่งระหว่างทางก็ได้รวบรวมชื่อเล่น Bugs หรือ Buggy เขาเป็นหนึ่งในแมวเด็กชายที่น่ายกที่สุดที่เคยเกิดและมาหาเราหลายปีหลังจากเกิดลครีย์ ตอนที่เขายังเป็นลูกแมว เขาเป็นของเพื่อนบ้านและคนดูแลที่เขาเสียดูมาด้วย นอกเหนือจากแม่ที่เป็นมนุษย์ แม่แมวและพี่น้องของเขาด้วย ยังมีรูขนาดกลางสองสามตัว มาคอฟสีฟ้าสองตัว สุนัขตัวใหญ่แสนน่ารักอีกสองสามตัว อาณานิคมของหนู และเด็กเล็กสามคนที่กระตือรือร้นเมื่อเขามาอยู่กับเรา ฮักเคิลเบอร์รี่ทำให้เรารู้สึกว่าเขาสามารถทำทุกอย่างที่เราทำได้ แต่ไม่น่าเป็นไปได้ที่เราจะมีสวนสัตว์ที่ร้ายเหมือนละครสัตว์ที่เขาจากนี้ การพจญภัยของฮักเคิลเบอร์รี่ ฟินน์ โดยมีคนเบ็ดสะพายไหล่เข้ามาในความคิดของเรา ดังนั้นเราจึงตั้งชื่อเขาว่าฮักเคิลเบอร์รี่ เขามีเครื่องหมายที่โดดเด่นของแมวป่าออร์เวย์คลาสสิก: เขามีลายเสือพร้อมรองเท้าน้ำตาล และเมื่อเขาโตขึ้น เครื่องหมายสีขาวบนปากและจมูกของเขาทำให้เขาดูเหมือนเขาสวมรูปพระจันทร์เต็มดวงบนใบหน้าของเขา .

ในวันที่เราพบเขา คริสโตเฟอร์กับฉันกำลังนั่งอยู่ที่สนามหน้าบ้านในเขตกแลนต์เล่นกับเกิร์ลลครีย์และแมวยิลเลตต์ของเพื่อนบ้าน ขณะที่นาวาร์นั่งอยู่บนหลังคาบ้านคอยเฝ้าเรา เด็กแถวบ้านสองสามคนมาร่วมงานกับเรา จากนั้นเพื่อนบ้านผู้ใหญ่แสนดีอีกคนก็แวะมา เธอมีลูกแมวอยู่ด้วยและอยากรู้ว่าเขาจะเล่นกับเราได้ไหม

ขณะที่เรากลับมาอยู่บนพื้นหญ้าและแมวกำลังไล่ตามของเล่น คริสโตเฟอร์ก็ลุกขึ้นเพื่อเข้าไปในบ้าน และลูกแมวตัวน้อยก็เดินตามไปข้างหลังเขา ฉันรู้สึกประหลาดใจที่เห็นเจ้าตัวน้อยจากไปเพราะเรากลับมาเล่นกับเขา และเขาก็จากไปพร้อมกับคนที่เขาไม่รู้จัก และเข้าไปในบ้านที่เขาไม่เคยเข้าอยู่เลย

เมื่อคริสโตเฟอร์กลับมา เขาจับลูกแมวไว้ "ผมอยากเก็บเขาไว้ คุณต้องการแมวอีกตัวไหม"

“แน่นอน เขาน่ารัก”

นั่นคือวันที่เด็กหญิงเกรย์ได้พบกับอ็ค เธออายุมากกว่าอ็คเคิลเบอร์รี่ อนุหลายปี และพวกเขาก็กลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด ดูเหมือนเธอจะรู้กันที่ว่าพวกเขาสองคนเป็นพวกเดียวกัน — เป็นวิญญาณเล็กๆ ที่นุ่มนวล อ่อนโยน และอ่อนหวาน

บาวาร์เฟ้าอ็คเคิลเบอร์รี่ เขาไม่ได้เล่นกับเขา หรือเกรย์เกรย์ ฉันรู้สึกว่ Navar มองตัวเองเป็นผู้พิทักษ์และเป็นทีปรึกษาให้กับแมวตัวน้อย ตอนนั้น Huck อายุได้เพียงสองสามเดือนเท่านั้น และ Navey ก็รับเลี้ยง Girl Grey ไว้เมื่อหลายปีก่อน ตั้งแต่นั้นมาก็แรกทีเราพาเธอกลับบ้าน ดูเหมือนเขาจะไม่ชอบหรือไม่ชอบพวกเขา เขาก็ทำให้ฉันรู้สึกว่พวกเขาเป็นความรับผิดชอบของเขา มันน่าสนใจมากทีได้ดูบุคลิกของแต่ละคนและการใช้ชีวิตร่วมกันของพวกเขา

คริสโตเฟอร์และฉันก็ว่แมวของเราเป็นครอบครัว และเราก้ทั้งคู่รู้สึกเป็นเกียรติทีมีพวกมันเข้ามาในชีวิต เรารักพวกเขามาก และหัวเราะหลายครั้งเพราะสิ่งทีไม่คาดคิดทีพวกเขาทำ พวกเขาทั้งหมดได้รับอาหารชนิดเดียวกันในเวลาเดียวกัน แต่ละคนมีเตียงนุ่มๆ ของตัวเองในสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง และเด็กๆ ก็ก้มีตุ๊กตาทีเต็มไปด้วยของเล่นให้เล่น

พวกเขา มีเพื่อนแมวคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนชื่อ Gillette เขาเป็นแมวสีขาวบริสุทธิ์ทีเจียมสงบ เป็นมิตรมาก และเข้ามาในบ้านของเราทางประตูแมวของเรา

เราเรียกมันว่ประตูแมวของเรา แต่มันเป็นของแบบบิวท์อินสไตลด์วีนเทจทีฉันไม่เคยเห็นมาก่อน ได้ยินมาว่เป็นประตูส่งนมแบบเก่า สูงประมาณ 4 ฟุต บนผนังด้านหลังบ้านเรา จริงๆ แล้วมันเป็นประตูโลหะเล็กๆ สองบาน โดยแต่ละบานอยู่บนพื้นผิวด้านในและด้านนอก โดยมีช่องในผนังระหว่างประตูเหล่านั้น ประตูรูปไข่แต่ละบาน สูงประมาณเจ็ดหรือแปดนิ้ว มีสลักเลื่อน แต่ไม่ได้ล็อก ไม่ทีวันทีผ่านมา นมสดในขวดแก้วได้ถูกส่งมอบให้กับผู้คนที่อาศัยอยู่ทีนั้น ดังนั้นประตูจึงสามารถเปิดได้จากด้านในและด้านนอก ฉันสามารถปิดประตูบานใดบานหนึ่งหรือก้สองบานแล้วเลื่อนสลักเพื่อให้ลูกๆ ของเราอยู่ข้างในและสัตว์ต่างๆ ออกไปได้

เพื่อนแมว Gillette จะเข้ามาในบ้านของเราผ่านประตูเล็กๆ เหล่านั้นแล้วเดินผ่านเศษอาหารเข้าไปในห้องนั่งเล่นทีมีของเล่นคิดทีอาศัยอยู่ เขาจะสำรวจจะตุ๊กตาทีเต็มไปด้วยของเล่นและนำสิ่งทีต้องการ กระโดดกลับออกไปทางประตูแมวบานเดิม และนำสมบัติใหม่กลับบ้าน เมื่อฉันรู้ว่เขาทำอะไร ฉันก็ อดหัวเราะ ไม่ได้ นานๆ ครั้ง ฉันจะไปเยี่ยมแม่ของเขาและเอาของเล่นของเขากลับมา เขาจะต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้

เข้าทีมีอากาศแจ่มใสหลายครั้งพบฉันพร้อมกับลูกแมวสามตัวของเรา ฮิลเลตต์ และใครก้ตามทีต้องการมาร่วมชม พระอาทิตย์ขึ้นด้วยหญ้าชนิดหนึ่งกับเรา บ้านของเรามีก้อนหินทรงกลมทอดยาวไปถึงประตูหน้าบ้าน และฉันก็เอาหญ้าเล็กๆ ใหม่ๆ ไว้ในแต่ละก้าว เพราะมีแมวทีเป็นมิตรอยู่เต็มไปหมด ฉันนั่งบนระเบียงและเฝ้าดูพวกเขา

ในตอนเช้าอันเจียมสงบเหล่านั้น Navar ได้ไปร่วมกับลูกแมวตัวอื่นๆ แต่ในบางครั้งเขาก็อยู่ทีระเบียงหน้าบ้านคอยเฝ้าบ้านของเราหรือบนหลังคาเพื่อควบคุมจิตใจแมวตัวอื่นๆ ในละแวกบ้าน เขาก็ทำสิ่งทีน่าทึ่งโดยนั่งบนหลังคาบ้านของเราและจ้องมองแมวทีพยายามจะเข้ามาในเขตแดนของเขาอย่างเจียมๆ เขาจะเพ่งความสนใจไปที่ดวงตาสีเขียวขนาดใหญ่ของเขาทีพวกเขาขณะทีพวกเขา

เดินไปตามถนน โดยไม่มีเสียงใดๆ พวกเขาจะมองเขาขึ้นไปในอากาศ หยุดเดินแล้วถอยกลับ

เป็นชั้นเป็นตอน.

แล้วพวกเขาก็หันหลังและวิ่งออกไป

เราไม่ค่อยได้เจอพวกเขาอีกเลย คุณผู้อ่านที่น่ารักคงจำนักมายากลได้
เมอร์ลินจากเรื่อง คาเมล็อต นารีทำให้ฉันคิดถึงเขา

เมื่อเขานั่งอยู่บนระเบียงของเรา ไม่มีแมวตัวอื่น ๆ ของเราได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมกับเขา พวกเขารู้แล้วว่าจะไม่นั่งอยู่ที่นั่นใน
เวลานั้น เขาไม่เคยส่งเสียงฟูหรือบึงคับพื้นที่ของเขา เขาเพียงแค่อั่งกฏอย่างเงียบ ๆ แล้วพวกเขาก็ปฏิบัติตามอย่างน่าอัศจรรย์ ดังที่ฉันได้
กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เราคิดว่าเขาเห็นแมวอายุน้อยของเราเป็นงานของเขา ไม่ใช่เพื่อนของเขา

เด็กสาวเกรย์มีวิธีสลับในการค้นหาสิ่งที่ทำให้เกิดเสียง เธอก็คงจะกระโดดขึ้นไป
ไปที่ชั้นวางราวจับกว้างเกือบ 12 นิ้วที่ระเบียงหน้าบ้านของเรา แล้วนั่งตรงนั้นเปิดฝากล่องจดหมายแบบเก่าด้วยจิ้งเท้าของเธอ
มันไม่ง่ายเลยที่จะไปถึงเพราะเราสร้างโครงตาข่ายมากลุมไว้ เธอจะเปิดมันและปล่อยมันทิ้งไป โดยมีเสียงเอี้ยดๆ ต่ำๆ เธอจะทำเช่นนี้
จนกว่าฉันจะได้ยินเธอและเปิดประตูหน้าให้เธอ จากนั้นเธอก็กระโดดลงไปที่ระเบียงแล้วเดินเข้าไปในบ้าน ฉันรู้สึกที่เธอรู้ที่จะทำเช่นนั้น ไม่
เคยมีใครแสดงให้เห็น เนื่องจากเรามีตะกร้าสำหรับใส่จดหมาย แม้แต่บุรุษไปรษณีย์ก็ใช้กล่องจดหมายนี้ในการหย่อนจดหมายลงใน
กล่องย่อนยุคสำหรับตกแต่งในห้องนั่งเล่นของเรา

ฉันมีคอลเลกชันกระป๋องตุ๊กตาดาวที่มีสีสันสดใสขนาดเล็กระดับสูงประมาณสามนิ้ว
พวกเขาอาศัยอยู่ในตะกร้าบนพื้นห้องนั่งเล่น เด็กหญิงเกรย์นั่งลงข้างๆ มันเกือบทุกวัน และเล่นกับหมี่กระป๋องด้วยจิ้งเท้าของเธอ พวกเขา
เขากำเสียงดนตรีเบา ๆ ขณะที่พวกเขาประสานกัน

ฮัคและนาวาร์ไม่สนใจกระป๋องตุ๊กตาดาวหรือฝากล่องจดหมายพิเศษที่สามารถเปิดประตูหน้าได้

บางครั้งเธอก็ออกจากบ้าน เด็กสาวจะไปบ้านเพื่อนบ้านของเรา ปีนขึ้นไปในห้องใต้หลังคาในโรงรถของพวกเขา และอยู่ที่นั่นสักวันหนึ่งหรือมากกว่านั้น
ทำไม ใครรู้อะไร? ฉันรู้สึกว่าจะต้องการพื้นที่ของตัวเองในช่วงพัก เธอจะคุยกับฉันผ่านช่องระบายอากาศที่ผนัง แต่จะไม่กลับบ้านจนกว่าเธอต้องการ

เมื่อใกล้ถึงวันย้าย ความคิดของฉันก็หันไปหาแมว Mystère ตัวใหม่ของเราบ่อยขึ้น
ฉันสงสัยว่าฉันจะพบเธอได้อย่างไร

ใช้เวลาขับรถเพียงเจ็ดชั่วโมงก็ถึงบ้านใหม่ของเรานบนเซ็นทรัลโคสต์ และเราคิดว่าการเดินทางกับลูกๆ ทั้งสามคนคงไม่ใช่เรื่องทำกายมากนัก คริสโตเฟอร์สามารถขับรถหรือรถบรรทุกได้ และเขาก็เช่ารถตู้ขนย้ายเชิงพาณิชย์ที่ใหญ่ที่สุดที่มีอยู่ เราวางแผนให้เขามี Navar อยู่ในกระเปาะบรรทุกของเขาด้วย ฉันจะพาเคิร์ลเกรย์และบักส์น้องเล็กของเราไปด้วยในเบาะที่นั่งที่เบาะหน้ารถ พวกเขาแต่ละคนมีผ้าห่มผืนโปรดอยู่ในเป้ และอีกผืนหนึ่งสำหรับคลุมพวกเขา มีขนม และเราก็มีน้ำให้พวกเขาด้วย ย้อนกลับไปในวันก่อนโทรศัพท์มือถือ เราสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเครื่องส่งรับวิทยุ เขาใช้มันกับงานใหญ่ๆ

"เป็นอย่างไรบ้าง?"

"เอาล่ะ เรามานบนถนนอีกครั้งแล้วใช่ไหม"

Christopher ทำงานและเดินทางไปยังเมืองใหม่ที่น่ารักของเรามาานกว่าหนึ่งปีแล้ว และรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ครอบครัวของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นกับเขา

ในช่วงสิบหรือยี่สิบไมล์แรกทุกอย่างเป็นไปได้

"บาวีเป็นยังไงบ้าง"

"ฉันคิดว่าเขาเผลอหลับไปแล้ว เขาขดตัวอยู่ในผู้ให้บริการของเขา เด็กๆเป็นยังไงบ้าง?"

"เกรย์สบายดี เธอเฝ้าดูถนนและต้นไม้ที่ผ่านไปทางหน้าต่าง แมลงมีเพียงเล็กน้อย น่ากังวล. เขาพูดเพียงเล็กน้อยและเอื้อมมือผ่านประตูรถเป็นบางครั้ง"

"เฮ้ เด็กน้อย คุณไม่เป็นไร" ฉันเอื้อมมือไปลูบจุกแก้มของเขาเบาๆ "อีกไม่นาน คุณจะถึงบ้านใหม่แล้ว" นั่นจะสนุกมากสำหรับคุณ คุณยังจะได้มีน้องสาวคิดที่คนใหม่ที่นั่นด้วย คุณคิดอย่างไร"

ฉันคลุม Girl Grey ด้วยผ้าห่มนุ่มๆ ตัวโปรดของเธอ และเธอก็หลับไปเช่นเดียวกับพี่ใหญ่ของเธอ แต่ฮักเคิลเบอร์รี่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ดูเหมือนเขาจะอารมณ์เสียมากขึ้น

เบาะนั่งของเขาอยู่ใกล้ฉันมากที่สุด และฉันก็หุนหันเพื่อให้เขาหันหน้าเข้าหาฉัน นั่นอาจไม่ใช่การตัดสินใจที่ดีที่สุดของฉัน เขาเริ่มพยายามเอื้อมมือทั้งสองข้างผ่านประตูรถที่สะดวกสบายมาก

"เขาเป็นยังไงบ้าง?" คริสโตเฟอร์มุ่งความสนใจไปที่การขับรถตู้ขนย้ายขนาดใหญ่และหนักมาก แต่ต้องการช่วยเหลือน้องคนสุดท้องของเรา เสียงของฮักเคิลเบอร์รี่ดังขึ้นเรื่อยๆ และกรงเล็บของเขาเชื่อมเข้ากับดินแขนของฉัน

"ฉันคิดว่าเขากำลังพยายามสักราย Huckleberry ให้ฉันเพื่อเป็นการลงโทษสำหรับการเดินทางครั้งนี้"

"คุณช่วยหมุนกรงให้มันไม่ให้เข้าถึงคุณได้ไหม"

เราอยู่บนถนนมาประมาณหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่บักส์ก็ไม่สงบลง

“คุณคิดว่าเราควรหยุดและให้เขาพักสักหน่อย?”

“แน่นอน เราจะไปที่จุดพักถัดไปกัน เราจะเปิดหน้าต่างและให้เวลาเขาเซียบๆ สักนาที”

คริสโตเฟอร์จอดรถตรงจุดสิ้นสุดของจุดพักรถที่ไม่มีคนอยู่อาศัย และฉันก็จอดรถข้างเขา กันที่ที่รถหยุด อีคก็สบายดี Navar รู้สึกสบายเมื่ออยู่บนเบาะของเขา ส่วน Grey ก็ขดตัวอยู่ในตัวเธอ

“ฉันนำเสบียงพร้อมอาหารของพวกเขาไปด้วย” ฉันเริ่มมองดูกระเป๋าเดินทางของพวกเขา
“เฮ้ มียาช่วยชีวิตอยู่ในนี้ มาดูกันว่าสิ่งนี้จะช่วยได้หรือไม่”

พวกแมลงชอบอาหารแมลงกระป๋องแบบกึ่ง และไม่รู้ว่าจะช่วยให้มันเย็นลงได้ เขาชอบอาหารข้างทาง ฉันมอบบางอย่างให้กับ Girl Grey เช่นกัน โดยไม่ต้องเพิ่ม Bach Flowers นาวารออยากนอน

“อยากลองอีกครั้งไหม” คริสโตเฟอร์ตรวจดูนาฬิกาที่เขาใส่อยู่เสมอ

“เราเป็นยังงีบ้าง ตรงต่อเวลาไหม”

“ดี.”

อีคยังอยู่ในเบาะของเขา ฉันขยับมันเพื่อไม่ให้เขาเอื้อมมือของฉันไปได้อีกต่อไปแล้วเขาก็ดูเหมือนจะปึกหลัก

คริสโตเฟอร์สตาร์กรถตู้ที่กำลังเคลื่อนที่ และบักส์ยังคงเซียบอยู่ในรถของฉัน

“เฮลละ เราจะลองอีกครั้ง”

ฉันสตาร์กรถแล้วเขาก็ยังโอเคอยู่

มันได้ผล! เราทิ้งคู่กุญแจไปตามถนนอีกครั้งและลูก ๆ ของเราก็ดี

เรามารั้งก่อนพระอาทิตย์ตกดินและกักตุนเสบียงที่ช่วยเรา

ยกเลิกการไหลในวันที่ถัดไป พวกเขาช่วยเรารวบรวมอุปกรณ์สำหรับค้างคืน และพาลูกแมวที่ได้รับการพักผ่อนอย่างดีไปยังห้องนั่งเล่นของบ้านหลังใหม่ของเรา มันใหญ่กว่าที่เราประมาณสามเท่าและมีประตูอยู่บนผนังสามด้าน สิ่งนี้มีประโยชน์มากเพราะเราสามารถปิดประตูเหล่านั้นทั้งหมดได้ และลูกแมวก็ปลอดภัยในห้องด้านหน้าของเรา

เราให้อาหารพวกเขาและวางเตียงโปรดของพวกเขาไว้ข้างที่นอนลมของเรา แต่พวกเขาต้องการสำรวจแต่ละมุมและหน้าต่างในห้องใหม่ขนาดใหญ่ หลังจากนั้นไม่นาน Navar และ Bugs ก็ดูเหมือนจะผ่อนคลายและหยุดการสำรวจ แต่ Girl Grey ก็ยังเวียนจิ้งหะต่อไป เธอสนใจเตาผิงอิฐขนาดใหญ่ที่มีลักษณะคล้ายกระท่อมเป็นพิเศษ เนื่องจากเราเพิ่งมาถึง เราจึงไม่มีฉากบังช่องเปิดที่อำพรางค้าง ฉันเฝ้าดูเธอขณะจัดข้าวของโดยไม่คิดว่าเธอจะทำอะไรได้มาก และฉันก็มุ่งความสนใจไปที่สิ่งอื่นอยู่สองสามนาที

จู่ๆ เด็กหญิงเกรย์ก็หายไป!

“โอ้พระเจ้า เธอไปไหนล่ะ”

คริสโตเฟอร์กลับมาจากการปิดรถบรรทุกและล้อรถบรรทุกแล้ว

“สาวน้อยเกรย์ไปแล้ว”

“แต่ประตูทุกบานปิดอยู่” คริสโตเฟอร์มองไปรอบๆ พยายามคิดว่าเธออยู่ที่ไหน “เธอไปไหนได้แล้ว”

“เธอกำลังเดินไปมาหน้าเตาผิง - -

เราทั้งสองก้มตัวลงและมองเข้าไปในปล่องไฟให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่มีอะไร! จากนั้นฉันก็ยื่นมือเข้าไปในความมืดและพบหิ้ง
แคบๆ สูงพอที่จะทำไม่ได้
ดู.

“ข้างบนนี้มีชั้นวางนิตหน่อย”

“มีอะไรอีกไหม?”

“เธออยู่บนนี้”

“คุณช่วยเธอลงได้ไหม? ฉันจะหาอะไรมาวางไว้”

ฉันพยายามโทรหาเธอและติดสินบนเธอด้วยขนม แต่เธอไม่ต้องการมาหาฉัน ฉันจึงเอื้อมมือขึ้นไปถึงขอบแคบๆ ในปล่องไฟ
ทุกอย่างถูกปกคลุมไปด้วยผงเขม่าสีดำ ในที่สุดเมื่อฉันจับเธอได้ เธอและฉันต่างก็มีเขม่าติดตัวเรากิ่งคู่

ฉันพาเคิร์ลเกรย์ออกจากปล่องไฟอย่างปลอดภัย และออกตามหาสถานที่ที่ทำความสะอาด ดี,
จะไม่มีการเปิดไฟฟ้าจนกว่าจะถึงเช้าวันรุ่งขึ้น และเนื่องจากเราอาศัยอยู่ในสภาพอากาศที่อุ่นขึ้น เราจึงค่อนข้างหนาว ไม่มีน้ำร้อนและไม่มี
สบู่

คริสโตเฟอร์และฉันต่างก็ส่ายหัวด้วยความไม่เชื่อ

“โอ้พระเจ้า ฉัน ไม่ได้ วางแผนเรื่องนี้”

“คุณดูคล้ายกับซินเดอเรลล่าหน่อยจริงๆ ที่แขนของคุณ” คริสโตเฟอร์พูดขณะที่เขาปิดกั้นทางเข้าเตาผิงที่ไม่อาจต้านทานได้ คราวนี้พระอาทิตย์กำลังจะ
ตกแล้ว อย่างน้อยลูกแมวทั้งสามตัวก็อยู่ในห้องเดียวกับเราเป็นอย่างน้อย และเราก็นั่งลงบนที่นอนเป่าลมพร้อมของว่างเพิ่มเติมสำหรับพวกมันและบางส่วนสำหรับเรา
ด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อเราตื่นขึ้นมา เราได้รับการต้อนรับด้วยภาพอันน่าหลงใหล

ขณะที่เรามองไปรอบๆ เราเห็นห้องนั่งเล่นโบราณของเราในแสงใหม่ที่สว่างสดใส มันเป็นยี่สิบ
ยาวหกฟุตและกว้างสิบหกฟุต มีความสูงสง่างามจนถึงเพดาน นี่มีทั้งหมด

ถูกสร้างขึ้นเมื่อ 100 ปีก่อนจากไม้อายุหลายศตวรรษ เรียกว่าซิดาร์ไล และทาสีขาวเล็กน้อย เราพยายามขึ้นมองจากที่นอนลมบนพื้น ก็เห็นช่องรับแสงขนาดใหญ่สองช่อง ผนังแต่ละห้องมีหน้าต่างแบบเก่าที่กว้าง พร้อมด้วยกระจกทรงคลื่นแบบโบราณ สนามหญ้าของเรา ลาดลงเนินและมีห้องนั่งเล่นอยู่ด้านหลังของบ้าน เหตุผลที่ฉันพูดถึงเรื่องนี้ ผู้อ่านที่รัก เพราะว่าดวงอาทิตย์ส่องแสงและมีกิ่งก้านของต้นไม้ที่สวยงาม เก่าแก่และสง่างาม ปกคลุมไปด้วยใบไม้สีเขียวในฤดูใบไม้ผลิที่แต่ละหน้าต่างและช่องรับแสง เนื่องจากห้องนั่งเล่นของเราอยู่สูง เราจึงถูกรายล้อมไปด้วยกิ่งก้านของห้องนั่งเล่น

"ว้าว!"

"ขวา?"

"นี่มันสุดยอดมาก! เหมือนอยู่ในบ้านต้นไม้ Swiss Family Robinson"

คริสโตเฟอร์และฉันเห็นด้วยกับเกือบทุกอย่างในชีวิตของเรา โดยเฉพาะเรื่องสุนทรียศาสตร์ ดังนั้นเมื่อเขาบอกว่าเขาคิดว่าเขาได้พบบ้านใหม่ของเราแล้ว ซึ่งฉันเชื่อใจเขา เขาส่งรูปถ่ายและแผนที่มา และฉันก็เกือบจะดีใจมาก เขากำลังสร้างบ้านแถวนี้ และฉันชอบไปเที่ยวเมืองเล็กๆ ที่มีศิลปะแห่งนี้ ฉันเดินทางไปด้วยบ้านใหม่ของเรา แต่เพิ่งผ่านไปตอนพระอาทิตย์ตกเท่านั้น ห้องพักมีขนาดใหญ่และเราทั้งคู่ชอบทำเลและแผนผังของบ้าน ฉันมองไม่เห็นสนามหญ้าเลย นอกจากนี้ฉันยังมีต้นไม้เยอะมาก

ฉันไม่รู้ว่าสถานที่นี้จะมีเสน่ห์สำหรับเราแค่ไหน

ลูกแมวก้อยๆ ขยายออกไปสู่วันใหม่ในชีวิตใหม่ของเรา แต่เด็กหญิงเกรย์ยังคงพยายามคิดว่ามีวิธีใดที่เธอจะปีนขึ้นไปบนปล่องไฟนั้นได้หรือไม่ เธอเดินไปมาด้านหลังประตูและกล่องใส่ของที่คริสโตเฟอร์สร้างขึ้น วางอุ้งเท้าไว้ใต้ขอบ แล้วมองดูราวกับว่าเธอเป็นนักวิทยาศาสตร์และสามารถเข้าใจปัญหาได้

"เวกยัมมตนั้นแข็งแกร่งกับฉันนี่ เราควรระวังไว้ดีกว่า - เธออาจจะคิดอะไรบางอย่างได้ออก."

คริสโตเฟอร์รู้จักลูกแมวก้อยมากกว่าฉันเสียอีก เขามีความสัมพันธ์บางอย่างกับพวกเขาที่ทำให้ฉันทึ่ง เมื่อเขาบอกฉันว่าเขาคิดว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่มันทำให้ฉันทึ่ง

พนักงานขนย้ายของเรามาถึงและมีการแจกกาแฟให้กับทุกคนที่ต้องการ มีชายหนุ่มและหญิงสาวประมาณสิบสองคนที่ทำงานให้กับคริสโตเฟอร์ เราเก็บลูกแมวก้อยไว้ในห้องที่มีประตูปิด และเมื่อสิ้นวัน ทุกอย่างก็ปลอดภัยอยู่ในห้องที่ตั้งใจไว้

เรามีกล่องอยู่ทุกที่ แต่รถตู้ขนย้ายกลับว่างเปล่า เรามีไฟที่เปิดอยู่และมีน้ำอุ่นให้ชำระล้าง เราจัดการเพื่อให้เกรย์อยู่ข้างในและมีความสุขเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีการหนีจากเตาผิงเพื่อเด็กน้อยอีกต่อไป

มันเป็นช่วงเริ่มต้นของฤดูร้อนและชีวิตในเมืองที่มีเสน่ห์แปลกตาของเราดีกว่าที่เราวางแผนไว้ด้วยซ้ำ เมืองที่เราออกไปก็เป็นชุมชนชายฝั่งเล็กๆ ที่สวยงามเช่นกัน แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดหลายปีที่เราอยู่ที่นั่น เมืองนั้นอยู่ใกล้กับเมืองหนึ่งและเพื่อนบ้านของเราที่เริ่มติดป้ายบ้านแล้ว ความโกรธแค้นที่กองถนนกลายเป็นสิ่งใหม่ที่ไม่หยุดยั้ง ทั้งสองสิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงขอบของอันตรายสำหรับฉัน

ตรงกันข้ามเมืองใหม่ของเรามีเสน่ห์มาก มันเขียว รกมีไม่มากนัก และเราสังเกตเห็นทันทีว่าอากาศสะอาดแค่ไหน เรามีเฉลี่ยงสโตร์ลานด้านหน้าขนาดใหญ่ และเย็นวันหนึ่งจับกับคริสโตเฟอร์กำลังพักผ่อนบนเก้าอี้ไม้โบราณในสวน

เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ถูกจัดวางไว้ด้านในและการย้ายเข้าส่วนใหญ่เสร็จสิ้นแล้ว หลังจากเสียบันไว้หลายวัน ลูกแมวของเราที่ปลอดภัยและมีความสุขในสนามหญ้าขนาดใหญ่และบ้านใหม่ พระอาทิตย์เพิ่งจะเริ่มตกและสิ้นสุดวันทำงานอย่างสงบสุข เมื่อออกจากความเขยิบขึ้นนั้น เราก็ได้ยินเสียงร้องเพลง ชัดเจนว่าเป็นกลุ่มคน แล้วเราก็ได้ยินเสียงหัวเราะและปรบมือ และเดาว่าเราได้ยินอะไรต่อไป? ระวัง!

"นั่นคืออะไร?"

เราเดินไปรอบๆ ละแวกบ้านของเราและได้เห็นป้ายไม้แกะสลักสำหรับโรงละครกลางแจ้งเก่าแก่ ดังนั้นเราจึงรู้ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับการแสดงบนเวทีฤดูร้อนที่อยู่ใกล้ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มแสดงเมื่อใดหรือจะเป็นอย่างไร

จากนั้นเราได้ยินเด็กกลุ่มหนึ่งตะโกนว่า "ฉันเชื่อเรื่องนางฟ้า!"

คริสโตเฟอร์เริ่มหัวเราะด้วยความน่ารักที่ผมรัก "ฉันรู้ว่ามันคืออะไร มันคือปีเตอร์แพน" และเสียงระฆังก็ดังขึ้นอีกครั้ง

เขามีสิ่งหนึ่งที่เขาทำเมื่อเขาให้การ์ดวันเกิดหรือไม้ดอกหวานๆ แก่ฉัน เขาจะลงนามของเขา ตั้งชื่อและเขียนว่า "Straight on 'Til Morning" โดยอ้างอิงถึงปีเตอร์ แพน จากนั้นวาดเครื่องหมายนับตั้งแต่ด้านด้านข้าง

"สถานที่แห่งนี้มีเวทียมนตร์บางอย่างจริงๆ"

เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน เราก็ได้ฟังสิ่งที่เราได้เรียนรู้ในภายหลังคือการแสดงละครของ ปีเตอร์ แพน ในโรงละครแถวบ้านของเรา ระฆังคือทิงเกอร์เบลล์ มันตั้งอยู่ในป่าประมาณหนึ่งช่วงตึกครึ่งจากบ้านของเรา เป็นที่รู้จักในชื่อ "The Forest Theatre" หนึ่งในโรงละครกลางแจ้งที่เก่าแก่ที่สุดทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี

มีหลายสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จเพื่อตั้งถิ่นฐานในเมืองใหม่ของเราและสร้างธุรกิจของเรา แม้ว่าฉันยังคงคิดเกือบทุกวันเกี่ยวกับการหาลูกแมวตัวใหม่ แต่สมาชิกในครอบครัวที่กระโดด วิ่ง และขี่เล่นตัวใหม่ได้กลายเป็นความฝันสำหรับอนาคต

การมีบ้านใหม่ มันเก่าแล้วจริงๆ นับตั้งแต่สร้างขึ้นเมื่อประมาณปี 1924 นั้นหมายถึงเราสามารถเพิ่มแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ของเราได้ และเนื่องจากธุรกิจของเรากำลังสร้างและออกแบบบ้าน การได้ร่วมงานกับบ้านอายุเกือบร้อยปีหลังนี้จึงเป็นเรื่องสนุกมาก

เราสร้างทางเดินหินในท้องถนนใหม่ในส่วนของเราและปลูกดอกไม้พื้นเมือง ภายในเราปรับปรุงพื้นที่ไม้และเพิ่มระบบไฟที่ได้ รับการปรับปรุงใหม่ Christopher ชอบโคมไฟฮาโลเจนที่แขวนจากสายไฟ และฉันก็ชอบสายไฟไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม บ้านใหม่ ของเราจึงกลายเป็นส่วนผสมของคุณสมบัติเก่าแก่นับศตวรรษและเทคโนโลยีขั้นสูง แสงดั้งเดิมส่วนใหญ่ต้องเปิดโดยใช้ดิ่งแบบเก่า เหล่านั้น และเราได้พบกับเพื่อนใหม่ในเมืองที่ทำการตกแต่งคริสต์มาสแบบแขวนเพื่อจุดประสงค์นั้นโดยเฉพาะ ดังนั้นเราจึงมีคริสต์มาสจำนวนมากในเกือบทุกห้องที่โดนแสงอาทิตย์และสาดประิซึมบนผนัง เราติดโคมไฟไว้ที่ระเบียงซึ่งดูเหมือนสร้างมาเพื่อดินแดนเอลฟ์ที่โชนลัก แห่ง บ้านใหม่ของเรามีบุคลิกที่มหัศจรรย์อย่างแน่นอน

ใกล้จะสิ้นสุดฤดูหนาวแล้ว เช็ดเดือนต่อมา เมื่อคิดจะซื้ออีก ลูกแมวตั้งขึ้นในใจของฉันฉันต้องใส่ใจกับมัน

ฉันเริ่มค้นหาโดยโทรศัพท์ไปยังศูนย์พักพิง SPCA และสัตว์แพทย์ใกล้บ้านของเรา รวมถึงของเราด้วย แต่คำตอบก็เหมือนเดิม เสมอ: "ยังเร็วเกินไป ไม่มีลูกแมวกำลังมองหาบ้าน" ฉันอยู่ในการค้นหาที่ไม่ประสบความสำเร็จเกือบสองเดือนในเวลานี้

"ฉันโดดเด่นมากคริสโตเฟอร์ ฉัน ไม่ พบลูกแมวของเรา เธออยู่ในใจของฉัน ฉันสัมผัสได้ถึงเธอในใจ แต่ฉันหาเธอไม่เจอ"

"มันจะเกิดขึ้น ไม่ต้องกังวล" คริสโตเฟอร์มีวิถีชีวิตที่เชื่อถือได้ เขาพึ่งพาผู้สร้างจักรวาลโดยไม่พูดอะไรมากและมีศรัทธา เจียบๆ

"เธออยู่ในใจฉันตลอดเวลา"

"เธอเป็น เธอหรือ?" ดวงตาของเขากำลังเต้น

"อาจจะ. ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างนั้น เราจะเห็น. ถ้าฉันได้ พบ เธอ!"

"คุณจะพบเธอ; เธอโทรหาคุณ"

เย็นวันนั้นข้าพเจ้านึกถึงตลาดเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเรามากนัก "เฮ้, จำร้านขายอาหารสัตว์เลี้ยงช้าง Spencer's Stationery ได้ไหม"

"ใช่."

"พวกเขามีบอร์ดชุมชนที่มีการโพสต์เกี่ยวกับละแวกบ้านทุกประเทศ อาจจะเป็น - -"

"คุณอยากลองไปตอนเช้าไหม?"

"พวกเราไปได้หรือยัง?"

ฉันไม่รู้วิธีของฉันเช่นเดียวกับเขา คริสโตเฟอร์ออกไปพบปะผู้คนใหม่ๆ และทำธุรกิจต่างๆ ทุกวัน แต่ฉันเคยเห็นร้านนั้นและ ตอนนี้มีมันชัดเจนในใจฉันมาก

ทันทีที่ฉันเห็นรูปถ่ายของเธอในโปสเตอร์พร้อมกับลูกแมวอายุ 8 สัปดาห์อีกสองตัว ฉันก็รู้ว่านั่นคือ Mystère ยังไง? ฉันไม่รู้.

“นั่นเธอ!” ฉันมีความสุขมากกว่ามีความสุข “กลับบ้านไปโทรหาพวกเขาเถอะ”

สมัยก่อนมีโทรศัพท์มือถือแต่ใช้เวลาขับรถกลับบ้านไม่นาน

“สวัสดี ฉันกำลังโทรหาเด็กที่อยู่ในโปสเตอร์ คุณยังมีพวกมันอยู่หรือเปล่า?”

“สวัสดีครับ” เธอเริ่มถามคำถามหลายข้อ: “ตอนนี้คุณมีแมวหรือยัง? มีสุนัขบ้างไหม? คุณเคยเลี้ยงลูกแมวมาก่อนหรือไม่? คุณกำลังมองหาที่คน?” คำถามเกี่ยวกับครอบครัวแมวของเรา สวนของเรา และสัตวแพทย์ของเรา

“ฉันรู้จักสัตวแพทย์ของคุณ” เธอกล่าวเสริม “ฉันทำงานอีกฟากหนึ่งของศูนย์การค้าจากเขา เขาเป็นสัตวแพทย์ที่ดี”

เธอกำลังเห็นด้วยกับคำตอบของฉัน: “พุ่มนี้คุณอยากพบพวกเขาไหม? ฉันชื่อสตีวี สามีของฉันคือไบรอันท์ เดียว. - - - มีการหยุดชั่วคราวหนึ่ง “คุณมาที่บ้านเราตอนบ่ายสองได้ไหม”

ฉันมองดูคริสโตเฟอร์ที่กำลังฟังการสนทนาผ่านสปีกเกอร์โฟนของเรา เขาพยักหน้าใช่.

ใช่ ใช่ ใช่ นั่นคือสิ่งที่ฉันอยากจะตะโกน! “ใช่ สองจะดีมาก” คือสิ่งที่ฉันพูด “เราคือคริสโตเฟอร์และแอมเบอร์”

“เราสองคนมาถึงแล้ว เจอกันพุ่มนี้”

เย็นวันนั้น ฉันรวบรวม Navar, Girl Grey และ Huckleberry เข้าด้วยกัน

“ลองเดาดูสิ ที่รัก? พุ่มนี้พ่อและฉันจะไปพบกับเด็กใหม่ เธออาจจะเป็นน้องสาวคนใหม่ของคุณ! มันน่าตื่นเต้นเธอ?”

เด็กสาวเกรย์มองพวกเราอย่างเขินๆ ราวกับว่าเธอกำลังคำนวณอะไรบางอย่าง แล้วเอาหัวมาถูมือของฉัน ฉันสงสัยว่าเธอรู้ไหมว่าฉันพูดอะไร อีกเดินจากไป และนาวาร์ก็มองทั้งคริสโตเฟอร์และฉัน ดวงตาสีเขียวยึกยักของเขาจ้องมอง

“คุณคิดว่าเขารู้เธอ?”

คริสโตเฟอร์และนาวาร์เป็นคู่หูกันมาก “เขาจะรู้ได้อย่างไร”

“ฉัน รอ ไม่ได้.” ฉันลูบไล้เกรย์และบอกเธอว่าฉันรักเธอ “โอ้เพื่อน ฉันต้องทำให้สบาย ฉันจะได้ไปนอนได้แล้ว”

บ่ายวันรุ่งขึ้นสตีวีตอบประตู “สวัสดี! ไบรอันท์อยู่แถวนี้ที่ไหนสักแห่ง เข้ามาได้แล้วพวกเขาเป็นยังไงบ้าง?”

"จันตื่นเต้น."

ไบรอันต์เข้าร่วมกับเราและจันชอบทั้งสองคนทันที ฉันเห็นพวกเขามีแมวสองสามตัว พักผ่อนในห้องนั่งเล่นของพวกเขา แต่ฉันไม่เห็นเด็ก ๆ

"นั่นคือเพนโลพีและออคัมย์ ส่วนสีดำที่ซ่อนอยู่คือจัสมีน เรามีอีกสองคน แต่พวกเขาอยู่ข้างนอกสนาม คุณอ่านเรื่องราวของลูกแมวหรือยัง"

"สตีวีเลี้ยงพวกเขาตั้งแต่ตอนอายุหนึ่งวัน" ไบรอันต์กล่าวด้วยความรู้สึกถึงความภาคภูมิใจ. "เธอพาพวกเขาไปทำงานกับเธอ เธอให้อาหารพวกเขาตลอดเวลาและปกป้องพวกเขา - เธอทำความสะอาดและทำให้พวกมันอบอุ่น แม้ว่าดวงตาของพวกเขาจะยังปิดอยู่ตั้งแต่แรกเกิดก็ตาม"

"จริงๆ มันน่าประทับใจมาก คุณต้องมีประสบการณ์กับลูกแมวที่อายุน้อยมาก" จันนึกถึงประสบการณ์ของตัวเองกับการรกแรกเกิด "นั่นไม่ได้ทำกันง่าย ๆ"

"เราได้รับสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสที่สุด ได้แก่ ลูกสุนัขและลูกแมว" Stevie กล่าวต่อ "ทั้งสามคนนี้เกิดในวันวาเลนไทน์ และพบว่าถูกยึดลงในถุงพลาสติกแล้วโยนลงถังขยะ"

"อะไร? จันอ่านสิ่งที่คุณเขียน แต่มันฟังดูแย่กว่ามากเมื่อคุณพูด"

"จันเป็นอาสาสมัครคนสุดท้ายที่ยังคงทำงานอยู่ — หลังจากเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน — เมื่อตอนที่ยังเป็นสัตว์เจ้าหน้าที่ควบคุมรีบเข้ามาพร้อมคอกลาเวนเดอร์และร้องขออย่างเร่งด่วนเพื่อช่วยลูกแมวแรกเกิด เธอกล่าวว่าเจ้าหน้าที่สุขาภิบาลที่สั่นคลอนส่งเสียงดังตลอดทั้งวันเมื่อเขาได้ยินพวกเขา เย็นวันนั้นจันพาพวกเขากลับบ้านด้วย"

"พวกเขาอายุได้หนึ่งวันหรือ? คุณรู้อะไรเกี่ยวกับแม่คิตตี้ของพวกเขาบ้างไหม? จันนึกภาพไม่ออกว่าเธอรู้สึกอย่างไร มันเป็นหนึ่งในถังขยะเชิงพาณิชย์ขนาดใหญ่เหล่านั้นหรือ?"

"ใช่."

"เขาได้ยินพวกเขาได้อย่างไร? สบรสทุกเหล่านั้นส่งเสียงดังมาก"

คริสโตเฟอร์วางมือบนไหล่ของจัน "เขาฟังด้วยหูที่แตกต่างกัน"

"จันไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับแม่ของพวกเขาเลย พวกเขาน่ารักจริงๆ คุณอยากพบพวกเขาไหม?"

"ใช่."

"พวกมันอยู่ในห้องลูกแมว คุณทั้งคู่สามารถเข้าไปนั่งกับพวกเขาได้" สตีวีกำลังพาเราไปที่ห้องโถง เมื่อเราเปิดประตู เราเห็นใบหน้าขมขื่นเล็กๆ สามหน้ามองมาที่เรา พวกเขาเล่นของเล่นลูกแมวสีสันสดใสและหยุดดูพวกเรา

พอเรานั่งบนโซฟา แต่ละคนก็ปีนขึ้นไปนั่งบนเรา

“พวกเขาไม่น่ารักเหรอ?”

“ตัวเล็กจังเลย” ฉันตักหนึ่งในนั้นมาไว้ในมือ

“อยู่ได้นานเท่าที่คุณต้องการ” สตีวียิ้ม “คุณบอกว่าคุณต้องการมัน?”

ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน “กับแมวสามตัวของเรา - - สิ่งหนึ่งจะดีมาก”

“ฉันจะรู้ได้อย่างไร”

“คุณจะรู้ว่าฉันไหนเป็นของคุณ” สตีวียิ้มอีกครั้งและปิดประตู

ลิงน้อยปีนป่ายไปที่เรา คริสโตเฟอร์หยิบของเล่นสายหนึ่งขึ้นมาแล้ว
ลูกแมวทั้งสามตัวอาจจะจับหนูตรงท้าย พวกเขาล่ากันเข้าไปในอุโมงค์แล้วกระโดดและซ่อนตัวให้กันและกัน พวกเขาน่ารัก

ขณะที่ฉันนั่งกับลูกแมวตัวน้อยสี่สัปดาห์สามตัว ฉันก็สวดอ้อนวอนในใจขอให้แม่แมวของพวกเธอมีความสุข ลูกๆ ของเธอ
ปลอดภัย และฉันก็สวดอ้อนวอนขอให้เธอมีความสุขและปลอดภัย

หลังจากนั้นประมาณสี่สัปดาห์ ลูกแมวอีกสองตัวก็วิ่งออกไปสำรวจด้วยกัน แต่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่ฉันรู้จักในภาพยังคงปีนป่ายมาหาเรา เธอคลานสี่
สแควดเตอร์ของจีนขึ้นบนไหล่ของฉัน จากนั้นเธอก็เข้าไปที่ไหล่ของคริสโตเฟอร์ เธอเดินไปมาเหมือนไม่ยอมจากเราไป อีกสองคนยังคงเล่นและไล่ตามกัน ฉันรู้ว่าเธอเป็นของ
ฉัน

ฉันกับคริสโตเฟอร์ไม่จำเป็นต้องคุยกันเรื่องนี้ ฉันรักเธอกันก็และบอกได้เลยว่าเขารักเธอเหมือนกัน

เมื่อสตีวีกลับมา ฉันก็หยิบลูกบอลขนเล็กๆ ที่วางอยู่บนไหล่ของคริสโตเฟอร์ขึ้นมา “คนนี้เป็นผู้หญิงเหรอ?”

“ใช่แล้ว เธอคือ 'เทรส' ในรูปนี้”

“ฉันจำเธอได้เมื่อฉันเห็นรูปของคุณ - - อีกสองคนดูเหมือนกันแต่เธอดูใหม่ของเธอ
แตกต่างจากพวกเขา เธออยู่ในใจของฉัน เป็น เวลาหลายปี ฉันตั้งชื่อเธอแล้วด้วย ชื่อ 'มิสเทียร์'”

“นั่นเป็นชื่อที่น่าสนใจ มันฟังดูสิกลับ”

“คุณคิดว่าลูกแมวตัวอื่นๆ ของเราจะทำอย่างไร”

“คุณรู้จักนาเวีย” คริสโตเฟอร์ยิ้ม “เขาจะดูแลเธอเอง”

ฉันรู้ว่านั่นคือสิ่งที่ Navar จะทำ

“ฉันคิดว่าฮัคเคิลเบอร์รี่คงอยากเล่นกับเธอ แล้วเกิร์ลเกรย์ล่ะ? เราจะต้องรอดู เธออาจแค่อยากจะสังเกตเธอจากสถานที่ที่ปลอดภัย”

เราขนปุยเล็กๆ นี้ไปที่ห้องนั่งเล่น และฉันก็คุยกับพวกเขาทั้งคู่ “ขอบคุณมากที่ช่วยเด็กเหล่านี้”

“ฉันจะคิดถึงเธอ. ฉันรู้ว่าเธอจะไปบ้านที่ดี แต่ฉันยังคงคิดถึงเธอคืนนี้”

ไบรอันทวางมือของเขาไว้บนของสตีวีส์ “เธอรักเด็กกำพร้าของเราทุกคน”

“ฉันจะโทรไปแจ้งให้คุณทราบว่าเธอเป็นยังไงบ้าง” ฉันสัญญา

“อ่า! คืนนี้เธอจะถูกรักและจูบบ่อยมาก” คริสโตเฟอร์กล่าว “ฉันดีใจมากที่เราได้พบกับพวกคุณแล้วและขอบคุณมากที่รักเธอ”

ฉันมีเบาะที่มีผ้าห่มนุ่มๆ อยู่ข้างใน แต่ฉันไม่ได้ใส่เธอเข้าไป เธอมีความสุขที่ได้ขดตัวอยู่ในผ้าห่มผืนใหม่ในอ้อมแขนของฉัน แม้ว่าคริสโตเฟอร์จะสตาตาร์กรก แต่เธอก็ส่งเสียงร้องและซ่อนตัวอยู่ในความนุ่มนวล

ตามที่สัญญาไว้ ฉันโทรหาสตีวีในภายหลังเล็กน้อย "เธอสวยมาก . . . และแมวของเราก็เย็นชา พวกเขากำลังทำสิ่งที่พวกเขาทำและปล่อยให้เธอเล่น

“เธอจะต้องมีชีวิตที่มีความสุข ฉันบอกได้เลย โอ้ ... คนดีๆ ติดต่อเราเรื่อง Uno และ Dos ดูเหมือนว่าพวกเขาจะกลับบ้านด้วยกันขอบคุณที่โทรมา.”

“ขอบคุณที่รักพวกมันและคอยดูแลพวกมันเมื่อพวกมันยังเล็กมาก”

2. สิ่งนี้อาจเป็นจริงได้หรือไม่?

ในช่วงสัปดาห์แรกๆ Navar ทำให้แม่ใจว่าเขาจะอยู่ใกล้เธอเสมอ

เขาไม่ได้สัมผัสเธอหรือนอนกับเธอหรือเล่นกับเธอเลย เขาเพียงแต่อยู่ในที่ที่เขาสามารถมองเห็นสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ เธอไม่ได้เดินไปไกล บางครั้งเขาก็กระโดดขึ้นไปบนโซฟาเพื่อมองดูเธอในห้องนั่งเล่นและห้องอาบน้ำ เขาขยับนั่งอยู่บนม้านั่งบนระเบียงหน้าบ้านที่สะดวกสบายของเรา ขณะที่เธอไล่แมลงในสวน เมื่อเธอออกไปข้างนอกในสวน เขาก็ติดตามเธอแล้วนอนลงใกล้ๆ ดูเหมือนเขาจะจับกลับแต่ก็ไม่เลย เขารู้สึกเหมือนว่าเธออยู่ที่ไหน

ในช่วง 2-3 วันแรกที่อยู่ในบ้านใหม่ Huckleberry คอยมองข้างเจ้าเหมียวบ่อยๆ เขา ดูเหมือนจะไม่สนใจว่าเธออยู่ที่นั่น เขาแค่ไม่อยากให้เธอเข้าใกล้เกินไป

เด็กหญิงเกรย์รักเธอ ตอนแรกเธอศึกษาแมวตัวน้อยตัวใหม่ เธอเฝ้าดูเธอจากกระยะไกลที่ปลอดภัย จากนั้นสองสามวันต่อมา พวกเขาใกล้กันไปทั่วบ้าน บางครั้ง Brambleberry Rose จะไล่ตาม Girl Grey แล้วพวกเขาก็หันหลังกลับ และ Brambleberry ก็วิ่งเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อหนีจากพี่สาวสี่เท้าของเธอ

ฉันอยากจะทำรูปถ่ายเด็กของเธอหลายๆ ภาพ และเก็บเอาไว้สำหรับอัลบั้มของเธอให้ได้มากที่สุด เธอน่ารักมาก มันง่ายที่จะได้รูปถ่ายดีๆ ของเธอ

ในตอนกลางคืนเธอปีนขึ้นไปบนหมอนของฉันและนอนโดยมีใบหน้าเล็กๆ ของเธออยู่ข้างๆ ฉัน มันซาบซึ้งและอ่อนโยนมาก หมวดของเธอจิ้งจอกของฉัน ซึ่งบางครั้งก็ทำให้ฉันตื่น บางครั้งเธอก็นอนกับหัวฉัน ซึ่งทำให้ฉันสงสัยเรื่องความปลอดภัยของเธอมากกว่าหนึ่งครั้ง

“คุณเชื่อไหมว่าเธอทำแบบนี้ต่อไป” ฉันถามคริสโตเฟอร์ในสองสามคืนต่อมา

“นี่คุณยังไม่ได้จับเธอเลย”

ก่อนที่เราจะไปรับ Brambleberry Navey เป็นเพื่อนกึ่งกลางคืนของเราเกือบตลอดคืน แต่ตั้งแต่เธอมาถึง เขาก็อยู่ที่นั่นทุกคืน ดูเหมือนเขาอยากจะทำเพื่อนสาวคนเล็กของเขาแม้ในเวลากลางคืน

“ขอบคุณที่ดูแลลูกๆ ของเรานะเจ้าพ่อ”

Navar ปิดตาสี่เหลี่ยมโตคู่หนึ่งของเขาแล้วเอียงศีรษะไปด้านหลัง เขาดูสง่างาม

คืนหนึ่ง ขณะที่คริสโตเฟอร์ทำงานในออฟฟิศของเขา เธอเล่นโดยมีลูกบอลนุ่มๆ อยู่บนเตียงของเรา ในความมืดมิดของจอกวี สิ่งเดียวที่ฉันเห็นคือภาพเงาของเธอ มันทำให้ฉันประหลาดใจ

เพราะในเขามืด เธอดูเหมือนแมวตัวก่อนๆ ของฉัน นั่นคือเอิร์ธ ลูกแมวตัวแรกของฉัน ซึ่งอาศัยอยู่กับฉันหลายปีก่อนที่ฉันจะพบกับคริสโตเฟอร์

โลกเป็นความงามที่แปลกตาและชาญฉลาดอย่างยิ่ง แม้ว่าเธอจะเป็นชาวอะบิซนิเนียนพันธุ์แท้ แต่เธอก็ไม่เป็นที่ต้องการในโลกนั้น เธอมีรูปลักษณ์ที่ผู้เพาะพันธุ์ของเธอมองว่าไม่เป็นที่พึงปรารถนา และนั่นคือสาเหตุที่เธอมาเป็นลูกแมวของฉัน สีแดงหรือสีแดงกำ Earth มีดวงตาสีเขียวทะลุผ่าน และใบหน้าของเธอกลมแกมที่จะเป็นสามเหลี่ยม ฉันได้รับแจ้งว่าผู้เพาะพันธุ์แมวบางคนต้องการให้ชาวอะบิซนิเนียนมีหูแหลมขนาดใหญ่และวางไว้ข้างหัวแมวมากกว่า หูของเธอมีลักษณะปกติมากกว่าหูแหลมและวางไว้บนศีรษะของเธอ เหมือนกับแมวส่วนใหญ่ แต่ส่วนที่ดีที่สุดของหูของโลกคือกระดูกซี่โครงที่ปลายหู ซึ่งทำให้เธอดูร้ายเล็กน้อย และเป็นสิ่งที่ฉันชอบในตัวเธอมาก บางครั้งฉันคิดว่าเศษขนสัตว์เหล่านั้นทำให้เธอดูเหมือนลูกแมวป่าชนิดหนึ่ง

เมื่อเธอโตขึ้น ฉันได้เรียนรู้ว่าโลกจะไล่ตามงูเขียวที่ฉันกลิ้งบนพื้น สีเขียวของงูนั้นเข้ากับดวงตาสีเขียวของเธอ และมันก็สวยงามที่ได้เห็น — เหมือนงานศิลปะโดยไม่ได้ตั้งใจ — เมื่อเธอหิบบันเข้าไปในปากของเธอ เธอจะจุ่มงูกลับมามาอย่างเบามือโดยจับไว้ระหว่างฟันของเธอ เธอทำหลายครั้งเพื่อม้วนงู จนกระทั่งในที่สุดเธอก็กินมันเข้าไป ฉันสงสัยว่าตอนนั้นมีแมวที่ตัวที่ทำงานนั้น

โลกเป็นเพื่อนและที่ปรึกษาที่ดีที่สุดของฉัน ฉันรักแมวตัวนั้นมาก และเธอก็อยู่กับฉันมานานหลายปี มันจะจบลงเร็วเกินไปเสมอกับเพื่อนสัตว์ของเรา เมื่อเธอข้ามไปอยู่กับเหล่านางฟ้า โลกได้มอบบทเรียนชีวิตและความรักอันมีค่าให้ฉันเต็มตะกร้า ของขวัญที่สำคัญที่สุดที่โลกมอบให้ฉันคือสิ่งที่ได้เปิดใจรับความรักต่อสัตว์นั้นช่างคุ้มค่าจริงๆ จากเธอ ฉันได้เรียนรู้ว่าสัตว์ต่างๆ สามารถเป็นเพื่อนแท้ของเราได้ และมันง่ายแค่ไหนที่จะดูแลพวกมันและใจดีกับพวกมันอยู่เสมอ

ในภาพเงาของ Brambleberry Rose มีความคล้ายคลึงของโลก และมันก็เกิดขึ้นอีกครั้งหลายสัปดาห์ต่อมา มีความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ฉันเห็นกับความรู้สึกเมื่อได้ถือ Brambleberry Rose ครั้งแรกหรือไม่ ฉันสงสัยว่า "นี่จะเป็นเรื่องจริงได้ไหม?"

คริสโตเฟอร์กลับมาทำงานในออฟฟิศของเขาอีกครั้งเป็นครั้งที่สอง

"จำตอนที่ฉันบอกคุณได้ไหมว่าฉันเห็นใบหน้าของโลกภายใต้เงาของ Brambleberry Rose ได้อย่างไร"

"สวัสดิ์ที่รัก." เขากำลังร่างแบบบ้านอยู่ และฉันก็บอกได้เลยว่าเขาครุ่นคิดอยู่เสมอๆ ฉันก็เลยจูบเขา "ถามฉันอีกครั้งสิ"

"อ่าขอโทษ คุณจำได้ไหมว่าคืนหนึ่งฉันเห็น Earth และ Brambleberry บนเตียงของเราได้อย่างไร"

"โอ้ใช่."

"มันเกิดขึ้นอีกครั้ง เรากำลังเล่นอยู่และทันใดนั้นมันก็เหมือนกับว่าฉันกำลังมองดูโลก ไม่ใช่ Brambleberry"

คริสโตเฟอร์ไม่ได้พูดอะไร เขารู้มากขึ้นเกี่ยวกับวินัยลับและฉันก็คิดบางทีเขาอาจจะเคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน

“เรื่องนั้นหรือ?”

“คุณคิดว่าโลกกำลังมาเยี่ยมคุณหรือเปล่า” คริสโตเฟอร์ถาม

“มันเหมือนกับว่าพวกเขาเหมือนกัน . . . อะไร? เป็นไปได้ไหม?”

“ฉันได้ยินมาว่าสัตว์สามารถกลับมาได้หลังจากที่พวกมันตายไปแล้ว บางทีโลกอาจจะกลับชาติมาเกิดก็ได้ล่ะ?”

3. ได้โปรด ไม่!

คริสโตเฟอร์ต้องการปรับปรุงระเบียบหน้าบ้านอันสง่างามของเรา เขาจึงจัดเตรียมให้เพื่อนของเรา ลอเรนผู้ชำนาญเรื่องไม้และหินก็เข้ามาช่วย

เป็นเวลาเช้าตรู่และอบอุ่น เธอกับจันกำลังวางอิฐสีแดงโบราณที่ถูกกมทะเลไว้บนดาดฟ้าไม้ที่ทอดไปสู่ประตูหน้าบ้านของเรา ลอเรนกับจันกำลังนุ่งความสนใจไปที่การหมุนลวดลายอิฐบนแผ่นไม้กว้างๆ คนที่เคยอาศัยอยู่ในบ้านก่อนหน้าเราได้ตัดช่องกลมบนพื้นผิวไม้เส้นผ่านศูนย์กลางเกือบเจ็ดนิ้วข้างประตูหน้า เราทั้งสองไม่เห็นอะไรเลยเมื่อเรามองเข้าไปในความมืดนั้น เราวัดและพบว่าอิฐจะปกคลุมได้หมด Brambleberry หรือ Baby Brambles หนึ่งในชื่อเล่นใหม่ของเธอ มีอายุได้ไม่กี่เดือนและมีค่ามาก เธอให้ความบันเทิงแก่เราในขณะที่เรากำลังทำงานท่ามกลางแสงแดด

เธอมีหน้าท้องเล็กๆ ที่อ้วน ขาเริ่มจะยาว และมีลายที่ไม่ตรงกันทั่วเสื้อคลุมขนสัตว์ของการก เธอสำรวจทุกอย่าง: ปีนขึ้นไปบนเฟอร์นิเจอร์ ซ่อนตัวอยู่หลังไม้ในโถงกลาง และเล่นกับแมลงในส่วนเมื่อเธอพบพวกมัน

ทันใดนั้นและไม่มีการเตือนล่วงหน้า จันก็รู้สึกได้ถึงความรู้สึกที่มีลูกแมวอยู่ข้างใน อันตราย. จันมองไปรอบ ๆ และไม่เห็นเธอเล่นอยู่ที่ไหนเลย

“คุณเคยเห็น Brambleberry ในช่วงสองสามนาทีที่ผ่านมาบ้างไหม”

“เธอเพิ่งมาที่นี่ แต่ไม่ใช่” - - เธอไปอยู่ที่ไหน?”

“คุณเห็นเธอจากไปไหม? มีแมวตัวอื่นปรากฏตัวบ้างไหม?”

ประตูหน้ายื่นเปิดอยู่เพื่อที่เธอจะได้เข้าไปในบ้านได้ Navar ขดตัวอยู่บนพรมตรงทางเข้า “คุณรู้ไหมว่า Brambles อยู่ที่ไหน; เธอเข้ามาข้างในหรือ?”

นาวาร์ดูเหมือนจะไม่กังวล

“เบบี้แบรมเบิลส์? แบรมเบอร์โรส?”

ไม่มีอะไร ไม่ใช่เสียง

จันเดินผ่านบ้าน ลอเรนอยู่ที่ระเบียงด้านนอก และเรากำลังต่างเรียกชื่อเธอ

“เฮ้ Brambleberry คุณช่วยกลับบ้านตอนนี้ได้ไหม”

ฉันหัวเราะคิกคัก แต่ท้องเริ่มจะยุบแล้ว ฉันกลับไปกระเบื้องหน้าบ้านและมองไปข้างหลังเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นและหม้อดินแต่ละใบ ฉันเดินไปรอบ ๆ มุมบ้าน “เบบี๋แบรมเบิลส์? แบรมเบอร์โรส?”

ฉันมองไปทางถนนซึ่งส่วนใหญ่เรียบสงบตลอดเช้า และพูดเชยๆ ว่า “ได้โปรด อย่า!” แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นสิ่งใดเลยเมื่อข้าพเจ้าเดินผ่านประตูและตรวจดูทั้งสองฟากถนน

ฉันนึกถึงความมืดด้านล่างที่ช่องเจาะบนดาดฟ้าเรือ และรู้สึกอยากที่จะรู้ว่าเธอหรือเปล่านั้นอยู่ที่บ้าน

ความรู้สึกนั้นคืออะไร? เมื่อใจของคุณครอบงำและก้าวเดิน?

“ฉันจะไปตรวจดูที่บ้าน ถ้าคุณเห็นเธอบอกฉันด้วย”

เมื่อฉันเปิดประตูสูงสามฟุตที่นำไปสู่พื้นดินและพื้นที่โพรงใต้บ้านของเรา แบรมเบอร์โรสตัวน้อยของฉันก็วิ่งมาหาฉัน เธอมีความสุขที่ได้พบฉัน เหมือนกับที่ฉันได้พบเธอ หลังจากจอบในหน้าเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยฝุ่นของเธอเท่าที่เธอให้ฉัน — ประมาณสามครั้ง — ฉันก็จุ่มเธอกลับไปกระเบื้อง

“ฉันมีเธอ!”

ลอรินหายใจเข้าลึกๆ และดูโล่งใจ “เธออยู่ที่ไหนห่า?”

“ใต้บ้าน.. ข้างล่างมืดมาก ฉันไม่รู้ว่าคุณมาได้ยังไง!”

ลอรินกับฉันมองดูช่องเปิดรอบนั้นบนดาดฟ้า

“คุณคิดว่าเธอกะโดดลงไปตรงนั้นเธอ?”

“อ่า. คุณพระช่วย. ถ้าเธอทำเธอก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่ง” ลอรินกล่าว

“เรามาปิดเรื่องนั้นไว้เพื่อไว้ - -

“เลิกยุ่งได้แล้วเด็กน้อย” ลอรินพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปลูบไล้บนร่างเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยฝุ่นของเธอ

เราปิดประตูหนีของเธอไว้ และเก็บเธอไว้ใกล้เรา

Navar ตื่นขึ้นมาและเข้าร่วมกับเราโดยมองมาที่เราราวกับจะถามว่า “พวกคุณโอเคไหม?”

เราก็คอดหัวเราะไม่ได้

หลายวันต่อมา Lauren บอกฉันว่าเธอเคยเห็นสิ่งที่คล้ายกับความเชื่อมโยงระหว่างแม่กับลูกๆ ของฉันกับ Brambles แต่ไม่ใช่กับลูกแมวอายุสามเดือน การบอกว่าฉันรัก Brambles ดูเหมือนจะไม่เพียงพอโดยสิ้นเชิง เห็นได้ชัดว่ามีความผูกพันระหว่างเราซึ่งฉันไม่เคยรู้จักมาก่อน ความรักเป็นส่วนหนึ่งของความรักแต่ยังมี ความสัมพันธ์อันทรงพลังและลึกซึ้งอื่นๆ อีกด้วย

สวนสัตว์พื้นเมืองอาศัยอยู่ในสนามของเราที่บ้าน เรามีกระรอกสีแดงและสีเทามากมายที่สร้างรังบนต้นไม้โอ๊คแคลิฟอร์เนียอัน สง่างามของเรา อีกาที่เข้ามาเป็นกลุ่มใหญ่ สร้างเสียงอึกก็กุกชนิด แรคคูนสองสามตัวที่ออกไปเที่ยวตามต้นไม้สูง 100 ฟุตของเรา และ กระรอกอีกมากมาย นกน้อยที่ร้องเพลงและให้ความบันเทิงแก่ลูกแมวของเราและเรา

ต้นไม้เหล่านี้เป็นสิ่งที่สวยงาม มีต้นไม้โอ๊คคู่มามีอายุกว่า 20 ปีอายุกว่า 100 ปีปกคลุมสนามหญ้าของเรา ในตอนกลางวันพวกมันทำหน้าที่เหมือนร่มบังเราจากดวงอาทิตย์ แต่ในตอนกลางคืนท่ามกลางแสงจันทร์ที่สาดส่อง พวกมันดูเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ฉลาด และลึกซึ้ง พวกเขายังเป็นยาม

ต้นไม้โอ๊คต้นหนึ่งที่เติบโตในสวนหลังบ้านของเราแตกแขนงออกเป็นต้นไม้หกต้นและเติบโตจากใต้ห้องครัวของเรา บ้านถูกสร้างขึ้นเมื่อต้นไม้และต้นไม้ก็ดูไม่สนใจ

ต้นไม้เหล่านี้ยืนอยู่ใกล้บ้านเรามาก และทำให้ลูกแมวและกระรอกมีระบบถนน กว้างขวาง พวกมันสามารถวิ่งและกระโดดจากต้นไม้หนึ่งไปอีกต้นหนึ่งและขึ้นไปบนหลังคาของเราโดยไม่ต้องแตะพื้น ช่างเป็นเสียง ที่วิเศษจริงๆ เมื่อมีกระรอกหรือแมวหลายตัววิ่งข้ามหลังคาของเรา ฟังดูเหมือนกลุ่มสัตว์ที่เป็นมิตร เรามีช่องรับแสงขนาดใหญ่และชัดเจน ในห้องส่วนใหญ่ของเรา และในบางเข้าก็ดูเหมือนมีคนตัวเล็กและกระรอกกำลังเล่นเส้นใยที่พวกเขา มีรอยอุ้งเท้าและรอยเลื่อน มากมายตามทางลาดของสกายไลท์

มีต้นไม้อายุ 100 ปีอย่างน้อยสองต้น พวกมันมีอายุถึงจุดสิ้นสุดของอายุขัยเพราะปลุกไว้ในช่วงที่เมืองของเราก่อตั้งในปี 1902 ต้นสูงต้นหนึ่งเป็นห้องเก็บลูกโอ๊ค มีรูเจาะเข้าไปในเปลือกไม้หลายร้อยหรือหลายพันรู ทุกด้านตั้งแต่บนลงล่าง และอัดแน่นไปด้วย ลูกโอ๊ค เช่นเดียวกับรูที่ใหญ่กว่าในลำต้นซึ่งเป็นที่ที่นกหัวขวานโอ๊คกำลัง

มันเป็นวันอาทิตย์ที่เงียบสงบธรรมดา — หลังจากเสียงนกร้องและให้อาหารกระรอกตามปกติ — และในขณะที่ช่วงบ่าย เริ่มต้น ทันใดนั้นฉันก็รู้ว่ามันเป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้วตั้งแต่ฉันได้เห็น Brambleberry

เธอออกไปเล่นข้างนอกกับเด็กคนอื่น ๆ แต่กลับมาถึงบ้านตอนสายๆ และฉันจำไม่ได้ว่าเห็นเธอออกไปข้างนอกอีก

ขณะที่ฉันเดินไปที่ห้องทำงานของคริสโตเฟอร์ ฉันเหลือบมองแต่ละห้อง

“คุณเคยเห็น Brambles บ้างไหม”

"อา . - - ไม่ใช่ตั้งแต่เช้าแล้ว นาวารอยู่ไหม?"

ฉันพบเด็กชายผิวดำตัวใหญ่กำลังจับหลังท่ามกลางแสงแดดในห้องอาบแดดของเรา

"Navey คุณรู้ไหมว่า Brambles อยู่ที่ไหน"

เขาสืบตาสีเขียวแล้วมองมาที่ฉันแต่ไม่ตอบ

ฉันดูแต่ละห้องอย่างระมัดระวังมากขึ้น ฉันมองไปที่ทั่วทั้งบ้าน ได้เพียง ในตู้เสื้อผ้า บนชั้นวาง หลังประตู ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

"พุ่มไม้!"

"แบรมเบอร์โรส"

"คุณมี"

"นี่งมี"

ฉันเรียกชื่อเธอเกือบทั้งหมดและพยายามล่อลวงเธอให้ออกจากที่ซ่อนโดยเขย่าถุงยิปซั่มที่ใส่ขนของเธอ แต่ฉันหาเธอไม่เจอ

ประตูสนามหญ้าไม่เปิด และคริสโตเฟอร์อยู่ในห้องทำงานของเขาอ่านหนังสือเกือบเข้าต่อมา ฉันจึงคิดว่าเธอคงไม่ออกไปที่ประตูเหล่านั้นเช่นกัน

Huckleberry กำลังพักผ่อนอยู่ที่หน้าต่างสูงบนหนึ่งมองออกไปที่สนามหญ้า เด็กหญิง Grey กำลังจับหลังอยู่ในจุ่มงก์ และ Brambles ยังคงน่ากลัวอยู่

ฉันเริ่มค้นหาห้องต่อห้องอีกครั้ง ถือกระเป๋าในมือ ได้เพียง ในตู้เสื้อผ้า บนชั้นวาง ฉันยังมองเข้าไปในร่องเก้าอี้ตบขมพูบางอันด้วยซ้ำ - - แต่ไม่มีเบบี๋

ฉันตัดสินใจออกไปข้างนอกและตรวจดูให้แน่ใจว่าประตูหน้าปิดอยู่ข้างหลังฉัน

"พุ่มไม้!"

"เบบี๋แบรมเบิลส์ นื่องมี" ฉันโทรหาเธอเบาๆ เขย่าถุงขนของเธอ พบเธอได้ทุกที่ - - แต่ฉันไม่ได้

เธอไม่ได้อยู่ที่ระเบียงหน้าบ้าน ไม่อยู่ในอ่างน้ำน้ และไม่ได้หลับอยู่ในเศษเปลือกไม้ เธอไม่ได้อยู่บนหลังคา และฉันก็มีปมอยู่ในท้อง

ฉันต้องเตือนตัวเองให้หายใจหลังจากที่เดินในบ้านของเราโดยไม่ประสบผลสำเร็จมาเป็นเวลานาน ฉันก็เดินผ่านประตูหน้าบ้านที่ทำด้วยไม้กำมือและมีรูปหัวใจที่คริสโตเฟอร์ทำไว้ให้ฉัน ไปยังถนนซีเคียวหน้าบ้านของเรา เพื่อนบ้านสองสามคนกำลังเพลิดเพลินกับการเดินเล่นยามเช้าตรู่

"คุณเคยเห็นลูกแมวตัวเล็กน่ารัก สีเทา ลายทองและมีจุดไหม"

"ไม่ คุณสูญเสียลูกแมวของคุณไปหรือเปล่า"

"โอ้ ยัย ฉันหาเธอไม่เจอ"

"เธออายุเท่าไร?"

"สองสามเดือน"

"โอ้ เธอยังเล็กอยู่เลย เธอออกจากบ้านแล้วหรือ?"

"ฉันไม่คิดอย่างนั้น" มันคงชัดเจนว่าฉันกังวล

"มองหาในสถานที่ที่คุณไม่คิดว่าเธอจะอยู่ พวกเขาสามารถซ่อนตัวอยู่ในทุกที่ถ้าได้เมื่อเป็นเช่นนั้นเล็กน้อย." เธอยิ้มอย่างรู้เท่าทันราวกับว่าเธออยู่ในที่ที่ฉันอยู่ "คุณจะพบเธอ"

ฉันชอบเพื่อนบ้านใหม่ที่น่ารักของฉันมาก

ฉันกลับเข้าไปข้างใน "คุณเคยเห็นเธอไหม?"

"ไม่ ฉันตรวจดูห้องซักรีดและรอบๆ ใต้แล้ว" คริสโตเฟอร์กังวลแต่ไม่ได้อารมณ์เสีย

ฉันใกล้จะอารมณ์เสียแล้ว

ฉันเริ่มหิบบอกออกจากตู้ที่ละห้อง รองเท่านั้นจ่ายตั้งแต่ฉันมองเห็น มีแต่กระเป๋าดินทาง ผ้าห่ม และของอื่นๆ หลุดออกมา

หลังจากการสืบสวนที่ดูเหมือนจะใช้เวลานานครึ่งชั่วโมง ฉันก็หิบบอกผ้าห่มพันชั้นบนในตู้เสื้อผ้าในห้องทำงานของคริสโตเฟอร์ขึ้นมาแล้ว ลองเดาดูสิ

ระหว่างชั้นต่างๆ โดยไม่แสดงหางหรือจิ้งเกี้ยวกระซิบ และไม่มีเสียงใดๆ ฉันพบ Brambles นอนขดตัวเป็นลูกบอลอู๋ๆ นอนหลับสนิท เธอถูกซุกไว้ด้วยความนุ่มนวลอันอบอุ่นและลึบลงโดยสิ้นเชิง ฉันสงสัยว่าเธอได้ยินฉันเรียกชื่อเธอหรือส่งเสียงกวนมึนเขี้ยวของเธอ

"ฉันได้เธอแล้ว!"

ฉันจับเธอขึ้นและจูบเธอแต่เธอไม่ขอมัน บางทีเธออาจคิดว่าถ้าเธอจิ้งเกี้ยวเล็กๆ ขึ้นมาก็หน้าฉัน ฉันจะหยุด

Christopher มาร่วมกับเราและเราทำแซนวิชลูกแมวโดยมีเธออยู่ระหว่างเรา เธอเอะอะและประท้วงเล็กน้อยแต่เขาก็จูบใบหน้าเล็กๆ ของเธอและหัวเราะเล็กน้อยในขณะที่เขาจูบเธออย่างอ่อนโยน "น่าเสียดายนะเด็กน้อย อย่าไปซ่อนตัวอีกนะ" เขาใช้มือปิดขมบนศีรษะของเธอ "แม่ของคุณเป็นห่วงคุณมาก"

เขาจูบเธออีกครั้ง ใช้นิ้วแตะใต้คางของเธอ แล้วฉับก็วางเธอลงบนพื้น
เราฝ่าดูเธอรุ่งหนีไปตามโถงทางเดิน

“อ่า! เธอเป็นคนพาลตัวน้อยที่ฉลาดจริงๆ” ฉับพูดว่า.

“น่าทึ่งมากที่เธอซ่อนตัวได้ดี”

เด็กหญิงเกรย์ ฮักเคิลเบอร์รี่ และนาวาร์ยังไม่ตื่นมาชมปรากฏการณ์นี้ด้วยซ้ำ

4. เอล่า - - บางคนนำสุนัขมาด้วยใช่ไหม?

Brambleberry รักชีวิตในบ้านไม้กระดานและโครงไม้ที่เดินเตร่ของเราในใจกลางแคลิฟอร์เนีย ชายฝั่ง. มีประตูมากมายระหว่างห้องและประตูด้านนอก และหน้าต่างบานใหญ่จำนวนมาก

บ้านหลังนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่สามส่วน โดยส่วนใหญ่มีรั้วล้อมรอบเป็นพิเศษ ดังนั้นแมวจึงได้รับการปกป้องจากสุนัข อย่างไรก็ตามพวกเขาต้องต่อสู้กับแรคคูนและนกหัวขวานโอ๊ก ในละแวกบ้านของเราในเซาท์แลนด์ แมวของเราแบ่งปันของเล่นกับแรคคูน พวกเขาจะนั่งที่ระเบียงหน้าบ้านและดูแรคคูนเล่น แต่ด้วยเหตุผลแปลก ๆ และไม่ทราบสาเหตุที่นั่นเช่นคริสโตส สัตว์ในป่าจึงค่อนข้างวิตกกังวลและสามารถฆ่าแมวได้ ดังนั้นแมวจึงได้รับอนุญาตให้ออกไปในตอนกลางวัน แต่เมื่อใกล้ค่ำ พวกมันทั้งหมดก็ถูกพากลับเข้าไปข้างใน

Navar Star ควบคุมจิตใจกับแมวที่พยายามจะเข้ามาในเขตแดนของเขา แต่กลับเข้ามาบ้านใหม่ของเรา — เนื่องจากบ้านของเราถูกสร้างให้ห่างกันมาก และเนื่องจากเรามีรั้วไม้เป็นต้นโอ๊กแคลิฟอร์เนียแทนที่จะเป็นต้นปาล์ม — เขาจึงไม่สามารถมองเห็นถนนได้เช่นกัน รั้วและประตูไม้แบบชนบทยังคงกันแมวตัวอื่นๆ ไม่ให้ออกไปด้วย

เมื่อเขาไม่ได้ผู้ข้างๆ ไปเยี่ยม Anna เพื่อนคิดดีของเขา Huckleberry ชอบดู Brambleberry เล่นกับของเล่นของเธอ และวิ่งไปทั่วบ้าน เด็กหญิงเกรย์ใช้เวลาหลายๆ ฝาดูเธอ แต่ก็ไล่ตามเธอและเล่นซ่อนหากับเธอด้วย

นั่นเป็นเดือนที่สงบสุขของเรา มีความสุขและไม่ทุกข์

Brambles ได้รับชื่อเล่นใหม่อีกชื่อหนึ่ง นางสาวบี — ซึ่งก็คือคริสโตเฟอร์คนหนึ่ง รักมากที่สุด เธอมีของเล่นลูกแมวสีสันสดใสมากมายในเกือบทุกห้องในบ้านของเรา ฉันกับคริสโตเฟอร์เรียนรู้ที่จะเดินโดยการสับเท้า ถ้าเราไม่ทำและเราเดินได้ตามปกติ เราอาจจะบับของเล่นของเธอโดยไม่ตั้งใจ

แมวมียกย่องหนึ่งแห่งให้สนุกสนานในห้องทำงานของฉัน มันสูงเกือบห้าฟุตด้วย คอนโดสำหรับจับหลับ เส้าสำหรับเกา คอนสำหรับสอดแนม และทางลาดสำหรับปีนเขา ต้นไม้เล็กๆ ในห้องนั่งเล่นของเรามีพื้นปูพรมสีเขียวซีซี และแขนที่หุ้มด้วยเชือกปอกระเจาที่ยืดหยุ่นได้หกแขนพร้อมลูกกระดิ่งแกว่งลายทางให้เคาะ มันดูเหมือนปลาหมึกยักษ์เล็กน้อย Brambles และ Grey สามารถปีนขึ้นไปบนมันและเล่นเทเกอร์บอลกับลูกกระดิ่งได้

ปลาหมึกยักษ์สีเขียวเป็นของโปรดของ Baby B คริสโตเฟอร์ยิ้มในเย็นวันหนึ่งหลังจากดูละครของเธอ “นั่นคือ Kitty U ของเธอ เธอชอบมันมาก”

ฉันทอของเล่นที่แขวนอยู่ทุกชนิด ขนนกจากสวนของเรา และรับชิ้นหลากสีสันลงไป ตาข่ายของอุโมงค์นกที่แมวที่ยาวขึ้นและเต็มกระดากก็ขู่สีขาวขดเป็นกองหนึ่ง Brambleberry และ Girl Grey จะไล่กันเข้าไปในอุโมงค์ พวกเขา

ปะทะกับสิ่งรบกวนสมาธิหลากหลายสีสัน และบางครั้ง Brambleberry ก็ซ่อนตัวอยู่ใต้กองกระดาษ เธอจะรอ รอ แล้วจึงพุ่งตัวเข้าไปใกล้เด็กหญิงเกรย์หรือฮัคให้มากที่สุด และโดยทั่วไปแล้วลูกแมวจะบู่พวกมัน เธอตัวเล็กมากและซ่อนตัวอยู่ในลูกกระดาษสีน้ำตาลยับ จากนั้นยื่นอุ้งเท้าออกมาอย่างไร้เสียง และทำให้พวกเขาประหลาดใจเมื่อพวกเขาเดินผ่านไป เมื่อเธอทำแบบนั้นกับ Navar เขาก็หันกลับมาและจ้องมองเธอด้วยดวงตาสีเขียวโตราวกับจะพูดว่า “ฉันรู้ว่าคุณอยู่ที่นั่น คุณไม่ได้หลอกฉัน”

ขณส่วนที่สว่างของ Brambleberry เป็นสีบิสทิต คล้ายกับเสื้อคลุมของม้า Palomino และเป็นสีโปรดของสัตว์ต่างๆ เราไม่มีคอนกรีตในสวนของเรา และเมื่อเธอนอนอยู่บนเศษเปลือกไม้ สีสนของเธอก็ผสมกลมกลืน จนกระทั่งเธอย้าย ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะพบเธอเสมอไป

“ก่อนที่เธอจะเกิด คนที่รักเธอในสวรรค์คิดที่จะช่วยเธอแต่งตัว”
เสื้อผ้าดินของเธอ” คริสโตเฟอร์พูดด้วยดวงตาเป็นประกาย “ฉันคิดว่าพวกเขาให้แยมลายพรางที่เธอทำเอง ”

“ฉันคิดว่าคุณพูดถูก! ฉันเดาได้เลยว่าเป็น Diana เธอชอบลูกแมวมาก”

ไดอาน่าเป็นเพื่อนของเรามาแล้ว เย็นวันหนึ่งเราพบเธอกับสามีชาวกรีก ตอนที่เราไปทานอาหารเย็นที่เซาท์แลนด์ แล้วเราก็คพบว่าพวกเขาอาศัยอยู่ข้างถนนจากเรา เธอรักคริสโตเฟอร์และช่วยธุรกิจของเขามาเป็นเวลานาน เธอมีภรรยาที่น่ารักหนึ่งหรือสองตัว เธอจะข้ามไปสู่สวรรค์ไม่นานหลังจากที่เราย้ายไปเซ็นทรัลโคสต์

ฉันมีกระเป๋าเป้หนังนุ่มที่ทำด้วยมือ และคิดว่า Brambleberry Rose อาจจะชอบเดินทางไปรอบๆ กับฉันด้วย ฉันใส่เธอลงไป แล้วพาเธอไปที่ร้านขายอาหารตามธรรมชาติ เธอไม่ได้สนใจอะไรมากนัก แต่ฉันไม่คิดว่าเธอชอบเสียงรถเข็นของชำตรงทางเข้าหิ้งกรวดเป็นหลุมเป็นบ่อ ดังนั้นฉันจึงคิดที่จะพาเธอไปประชุมสภาเมืองครั้งหนึ่งของเรา ศาลากลางของเราสร้างขึ้นในปี 1913 ได้รับการจดทะเบียนเป็นอาคารเก่าแก่ เริ่มต้นในชื่อโบสถ์เอพิสโกปัลออลเซนต์สในเมืองเล็กๆ ของเรา และเป็นอาคารที่นำจัดการประชุม มีราวบันไดทำจากเหล็กทำมือรูปต้นไม้เรียงรายตามขั้นบันไดสู่ระเบียงหน้าบ้านที่กว้างและน่าอยู่ และอาคารเก่าแก่ - ภายในทำด้วยไม้และมีเพดานสูง ฉันถือกระเป๋าเป้สะพายหลังไว้ข้างหน้า และให้ Brambles มองไปรอบๆ ขณะที่สภาเทศบาลเมืองของเราหารือเกี่ยวกับเรื่องสำคัญๆ ของพลเมือง

“อะไรอยู่ในกระเป๋าเป้สะพายหลังของคุณ”

“ไม่ใช่อะไร แล้วใครล่ะ? เธอชื่อแรมเบอร์ โรส”

“ไอ้พระเจ้า เธอน่ารักนะ”

อีกคนเดินขึ้นไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“คุณพาลูกแมวของคุณไปประชุมเหรอ?”

“ดี . . . - บางคนเอาสุนัขมาด้วยใช่ไหม?”

Brambles ไม่อยากถูกลูบคลำมากนัก และผู้คนที่อยากสัมผัสเธอ แต่พวกเขาก็แสดงความเคารพ เธอไม่อาจต้านทานได้

นายกเทศมนตรีของเราเป็นผู้หญิงที่มีสุนัขมาด้วยเพื่อเข้าร่วมประชุมและเมื่อเธอพบกับ Brambles เธอมีรอยยิ้มซุกซน “คุณเอาแมวมาใส่กระเป๋าเป้สะพายหลังเหรอ?”

ฉันทิ้ม

“แน่นอน คุณทำ” แล้วเธอก็เดินจากไปพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ และพูดคุยกับสุนัขขนปุยสีขาวตัวน้อยของเธอ “เอาล่ะคุณแมว”

ขณะที่เธอยังเลือกอยู่ เราพาเธอไปการประชุมอีกหลายครั้ง ดูเหมือนเธอจะไม่รักแต่ก็ไม่ได้สนใจเช่นกัน ฉันทึ่งอย่างรวดเร็วว่าถ้าฉันทำ ขนมหุ่นยนต์กลับเนื้อนุ่มด้านใน เธอก็มีความสุขมาก

สัตว์แพทย์ของเราเป็นคนพูดจานุ่มนวลและมีความรู้ และเขารักลูก ๆ ของเรา ดูเหมือนเขาจะมีความรู้ที่หลากหลายและเชื่อถือได้ในการดูแลพวกมัน เขาบอกฉันเกี่ยวกับวิธีที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักและไม่ใช่ทางการแพทย์ในการรักษาลูกน้อยของฉัน ระหว่างนัดตรวจสุขภาพครั้งหนึ่งของเธอ ฉันทถามหมอโกมิสว่าเขามาเป็นสัตว์แพทย์ได้อย่างไร

“ฉันทึบโตในเนเธอร์แลนด์ และปู่ของฉันทึบเป็นสัตว์แพทย์ เขาดูแลสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม รวมถึงแมวและสุนัขด้วย พระองค์ทรงมีเรือนกระจกขนาดใหญ่และปลูกพืชสมุนไพร ต้นไม้ และดอกไม้บานชนิด พระองค์ทรงทำการเยียวยาแก่สัตว์ ฉันทึบเรียนรู้อะไรจากเขา”

“โอ้ว. นั่นเป็นฐานความรู้ของโลกเก่า และศิลปะที่สูญหายไป เขาคงเป็นคนใจดี
วิญญาน.”

“เขาได้รับการยกย่องอย่างสูงในเมืองของเขา”

“คุณต้องคิดถึงเขา ฉันทึบยินยอมว่าไม่ใช่หมอกทุกคนจะเป็นหมอได้ ตอนนั้นฉันทึบไม่ใช่หมอเหมือนกัน
รูปร่างนั้นหมายถึงอะไร ดูเหมือนปู่ของคุณจะเป็นผู้รักษาที่เหลือเชื่อ”

เขาสังเกตเห็นว่าเมื่อร่างกายของ Brambleberry มีขนาดใหญ่ขึ้น หางของเธอก็ยาวขึ้นเรื่อยๆ การเจริญเติบโต - - และ - - และการเติบโต

“Brambles มีกระดูกสันหลังเพิ่มเติมหลายอันที่หางของเธอ มันทำให้หางยาวของเธอ นอกจากนี้ยังทำให้เธอมีความสุขที่ไม่ธรรมดาอีกด้วย เธอน่ารักมาก” เขากล่าวเสริมพร้อมแวตตาเป็นประกาย “และมีหางที่ยาวที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์แมวบ้าน”

“Brambleberry Rose เดินเข้าไปในห้อง และห้านาทีต่อมาหางของเธอก็มาถึง”
คริสโตเฟอร์ประกาศด้วยรอยยิ้มฉานหวาน

เธอจบการศึกษาจาก Kitty U สู้ต้นไม้ในบ้านของเรา ในตอนแรก เธอแค่วิ่งเข้าไปหาพวกมันและจับพวกมันไว้เหมือนกำลังมวยปล้ำ แต่ไม่นานเธอก็เรียนรู้ที่จะนำทางกิ่งก้านใหญ่ที่บิดเบี้ยวซึ่งเติบโตไปด้านข้าง เนื่องจากสวนของเราปกคลุมไปด้วยต้นไม้โอ๊กแคลิฟอร์เนียอายุหลายศตวรรษ เราจึงมีกิ่งก้านด้านข้างที่บิดเบี้ยวและอยู่ใกล้พื้นดินจำนวนมาก เหมาะสำหรับให้ลูกแมววิ่งหนี

แมวของเราทุกตัวปีนขึ้นไปบนต้นไม้ แต่สิ่งใหม่เริ่มเกิดขึ้นเมื่อ Brambleberry ยังเล็กอยู่ เธอเริ่มกระโดด เธอสามารถกระโดดจากกิ่งหนึ่งไปอีกกิ่งหนึ่งได้ เช่นเดียวกับกระรอกสีเทาพื้นเมือง และนำเข้ากระรอกแดงที่อาศัยอยู่ในสวนของเรา พี่ชายและน้องสาวของเธอทำอย่างนั้นไม่ได้

พวกเขาบงบนพื้นและฝ้าดูเธอ

เมื่อเธอโตขึ้นอีกหน่อย เธอก็ปีนสูงขึ้นและเริ่มกระโดดจากกิ่งไม้เล็ก ๆ ขึ้นไปบนหลังคาบ้านของเรา สิ่งที่น่าทึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือกิ่งก้านจะเคลื่อนออกจากจุดที่เธอทรงตัวเมื่อเธอกระโดดจากกิ่งนั้น ฉันเห็นสิ่งนี้สองสามครั้งในขณะที่ฉันทำงานในออฟฟิศ วันหนึ่งคริสโตเฟอร์กลับบ้านตอนบ่ายเมื่อเธอเริ่มปีนขึ้นไปบนต้นไม้ในสวนหลังบ้านของเรา ฉันคิดว่าเธออาจจะทำเวทียมนตร์มันได้อีกครั้ง

“คริสโตเฟอร์ คุณน่าจะมาพบ Brambles นะ” เขาเดินเข้าไปในห้องทำงานของฉันและฝ้าดูเธอปีนสูงกว่าจุดที่แมวตัวอื่นๆ ของเราปีนขึ้นไป “เธอจะกระโดด” ฉันพูดเบาๆ

เธอวางตัวบนกิ่งไม้แฉกที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 3 นิ้วนอกหน้าต่างห้องทำงานของฉัน

เธอมองดูหลังคาอย่างตั้งใจและนิ่งเงียบมาก

จากนั้นเธอก็เปิดตัว!

ทั้งหมดที่เราเห็นคือหางของเธอหายไปเหนือชายคา เราได้ยินเสียงเธอร่วงหนีไปที่สันหลังคาแหลมของเรา แล้วเธอก็จากไปแล้ว

“วิว. ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน” ดวงตาของคริสโตเฟอร์เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ
“เธอเป็นคนไม่ธรรมดา”

สิ่งที่น่าประหลาดใจเกี่ยวกับปาร์กัวร์คิดตีของเธอก็คือ เธอสูงจากพื้นเกือบ 20 ฟุต และเธอไม่ได้วัดแค่ระยะทางที่เธอมองเห็นเท่านั้น แต่ยังวัดระยะทางที่เธอสร้างขึ้นจากการกระโดดด้วย เธอมีความแม่นยำและสง่างาม เธอมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและน่าทึ่งมาก โดยบินไปในอากาศได้เหมือนนักแสดงทางอากาศที่มีประสบการณ์

“คุณรู้ไหมว่ามันคืออะไร?” ฉันถาม.

เขามองมาที่ฉันแต่ไม่ตอบ

“นั่นคือมิสเทียส”

"คุณถูก." เขาถูกาน "ชื่อของเธอคือ Brambleberry Rose แต่วิญญาณของเธอคือ Mystère"

สมัยนั้นในชุมชนชายฝั่งของเราซึ่งมีประชากรประมาณ 3,000 คน
ไม่เหมือนทุกที่ที่เราเคยอาศัยอยู่มาก่อน บ้านของเราอยู่ห่างจากตัวเมืองไปสองช่วงตึก เราสามารถเดินไปตีคามาแพยามเช้า สวนสาธารณะ
บ้านเพื่อนบางส่วน และโรงละครกลางแจ้งได้ บ้านแต่ละหลังดูไม่เหมือนกัน ส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 100 ปีและตั้งอยู่บนที่ดินจำนวนมาก

สนามหญ้าไม่มีหญ้า มีแต่ดอกไม้ สวน ป่าไม้เล็กๆ ที่มีต้นไม้ และเศษเปลือกไม้ วัสดุที่ใช้ทำพื้นตาบทั่วไปคือเสาปูนแก่จากไร่องุ่น สนามหญ้าถูกตัดแต่งด้วยสีเขียว
บิตเคลือบขนาด 2 นิ้ว สีเทาอ่อน แท่งไม้ที่มีหนามแหลมถูกดันลงไปพื้น สูงประมาณ 3 ฟุต โดยมีส่วนรองรับในแนวทแยงเป็นครั้งคราว เมื่อต้นไม้เติบโตในตำแหน่ง
ที่ผู้ก่อตั้งต้องการมีถนน พวกเขาได้เดินไปรอบๆ ต้นไม้ ถนนคดเคี้ยวและไม่มีไฟถนนหรือทางเท้า เรามีไฟเล็กๆ สติลล์ฟฟามีในสวนใกล้บ้าน แต่เมื่อพระอาทิตย์ตกดินบนถนน
ของเรากลับมืด

มันเหมือนกับการใช้ชีวิตในยุคที่เรียบง่ายเมื่อนานมาแล้ว คริสโตเฟอร์กับฉันชอบมันมากกว่า
สถานที่อื่นใดที่เราเคยอาศัยอยู่มาก่อน - และอย่างที่คุณอาจทำได้ คุณผู้อ่านที่รัก เราเคยอาศัยอยู่ในชุมชนชายฝั่งที่มีเสน่ห์ทางตอนใต้ของ
ลอสแอนเจลิส และอยู่บนมหาสมุทรบนชายฝั่งทางเหนือของโออาจัว รัฐฮาวาย .

ยามเช้าส่วนใหญ่ในเมืองชายหาดเล็กๆ ของเราเริ่มต้นด้วยเสียงสัญญาณกริ่ง เรามีหลายประเภท
นกที่ขับร้องตอนเช้ามีเสียงหลากหลายและกินเวลานานเกือบหนึ่งชั่วโมง จากการดูพวกมันเรารู้จักนกบางชนิด แต่เรามีนกสี่ชนิดตัวหนึ่งที่มี
เสียงเหมือนลิงพูดพล่อยๆ ฉันไม่รู้ว่ามีนกชนิดไหน แต่มันมีเสียงเหมือนป่า

เราไม่ค่อยได้ยินเสียงนกบางชนิดถึงแม้ว่าเราจะอยู่ห่างจากชายหาดเพียงไม่กี่ช่วงตึก แต่ฝูงกาดำสวยงามตัวใหญ่ที่อาศัยอยู่ของเราเหมือนจะเกาะตัวตามกิ่งก้านใกล้เคียงกัน
ในเวลาเดียวกัน มันฟังดูเหมือนพวกเขากำลังตะโกนและอยากรู้ว่าคุณเห็นมากเมื่อได้ยินและดู ถ้าแมวของเราออกไปข้างนอกตอนที่มันเกิดขึ้น พวกมันก็หายไป พวกเขาไม่ได้ร้อง
หมีไป กับไถ่นั้นพวกเขาก็ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ

มีนกกระตัวสีฟ้าแคลิฟอร์เนียที่เป็นมิตรกับกระรอก นกสีน้ำตาลของเรา
พวกที่กระโดดขึ้นไปบนเศษไม้โดยแยกนิ้วเท้าออกจากกัน นกฮัมมิงเบิร์ดสีเขียวยาวใส นกกระจับสีเหลืองเทาที่ส่งเสียงร้องเจี๊
ยยกๆ ไฟเราระที่สด และตัวเล็กๆ สีเทาน่ารักที่เราเรียนรู้ว่าถูกเรียกว่ากิมมิชกระจุกและมีหัวแหลม พวกเขาเข้ากันได้ดี แต่นกหัวขวานขาวดำมี
วาระที่แตกต่างออกไป พวกเขาต้องการอาหารทั้งหมดสำหรับตัวเอง พวกเขาไล่กันตัวอื่นออกไป พวกเขาคือผู้ที่ปกคลุมดินสนของเราให้มีรูเล็กๆ ที่
เต็มไปด้วยลูกอิ๊ก มีคราฟท์ที่โดดเด่นสะดุดตาและมีสีดำและขาวที่คมชัดมาก พร้อมด้วยหมวกสีแดงสดที่ด้านหลังศีรษะเหมือน ยามาภา ของชาวยิว

วันหนึ่ง ขณะที่ฉันกับคริสโตเฟอร์นั่งอยู่ในครัว เราเห็นกลุ่มนกหัวขวานกำลังสอดแนมอยู่เกี่ยวกับเพื่อนกระรอกของเรา ดูเหมือนพวกเขาจะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านอาหาร พวกมันหลายคนร้องออกมา มีนกหัวขวานอีกหลายตัวปรากฏตัวบนต้นไม้ จากนั้นพวกมันก็กระโดดขึ้นไปบนกิ่งก้านของต้นไม้เพื่อเข้าไปใกล้บริเวณที่เพื่อนกระรอกของเราอยู่ ทันใดนั้น พวกมันก็เริ่มที่จะระเบิดใส่กระรอกแดงที่กำลังกินเมล็ดทานตะวันสีดำที่หน้าต่างห้องครัวของเรา ราวกับส่งสัญญาณไร้เสียง

มันดูเหมือนเป็นการบินที่มีการประสานกัน เหมือนกับในรายการทางอากาศที่เราเคยเข้าร่วม

"ไอ้มนุษย์ กระรอกของเราจะต้องได้รับบาดเจ็บ" ฉันยืนขึ้นเพื่อไปที่สวนหลังบ้านของเราแล้ววิ่งการแทรกแซงสำหรับพวกเขา

"นี่ดูเหมือนสงคราม พวกมันดูเหมือนซีไรเลย!"

"ศูนย์คืออะไร? แล้วฝูงกาของเราอยู่ที่ไหนเมื่อเราต้องการ"

ใบหน้าของคริสโตเฟอร์แทบจะกลายเป็นสีหน้าบูดบึ้ง "ศูนย์คือสิ่งที่เราเรียกว่าเครื่องบินญี่ปุ่นที่บินในสงครามโลกครั้งที่สอง" คุณผู้อ่านที่รัก คุณอาจจำได้ว่าคริสโตเฟอร์เป็นนักบินผู้ฝึกสอนและพ่อของเขาเคยรับใช้ในยุโรปในช่วงสงครามครั้งนั้น

"ไอ้ พวกที่มีจุดสีแดงบนปีกเธอ?"

"ใช่แล้วที่ข้างเครื่องบิน" นกเหล่านี้ดูเหมือนนกสงครามเหล่านั้น ไอ้ .
รู้ไหมฝูงกาเรียกว่าอะไร"

"บอกฉัน."

"การฆาตกรรม."

"การฆ่าอีกาเหรอ? อย่างจริงจัง? นั่นคือสิ่งที่เราต้องการตอนนี้ เกิงของเราที่จะเข้ามาพร้อมกับ การฆาตกรรม ในใจ คุณรู้ไหมว่าแมวกุหลาบนี้เรียกว่าอะไร"

"ครอบครัวของเรา?" เขามีรอยยิ้มที่โง่เขลาบนใบหน้าของเขา

"ฉันก็รักคุณเหมือนกันที่รัก แมวกุหลาบหนึ่งเรียกว่าคลาวเดอร์"

ฉันสามารถบอกได้โดยไม่ต้องมองเขาว่าเขากำลังยิ้ม และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราก็เรียกนกหัวขวานนั้นว่าซีไร

ฉันมีกระถางดินเผาธรรมดาสองใบที่ระเบียงหลังบ้านซึ่งเต็มไปด้วยโคนสนร่วงหล่นที่ฉันหยิบขึ้นมาขณะเดินไปตามบ้านของเรา หม้อใบหนึ่งคือโคนสนสีเขียวเข้ม และอีกใบคือใบสีน้ำตาลที่มีขนาดใหญ่กว่าและเปิดออกแล้ว ฉันเรียกพวกมันว่าระเบิดและกระสุน กระสุนมีขนาดเล็กกว่าและสามารถเล็งได้ดี ตัวที่ใหญ่กว่าดูน่ากลัวกว่าเมื่อฉันส่งพวกมันให้บินไปในอากาศ ฉันค่อนข้างเก่งในการเล็งพวกมันไปที่กิ่งก้านที่ซีไรชอบนั่ง ฉันไม่แน่ใจว่าพวกเขาจริงจังกับฉันมาก แต่พวกเขาจากไปหลังจากที่ฉันส่งสองคนที่กระยานเข้าไปในกลุ่มที่ส่งเสียงดัง

ห้องอบแดดในบ้านของเรากลายเป็นห้องทำงานที่น่ารักของฉัน และ Brambleberry Rose ก็คอยเป็นเพื่อนฉันเกือบทั้งวัน ในขณะที่ฉันทำงาน มันมีหน้าต่างกว้างตลอดแนวกำแพงที่ยาวที่สุดซึ่งไม่ได้เปิดออก มีหน้าต่างโบราณคลาสสิกสองบานในแต่ละด้านที่เปิดเพื่อการระบายอากาศ และทั้งหมดนี้มองออกไปเห็นป่าที่มีลักษณะคล้ายสวนสาธารณะ ด้านยาวอีกด้านมีหน้าต่างภายในและประตูฝรั่งเศสที่เปิดเข้าสู่ห้องนั่งเล่นของเรา ขอบหน้าต่างมีความลึกประมาณเก้านิ้วและทำจากแผ่นไม้ ชิดาร์สีแดงและมีโครงสร้างเดียวกับผนังและเพดาน ห้องนี้ไม่ได้ทาสีขาวเหมือนห้องนั่งเล่น มันเหมือนกับอยู่ในบ้านต้นไม้และเป็นหนึ่งในสถานที่โปรดของ Brambleberry ในบ้านของเรา มันอบอุ่นมากและขอบหน้าต่างก็กว้างพอที่จะให้ลูกแมวหลับได้ เธออยู่ที่นั่นพร้อมกับนกใน ห้องนั้น

มีอยู่วันหนึ่งที่ฉันเงยหน้าขึ้นและเห็นลูกแมวของฉันแคว่งไปมาจากขอบ ขอบหน้าต่างกว้างอันหนึ่งมีเชือกคล้องคอเธอ Brambleberry พยายามดิ้นรนเพื่อแก้ไขตัวเองหายยุ่ง ขาเล็กๆ ของเธอกำลังเตะ ด้วย จังหวะเท้าหน้า เธอพยายามเอื้อมมือไปถึงสายที่คอยรัดคอเธอ เธอส่งเสียงไม่ได้เพราะเธอหายใจไม่ออก

ฉันไม่สามารถเคลื่อนไหวได้เร็วพอ! ฉันกระโดดลงจากโต๊ะแล้วคว้าเธอไว้ และกอดเธอไว้
ของเธอ . .

"โอ้พระเจ้า ขอคุณที่ให้ฉันอยู่ที่นี้" ฉันพยายามดึงหัวใจของฉันกลับมา
ที่ไหนสักแห่งที่ใกล้ปกติ ฉัน. มี. รับ. หวาดกลัว!

ฉันไม่อยากจะคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าฉันไม่อยู่บ้านหรือเพิ่งไปอยู่อีกห้องหนึ่ง สำหรับฉันดูเหมือนว่าเป็นครั้งที่สองที่เธอได้กลับบ้าน
ไปอยู่กับคิตตี้เองเจสส์เป็นอย่างดี

คริสโตเฟอร์อยู่ที่ไซตงาน แต่ฉันก็โทรหาเขาอยู่ดี

"บรอมเบิลส์เกือบตาย"

"อะไร? ให้ฉันย้ายไปที่อื่นที่ฉันได้ยินคุณดีขึ้น เกิดอะไรขึ้น?"

"ฉันทำงานในออฟฟิศ และเห็นได้ชัดว่าเธอกำลังเล่นกับลูกบอลพลาสติกที่ปลายเชือกบังแดด พวกมันถูกมัดเข้าด้วยกัน และ
พระเจ้าที่รัก พวกมันสร้างบ่วงรอบคอของเธอ คริสโตเฟอร์ เธอกำลัง แคว่งตัว ลงจากขอบเพื่อพยายามหลุดพ้น!"

"เธอโอเคไหม?"

"น่าจะเป็น."

"คุณหรือไม่?"

“ฉันคิดว่าฉันต้องการ เค้กช็อคโกแลต”

“คุณรู้ไหม ฉันจะเสร็จที่นี่ในอีกประมาณสี่สัปดาห์ก็ หากคุณต้องการเราสามารถไปร้านกาแฟได้”

“ฉันชอบสิ่งนั้น ฉันจะจับเธอไว้จนกว่าคุณจะมาถึงที่นี่ - - ขอคุณฉันรักคุณ.”

“ฉันก็รักคุณ. ให้เธอจูบ”

ไม่จำเป็นต้องพูดว่า ฉันแกล้งเชือกแต่ละเส้นแล้วมันก็ยังคงอยู่อย่างนั้น

ในช่วงเวลานี้เองที่ Brambles ตัดสินใจว่าเธอไม่ชอบกลิ่นของฉัน และเดินจากไปทันทีที่เห็นฉันถือกล่องเข้าหาเธอ (ใช่แล้ว ทำหน้าที่อ่านที่รัก หลายวันก่อนที่จะมีกล่องโทรศัพท์มือถือแบบเชียบ) ถ้าผมพยายามจะถ่ายรูปเธอที่กำลังหลับอยู่ เธอจะได้ยินเสียงคลิกชัตเตอร์แล้วตื่นขึ้นมา เธอจะลุกขึ้นและจากไป ฉันก็เลยได้รูปหางของเธอมาเยอะมาก

เมื่อ Brambleberry อายุประมาณเจ็ดเดือน กลางวันยาวนานและกลางคืน
อบอุ่น. คริสโตเฟอร์กับฉันเห็นบางสิ่งแปลก ๆ ที่ชายบ้านของเรา

“คริสโตเฟอร์!” มันเป็นเสียงกึ่งกระซิบ กึ่งตะโกน เขาอยู่ในห้องนั่งเล่น ติดกับห้องทำงานของฉัน เป็นเวลาเช้านี้และมืดลง

“ว่าไง?”

“ลองดูสิ ประมาณสองทุ่ม! ดูเหมือนว่าจะอยู่ที่ขอบทรัพย์สินของเรา”

“โอ้ . . - พระเจ้า”

“นั่นคืออะไร?” เสียงของฉันแหบแห้งด้วยเหตุผลบางอย่าง ดวงตาสีเขียวขนาดใหญ่ดูเหมือนสูงจากพื้นประมาณสามฟุตและดูเหมือนจะจ้องมองกลับมาที่เรา เราไม่มีแสงสว่างโกล่ออกไปในบ้านของเรา

“ฉันคิดว่ามันเป็นรอก”

“พวกมันเข้ามาหมดแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ โทรแจ้งตำรวจ”

“จริงหรือ?” ฉันคงไม่คิดเรื่องนั้น

“ใช่.”

ฉันก็เลยทำ คุณอาจจำได้ว่าเราอาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ และอยู่ห่างจากตำรวจและสถานีดับเพลิงเพียงไม่กี่ช่วงตึก หลังจากกำหนดสถานที่ที่เราอาศัยอยู่แล้ว ผู้มอบหมายงานขอบคุณเราและพูดว่า “รถสายตรวจจะออกไปแล้ว”

ฉันทัก Brambles แล้ววางเธอไว้บนขอบหน้าต่างเพื่อดูปฏิกิริยาของเธอ เธอไปเติมที่
เตียง; ดวงตาของเธอโตโดยไม่ขยับและฟังความสนใจไปที่ดวงตาสีเขียวที่ดูเหมือนกำลังมองกลับมาที่เธอ ขณะที่อยู่ด้านหลังของเธอยกขึ้น หูของเธอหันไปข้างหน้า และหาง
ของเธอก็ฟูเต็มที่

แน่นอนว่าภายในไม่กี่นาที เราก็เห็นรถตำรวจสายตรวจที่เขียนมากแล่นผ่านหน้าบ้านของเราและเดินต่อไปตามถนนที่มืดมิด คริสโต
เฟอร์เปิดไฟระเบียงของเราแล้วดับลงอีกครั้ง "นั่นจะทำให้พวกเขาเห็นว่าเราเป็นคนโทรมา"

แล้วพวกเขาก็ผ่านไปอีกครั้ง พวกเขาอยู่ในโหมดซ่อนตัว

ภายในไม่กี่นาที ลูกพี่ลูกน้องของดีแอนนา เพื่อนบ้านข้างบ้านของเราก็กลับมาบ้าน เขามาเยี่ยมหนึ่งสัปดาห์จากกรีซอื่น เราเห็น
เขาจอดรถในถนนรถเล่นและฝ้าดูไฟทางเดินในสวนเปิดขึ้นเมื่อเขาเข้าไปใกล้ประตูหน้าบ้านของพวกเขา ฉันทิ้งเวลาเขาสักครู่แล้วโทรหาเขาทาง
โทรศัพท์บ้าน

"ใช่?"

"เอ้ มันเป็นเพื่อนบ้านข้างบ้านของคุณ คินนี่คุณเห็นอะไรในสวนของคุณบ้างไหม?"

เสียงของเขาสั้นเล็กน้อย "ใช่แล้ว ฉันทักดวงตาสีเขียวติดตามฉันทันทีที่ฉันทเดินขึ้นไปตามทาง!
เมื่อก็คืออะไร?"

"ไอ้ เขี่ยมเลย" เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันทสามารถทำได้

เขาตะโกนว่า "ที่นี่คุณมีสัตว์อะไรบ้าง?"

"อาจจะเป็น Bobcat" คริสโตเฟอร์กล่าวว่า ฉันทโทรเข้าลำโพงแต่เขาก็ทำไม่ได้
ช่วยหิวระเหย

"คุณโอเค?" คริสโตเฟอร์ต้องการช่วยหากจำเป็น "ตำรวจมาแล้ว"

"ตกลง. แต่ฉันทจะไม่ออกไปที่นั่นอีกคืนนี้!"

"เป็นความคิดที่ดี" คริสโตเฟอร์หิวระเหยเบา ๆ มีรอยอยู่ที่โซฟาทำงานปัจจุบันของเขา

ดวงตาทายไป ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ และลูกแมวของเราทุกคนก็ปลอดภัย Brambles นั่งตัวแข็งอยู่บนหิ้ง และเธอ ไม่ อยากถูกลม
หรือลูบคลำ

ฉันทกล่าวคำอธิษฐานแสดงความขอบคุณต่อนางฟ้าลูกแมวของเราเบาๆ: "ขอบคุณสำหรับคำเตือน"

เราพบกันที่สนามหญ้าที่อยู่ติดกันกับลูกพี่ลูกน้องของ Deanna ในเช้าวันรุ่งขึ้น และหิวระเหยเบาๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เรากลับ
ระมัดระวังตัว อันตรายนั้นมีจริง

5. ดูเด็กคนนั้นสิ! ดูเหมือน Bobcat ตัวน้อย

เมื่อ Brambleberry Rose อายุได้ประมาณ 10 เดือน สิ่งผิดปกติอีกอย่างหนึ่งก็เกิดขึ้น นาวาร์ สตาร์ออกไปที่สนามหญ้าของเราในตอนเช้า และกลับมาบ้านด้วยอาการบาดเจ็บที่ขาหน้า อย่างที่ผมบอกไปแล้ว เขาไม่ทะเลาะกันหรือเข้าใกล้แมวตัวอื่นด้วยซ้ำ

“บาวีรี่เจ็บบ.. ลองดู.”

“พาเขาไปหาหมอโทมัสกันเถอะ คุณช่วยโทรไปบอกพวกเขาได้ไหมว่าเรากำลังไป”

ระหว่างขับรถ คริสโตเฟอร์ถามว่า “มันเกิดขึ้นได้ยังไง”

“มันเป็นเรื่องลึกลับใช่ไหม?” เนื่องจากเขาเป็นคนสุขุมและชอบอยู่ใกล้ ฉันจึงจับ Navey ไว้บนตัก

สัตวแพทย์หนุ่มผู้น่ารักเปิดประตูหน้าให้เรา “ผมจะอยู่ข้างคุณ”
แค่นาทีเดียว คุณสามารถรอในห้องสอบกลางได้”

ขณะที่เรายืนที่นั่น เราเห็นลูกแมวตัวหนึ่งนั่งอยู่ในคอกสุนัขแห่งหนึ่ง มันดูเหมือนลูกบีบบแคค เป็นเสื่อลายเสื่อสีเทาเข้มและมีปากเป็นนมสีขาว

“คุณเห็นลูกแมวตัวนั้นไหม”

“ดูเด็กคนนั้นสิ มันดูเหมือนแมวป่าตัวเล็ก ๆ ”

“ลูกแมวน่ารักจริงๆ!”

ดร. Thomas ตรวจสอบอุ้งเท้าของ Navar และบอกเราว่า “เขาจะไม่เป็นไร มันเป็นเพียงบาดแผลเล็กๆ ฉันจะแต่งตัวและให้ยาปฏิชีวนะแก่เขา” เขาตรวจดูอุ้งเท้าอีกข้างของ Navey “เขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อรับอาการบาดเจ็บมาก่อน เกิดอะไรขึ้น?”

“คำถามที่ดี.” คริสโตเฟอร์วางมือบนหัวของนาวีรี่ Navar เป็นแมวพิเศษของเขารัก. “นี่เป็นครั้งแรก เขาออกไปที่สนามหญ้าแล้วกลับมาแบบนี้ เราไม่ได้ยินอะไรเลย”

“มันไม่ใช่การกัดแมว” ดร. โทมัสกล่าว “มันมาจากสัตว์”

คริสโตเฟอร์มองข้ามห้องสอบไปที่เด็กน้อยที่ดูเศร้า “นั่นก็คือลูกแมวน่ารัก”

“โอ้ ใช่ เธอต้องการบ้าน”

ฉันไม่คิดว่านั่นเป็นทางเลือก ฉันเชื่อว่าสัตว์ทุกตัวที่คลิบิกของเขามีบ้าน
ตอนนั้นเองที่ฉันทราบว่าดร. โทมัสอาสาให้กับองค์กรช่วยเหลือสัตว์ในท้องถิ่นหลายแห่ง เขายังช่วยสุนัขและแมวอีกด้วย

“ตอนที่เธออายุได้หกสัปดาห์ ขาหลังทั้งสองข้างของเธอหัก Animal Friends ในพื้นที่ของเราพบเธอและโทรหาฉัน ฉันพาเธอ
มาที่นี่ และฉันได้ผ่าตัดเธอมาแล้วสองครั้ง เธอยังคงทรงตัวแต่ยังคงรักษาตัวอยู่”

“โอ้” เขาพูดต่อ “เธอชื่อมิลลี”

ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน “คุณต้องการลูกแมวอีกตัวไหม”

“ใช่.”

เขาตอบเร็วมากจนฉันแปลกใจ เห็นได้ชัดว่าเราทั้งคู่ตกหลุมรักเธอ

“เรามีบ้านแล้ว” คริสโตเฟอร์บอกกับหมอโทมัส

นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราคิดว่าจะเกิดขึ้นในวันนั้น ผู้อ่านที่รัก คุณเคยคิดว่าสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นด้วยเหตุผลหรือไม่ เพราะเหตุใด

“คุณสามารถไปรับเธอได้หลังวันหยุดคริสต์มาส”

วันรุ่งขึ้นเป็นวันคริสต์มาสอีฟ และฉันรู้ว่าสำนักงานของเขามีกำหนดจะปิด

“วันนี้เราไปรับเธอที่หลังได้ไหม” ฉันตื่นเต้นมากที่จะพาเธอกลับบ้าน ไม่มี
ฉันอยากจะทำสาวงามตัวน้อยนั้นไว้หลังลูกทรงตลอดสามวันของวันหยุดนี้ มันไม่สำคัญสำหรับฉันว่าเธออยู่ในสถานที่ที่เป็นมิตรและรักแค
ไหน

“พนักงานของฉันต้องเก็บเธอไว้คืนนี้”

เขาออกจากห้องสอบ พูดคุยอะไรบางอย่างกับเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง แล้วจึงกลับมา “พรุ่งนี้มารับเธอตอนเที่ยงได้ไหม”

และนั่นคือวิธีที่เราได้ลูกแมวตัวที่ห้า ในวันคริสต์มาสอีฟ

เราต้องการซื้อลูกแมวตัวใหม่ของเรา และตัดสินใจที่จะคงชื่อบางส่วนของเธอไว้เหมือนเดิม เราลองหลายตัวเลือก เนื่องจากเธอไม่
สามารถเดินได้เหมือนลูกแมวตัวอื่นๆ ของเรา แต่เราเชื่อว่าสักวันหนึ่งเธอจะเดินได้ ไม่ว่าจะบนโลกหรือในดวงดาว Christopher ก็แนะนำ Halley
เราลงจอดที่นั่น ตามหลังดาวตกที่โด่งดังที่สุด ดาวหางฮัลเลย์ ฉันสะกดมันแตกต่างออกไป — เฮย์ลีย์

ฉันอดไม่ได้ที่จะคิดว่าถ้างานวารสารไม่ถูกกัด เราคงไม่ได้อยู่ในห้องทำงานของดร. โรบัสในวันนั้น เพราะห้องตรวจนั้นมองออกไปเห็นคอกสุนัขเหล่านั้น หากเราอยู่ในห้องตรวจอื่น เราคงไม่ได้เห็นเธอ เราคิดว่ามีเหตุผลบางอย่างที่นายวิพาเธอมาหาเรา

Brambleberry Rose รักน้องสาวคนใหม่ของเธอทันที เช่นเดียวกับลูกคนอื่นๆ ของเรา Brambleberry และ Hayleigh เล่นและนอนด้วยกัน Brambleberry เป็นพี่สาวคนโตที่ดีที่สุด Brambleberry Rose และ Hayleigh เกิดในปีเดียวกัน ห่างกันประมาณ 7 เดือน และหน้าตาคล้ายกัน

ในช่วงบ่ายบางวัน เด็กหญิงเกรย์จะนอนข้างเฮย์ลีย์ ราวกับกำลังปกป้องเธอจากสิ่งที่ฉันกับคริสโตเฟอร์มองไม่เห็น นี่เป็นครั้งแรกที่เราเห็นเกรย์ทำเช่นนี้ เนื่องจากเธอมักจะเก็บตัวกับตัวเองเป็นส่วนใหญ่

บางครั้งเราเรียกลูกแมวตัวใหม่ของเราว่า "เฮย์ลีย์ เฮย์เลห์ เฮย์ลีย์" และเรียกลูกแมวตัวใหม่ว่า "เฮย์ลีย์ เฮย์เลห์ เฮย์เลห์" และเรียกลูกแมวตัวใหม่ว่า "เฮย์ลีย์ ฮี" ปากเธอน่ารักมาก เธอดูเหมือนว่าเธอเพิ่งตื่นนอนเสร็จอย่างถาวร

Brambles แม้จะตัวเล็กและมีค่าแต่เธอก็มีงูมัน ฉันคิดว่ามันเป็นความทรงจำส่วนหนึ่งของมรดกของเธอ เมื่อเธอมุ่งความสนใจไปที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เธอก็จะไม่ถูกขัดขวาง พวกแมวรวมทั้งเฮย์ลีย์ตัวน้อย ออกไปข้างนอกตอนบ่าย และฉันก็เรียกพวกมันทั้งหมดเข้ามาตอนที่ฟ้าจะมืด แต่ Brambleberry เริ่มอยู่ข้างนอกในตอนเย็นมากกว่าแมวตัวอื่นๆ ของเรา

แน่นอนว่านั่น จะไม่ เกิดขึ้น

สิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากได้คือสูญเสียลูกแมวไป ฉันอยู่ตึกและตึกทุกคืนโทรหาเธอจนกระทั่งเธอร้องผ่านฟุ่มเฟือย

เนื่องจากดูเหมือนเธอจะตั้งใจจะออกไปแต่ ฉันจึงตัดสินใจพาเธอไปตรวจพิสูจน์ตัวตนที่ร้านดร.โรบัส เมื่อการเจรจาของฉันกับเธอไม่ประสบผลสำเร็จ ฉันจึงเริ่มเก็บเธอไว้ข้างในหลังจากรับประทานอาหารมื้อบ่ายแก่ๆ การเปลี่ยนแปลงตารางงานของเธอไม่ได้ทำให้เธอมีความสุข แต่เนื่องจากความบาสายของเธอเป็นสิ่งใหม่ ฉันจึงทำให้เธอมั่นใจว่าเธอจะได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกกับพี่น้องของเธออีกครั้ง

“จำดวงตาสีเขียวคู่นั้นที่คุณเห็นได้ไหม? ฉันต้องมีคุณอยู่ในบ้านเมื่อข้างนอกมืด ฉันจะปล่อยให้คุณเตร่อีกครั้งเมื่อมันปลอดภัย ฉันสัญญา”

เธอหันหน้าหนีฉัน

“ฉันสัญญากับคุณที่รัก คุณจะออกไปข้างนอกอีกครั้ง”

ในช่วงเย็นวันหนึ่ง ฉันยังเธอไว้ข้างใน ฉันตัดสินใจเล่นเกมใหม่กับเธอ ฉันสงสัยว่าเธอจะโต้ของเล่นมาหรือเปล่า ฉันจึงขยำกระดาษเป็นลูกบอลแล้วโยนทิ้ง แต่เธอไม่สนใจ ฉันโยนของเล่นหนูของเธอทิ้ง แต่หลังจากที่เธอพาดพวกมันไปรอบๆ เธอก็กัดพวกมันแล้วเขย่า เย็นวันหนึ่งฉันกำลังอุ้งเหยี่ยวบนพื้น และเธอก็วิ่งตามไป ฉันไม่อยากจะทำอะไรที่ฉันเห็น เมื่อเขาเห็นอุ้ง นาวาร์สตาร์ก็ไม่สนใจเลย

Huckleberry Moon และ Girl Grey สนใจที่จะดู Brambleberry วิ่งมากกว่าใส่ตามผลไม้สีเขียว เธยเล่ห์มองดูอย่างไม่สนใจ พวกเขาจะใส่ตามของเล่นที่ฉันโยนแต่ไม่ใช่ผลไม้

แต่ Brambleberry Rose วิ่งข้ามพื้น หยิบของเล่นหลายๆ ในปากของเธอขึ้นมาแล้วนำมาคลุกกลับมาให้ฉัน แน่ใจ ฉันสงสัยว่าเธอจะทำมันอีกครั้งหรือไม่ เมื่อฉันกลิ้งของเล่นอีกครั้ง เธอก็วิ่งตามไปและนำมาคลุกกลับมาให้ฉันอีกครั้ง

คริสโตเฟอร์ถึงบ้านแล้ว “อยากเห็นอะไรเจ๋งๆ บ้างมั๊ยที่รัก”

เขาเข้ามาในห้องนั่งเล่นของเรา

“ลองดูว่าเธอทำอะไร”

Brambleberry Rose ทำมันอีกครั้ง เธอไล่ของเล่นเขียวไปบนพรมในห้องนั่งเล่น และนำมาคลุกกลับมาหาฉันในปากของเธอ มันสวยงามมากที่ได้เห็นสีที่แปลกตาของเธอและมีสีเขียวอ่อนอยู่ในปากของเธอ

“Brambleberry ดึงออกมาได้ดีกว่าสุนัขบางตัวที่ฉันเคยร่วมงานด้วย” เขากล่าวเสริมด้วยรอยยิ้มว่า “ฉันสงสัยว่าเธอจะช่วยฉันในอนาคตหรือไม่ หากฉันจะสอนสุนัขให้มารับสุนัขเพิ่ม?” ในช่วงต้นชีวิตของเขา นอกจากสุนัขของเขาเองแล้ว เขายังเคยฝึกสุนัขนำทางสำหรับคนตาบอดหลายตัวด้วย

Brambleberry ไล่ล่าของเล่นหลายลูก เห็นได้ชัดว่านี่คือสิ่งที่เธอรู้ที่จะทำ แต่อย่างไร? ใช่แล้ว ดวงตาสีเขียวสีทองของเธอเข้ากันกับสีเขียวของของเล่นอย่างสวยงาม เธอไม่ได้กินมัน เธอยังคงนำของเล่นแต่ละผลกลับมาให้ฉันโยนอีกครั้งจนกระทั่งของเล่นหมดและเธอต้องการของเล่นใหม่

ฉันลองอีกครั้ง แต่ไม่มีแมวตัวอื่นของเราจะหยิบอะไรได้เลย

“ฉันรู้ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่ ฉันจำได้ว่าเมื่อคุณบอกว่าคุณมีความรู้สึกที่คุณมีรู้จักเธอมาก่อน”

“แล้วฉันก็เห็นสิ่งนั้นเหมือนกับใบหน้าของโลกที่กับหน้าของ Brambles”

“คุณคิดว่าเธอสามารถเป็นโลกได้หรือไม่?”

“ฉันไม่รู้. คุณเคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ้างไหม?”

คริสโตเฟอร์เอามือปิดปากสั้นๆ แล้วคิดว่า “ไม่ ฉันไม่ได้ทำ แต่มันแตกต่างจริงๆ! มีบางอย่างเกิดขึ้น”

“เธอนำทั้งจักรวาลมาด้วย ใครจะรู้ว่ามันย้อนกลับไปไกลแค่ไหน”

“ไม่ใช่แค่นั้น คุณสองคนมีความสัมพันธ์ที่แปลกและมหัศจรรย์ มีสิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับ Brambleberry”

เขาดูเหมือนกำลังคำนวณบางสิ่งที่สำคัญ: “อาจเป็นไปได้ว่าคุณรู้กันมาก่อน บางทีเธออาจจะเป็นแม่ของคุณก่อนหน้านี้หรือในช่วงชีวิตก่อนหน้านี้? ชัดเจนว่ามีความรักอันลึกซึ้ง”

“นี่เป็นเรื่องใหม่ ฉันไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน ไม่เคยเห็นหรือได้ยินเรื่องนี้มาก่อน”

ต่อมาฉันก็คิดว่า: เอาจริงๆ มีแม่ที่ตัวที่เธอจูนเข้ามา?

เรามีครอบครัวที่ดีที่น่ารักที่สุดและทุกคนก็เข้ากันได้ การมีลูกแมวห้าตัวสนุกมาก ตามที่คาดไว้ Navar Star เป็นพี่ใหญ่ผู้ปกป้อง เขาชอบลูกน้อยคนใหม่ของเรา เขาจะไม่เล่นกับเธอ อย่างที่ผมบอกไปแล้วเขาไม่ได้เล่น มันไม่ใช่สไตล์ของเขา แต่เขาเฝ้าดูเธอ และเมื่อเธอเข้าไปในสนามหญ้าของเรามากเกินไป ใกล้ขอบเกินไป เขาก็วิ่งเวียนอยู่ข้างหน้าเธอแล้วหันหลังให้เธอ มันเป็นเรื่องที่สวຍงามในการชม เว้นแต่คุณจะรู้จักแมวที่เกี่ยวข้อง คุณก็อาจจะพลาดได้ แต่บางครั้งคริสโตเฟอร์กับฉันก็เห็นเขาจับเธอไว้

เรากำลังนั่งอยู่ที่ระเบียงในบ่ายวันหนึ่ง

“เขากำลังทำอะไร” คริสโตเฟอร์กล่าวว่า

เขยลิห์เดินออกไปตามถนนรถเล่นของเราเข้าไปในป่าที่มีต้นโอ๊กขนาดใหญ่และหญ้าสูงที่อยู่ไกลออกไป เธอไม่รู้ว่าจะได้เห็นดวงตาสีเขียวข้างนอกนั้นก่อนที่เธอจะมาถึง Navar เล่นไปรอบๆ ด้านบนของถนนรถเล่นถัดจากประตูกว้าง และโดยไม่สนใจสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ ก็เข้าไปขวางเธอกับขอบเขตสนามหญ้า มันเป็นเรื่องพิเศษที่ได้ดู

“เธอรู้ไหมว่าเขากำลังทำอะไร”

“ฉันไม่คิดว่าเธอทำ ฉันคิดว่าเธอแค่เห็นเขาและหันหลังกลับ เธอรู้ว่าเขาจะไม่เล่นกับเธอ”

ดังนั้นเธอก็รีบวิ่งกลับเข้าไปในถนนรถเล่นที่เธอปลอดภัย และ Navar ก็เล่นขึ้นไประเบียงหน้าบ้านและเข้าไปในห้องนั่งเล่นผ่านประตูหน้าต่างที่เปิดอยู่

Huckleberry เป็นคนง่ายๆ ชอบทุกคน รัก Navar และดูเหมือนจะเป็นเด็กที่มีความสุขมาก เขายังคงไปเยี่ยมเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาชื่อแอนนา เธอไม่ได้มาที่บ้านของเรา แต่ Deanna บอกฉันว่า Bugs จะเดินไปมาได้อย่างไร และทั้งสองจะเล่นและนั่งที่ระเบียงหน้าบ้านด้วยกัน

เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่มีแสงแดดสดใส ขณะที่ฉันทำงานในออฟฟิศ ฉันมองออกไปที่บริเวณคล้ายสวนสาธารณะข้างออฟฟิศของฉันและเห็นกระรอกยี่สิบตัวกำลังขุดดินอยู่ใต้เศษไม้ อยู่ในพื้นที่ที่เราเคยจอดรถจึงมีขนาดใหญ่และไม่มีต้นไม้ปลูก กันใต้นั้นหนึ่งในนั้นก็เริ่มกระโดด จากนั้นอีกคนก็เริ่มกระโดดและเริ่มตีลังกา

“คริสโตเฟอร์ คุณต้องเห็นสิ่งนี้”

เรานั่งดูกระรอกกำลังขุดดิน แล้วก็เริ่มทำท่าเหมือนพวกมัน ภาพหลอน พวกเขาวิ่งไล่กันอย่างสนุกสนาน วิ่งเร็วมากขึ้นไปบนต้นไม้อีกแล้วกระโดดลงมา เราเฝ้าดูกระรอกทุกวันและนี่คือสิ่งใหม่

“คุณรู้ไหมว่าพวกเขาทำอะไรอยู่”

“ดูเหมือนพวกเขาทำอะไรบางอย่าง อาจจะเป็นลูกอีก - - อาจมีเชื้อราขึ้นบนพวกมันในช่วงฤดูฝนซึ่งทำให้พวกมันมีเมฆ พวกเขายังเป็นเด็กทารก”

“คุณบอกได้อย่างไร? พวกเขาทั้งหมดดูเหมือนกันกับฉัน”

“คนที่ทำสิ่งนั้นมีขนาดเล็กกว่า”

ความบันเทิงนี้กินเวลานานหลายชั่วโมง และลูกกระรอกก็ดูเหมือนจะชอบมันมาก

อาจต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อยหนึ่งฤดูกาลก่อนที่ฉันจะระบุลูกกระรอกได้ แต่การดูพวกมันวิ่ง กระโดด และตีลังกากลับเป็นเรื่องสนุกอย่างแน่นอน

Brambleberry Rose, Girl Grey และ Hayleigh มักจะไล่ตามกันและกัน บ้าน. เสียงจิ้งจอกของพวกเขากระแทกพื้นไม้เนื้อแข็งเป็นเสียงเร็กเก็ตที่สนุกสนาน บางครั้ง Brambleberry Rose และ Hayleigh จะกลิ้งตัวและต่อสู้บนพรมในห้องนั่งเล่น

คริสโตเฟอร์กับฉันไปที่ร้านขายสัตว์เลี้ยงร้านโปรดของเรา และได้ของเล่นใหม่มาเติมถุงให้กับ Hayleigh ลูกกระดิ่ง ของเคี้ยวได้ และหนูเทียมที่เธอเรียกว่าเป็นของตัวเองได้

Hayleigh ดู Grey เล่นดนตรีกับกระป๋องที่ถูกตอกมีหลากสี และเมื่อ Grey ไปแล้ว เธอก็เดินไปดูว่านั่นเป็นของเล่นที่เธออยากเล่นหรือไม่ เธอวางถุงมือตัวใหญ่ลงในตะกร้าแล้วขยับกระป๋องที่มีไปรอบๆ พวกมันทำเสียงที่เค็บจะเป็นดนตรีที่น่าหลงใหล แต่ Hayleigh คงตัดสินใจว่ามันไม่สนใจเธอ เธอวิ่งออกไปหาของเล่นใหม่ของเธอ

เรนอนหลับและเล่นในอุโมงค์คิตตี้ ปีนหอคอยแมวด้วยวิธีเฉพาะตัวของเธอเอง ตบลูกกระดิ่งที่แกว่งไปบนต้นไม้ ทุกอย่างก็สงบสุข เธอซึ่งมีหน้าตาเหมือน Bobcat ตัวน้อยของเธอ และ Brambles ที่มีรูปร่างหน้าตาคลายคลึงกับแมวป่าชนิดหนึ่งของเธอ เป็นภาพที่สวยงามที่วิ่งผ่านบ้าน

ขาข้างหนึ่งของ Hayleigh หายดีแล้ว แต่อีกข้างยังคงตั้งตรง

“มันไม่เจอเข้า” ดร. โรบัสต์ออยๆ ขยับขาเพื่อดูว่าขาจะเจอหรือไม่ “ฉันปักหนูดไว้ตรงนั้น และกระดุกรอบๆ ก็หายดีแล้ว อาจทำให้เข้าไม่เจอได้”

“เราควรทำอะไรสักอย่างไหม?”

“เราสามารถถอดหมุดออกได้ เธอมั่นคงและอาจได้ผล มันอาจจะไม่”

ฉันกับคริสโตเฟอร์ตัดสินใจลอง เธอจึงได้รับการผ่าตัดอีกครั้ง และในขณะที่เธอกำลังฟื้นตัว เราก็มียุติกันไว้ให้เธอ มันคล้ายกับจุ่มค็อกเทลดี โดยมีตาข่ายสีเขียวเข้มอยู่ทั่ว และมีประโยชน์มากเพราะฉันสามารถพาเธอออกไปที่สนามหญ้าได้ และเธอก็ไม่ต้องลงน้ำหนักใดๆ บนขาที่ฟื้นไว้ คริสโตเฟอร์เรียกมันว่า Kitty RV ของเธอ เธอมีที่ซ่อนอันนุ่มนวลซึ่งมีหน้าต่างทรงกลมอยู่ด้านหลัง และมี "ระเบียงหน้าบ้าน" ที่ไม่มีหลังคาซึ่งเธอสามารถนั่งมองดูสัตว์ต่างๆ ทั้งหมดในบ้านของเราได้

เมื่อเธอไม่ได้ยุ่งข้างนอกเพื่อดูนกและกระรอก ฉันสามารถปลดส่วนรถเข็นออกได้ จากล้อมาวางบนที่นอนของเรา ในระหว่างวันที่เขากลับบ้าน คริสโตเฟอร์เข้ามาในห้องของเราเพื่อลูบไล้เธอและนำขนมมาให้เธอ เขามักจะปลุกเธอขึ้นมา และวันหนึ่งหลังจากเล่นกับเธอแล้วถามว่า “คุณสังเกตไหมว่าเธอหาจุนสุดหู?”

หลังจากใช้เวลาานกว่าจะรักษา หมอโทมัสก็แกะขาของเธอออก แต่การผ่าตัดไม่ได้ผล Hayleigh ไม่สามารถเดินหรือกระโดดได้เหมือนแมวตัวอื่นๆ ของเรา ขาของเธอจะยังคงไม่เคลื่อนไหวไปตลอดชีวิตเล็กๆ ของเธอ

เธอกำลังพัฒนาวิธีการปีนเขาของตัวเอง โดยเธอใช้ขาหน้าและอื่นๆ ฤกษ์อันใหญ่ของเธอ เธอวิ่งเร็วมากในบ้าน เมื่อเธอเสียใจ เธอก็เหวี่ยงขาตรงออกไปด้านหลังแล้ววิ่งด้วยขาที่งอได้สามขาของเธอ เธอสร้างเสียงที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะบนพื้นไม้เนื้อแข็ง

“เธอโยนขานั้นออกไปข้างหลังเหมือนหางเสือ เธอใช้มันเพื่อควบคุมตัวเอง” คริสโตเฟอร์พูดว่า

“ในที่สุดเมื่อเธอปล่อยพันธะของโลกไปยังที่ที่ดวงดาวและดาวหางอาศัยอยู่ เธอก็จะทำได้ดีในแบบที่เธอตั้งใจ”

“นั่นก็จริง และตอนนี้เธอก็เป็นเช่นนั้น” คริสโตเฟอร์กล่าว “ในจิตวิญญาณของเธอ เธอวิ่ง กระโดด และเล่นเหมือนกับลูกแมวที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ”

“คุณคิดอย่างไรกับการเพิ่ม 'SkyWalker' ในชื่อของเธอ?”

“เฮย์ลีย์ สกายวอล์คเกอร์?” เขายิ้มกล่าวว่า “มันสมบูรณ์แบบ มันเหมาะกับเธอ”

เธอผู้ชายและน้องสาวของเธอปีนต้นไม้ของครวของเราแล้วทำสิ่งที่ไม่คาดคิดที่สุด เธอเรียนรู้ที่จะคว้าเปลือกไม้ด้วยอุ้งเท้าข้างหนึ่งและอีกข้างหนึ่ง เป็นเรื่องน่าทึ่งที่ได้เห็นเธอเคลื่อนไหวราวกับแมวน้อยกับขาที่มีตะปูแปด และสีหน้าของเธอก็เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น 100% นั่นคือวิธีที่เธอค่อยๆ เติบโตขึ้นไปบนต้นไม้ ได้ขอบ และนั่งบนชั้นวางอันล้ำค่านั้น พี่น้องของเธอและเพื่อนกระรอกของเราทุกคนสามารถกระโดดขึ้นไปได้อย่างสง่างาม สิ่งที่ไม่น่าเชื่อเกี่ยวกับความสำเร็จที่กำกวมนี้ของ Hayleigh ก็คือลำดับของต้นไม้ที่โผล่ออกจากบ้าน และเธอก็ปีนขึ้นไปด้านในของจันทรเสี้ยว ขาหลังของเธอแตะไปถึงลำดับเลยด้วยซ้ำ

“ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน” คริสโตเฟอร์พูดในบ่ายวันหนึ่งขณะดูสิ่งนี้
การซ่อมรถที่เก่าที่เป็นเอกลักษณ์ “ฉันคิดว่านี่อาจเป็นหนึ่งในพลังวิเศษของเธอ”

เราเลี้ยงกระรอกบนต้นไม้ซึ่งทำพิเศษที่คริสโตเฟอร์สร้างขึ้น ลูกแมวตัวอื่นๆ ของเรากระโดดขึ้นไปบนต้นไม้จากต้นโอ๊กคูบาร์ที่มี
ทอดยาวออกไป เพื่อจะกลับเข้าไปในบ้านของเรา พวกมันก็ก้าวลงบนโต๊ะในครัวของเราจากชั้นวางนั้นด้วย เมื่อเปิดหน้าต่าง พวกเขาจะ
เดินออกไปที่ชั้นนั้นแล้วกระโดดไปที่กิ่งล่างของต้นโอ๊กแล้วลงไปพื้น บางครั้งก็จะมีตัวหนึ่งนั่งบนกิ่งงูและกระรอกบินวิ่งและ
กระโดดอย่างมีความสุขในสวนของเรา

ในช่วงเวลานี้ ฉันสังเกตเห็นว่าพฤติกรรมของ Hayleigh SkyWalker ที่มีต่อ Brambles เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ เธอ
เริ่มต้นด้วยการนั่งดู Brambles เธอไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน และเมื่อเวลาผ่านไป ดูเหมือนเธอจะโกรธ เป็นไปได้ไหม?

เย็นวันหนึ่ง ฉันถามคริสโตเฟอร์ว่า “คุณเห็นสีหน้าของเธอไหม”

“ฉันบอกได้เมื่อเธอโกรธ”

“คุณเห็นสิ่งนั้นไหม”

“ใช่ ดวงตาของเธอปิดลงครึ่งหนึ่ง และหูของเธอก็แบน และเธอก็เงยหน้าขึ้น เธอ
ให้ความรู้สึกน่ากลัว”

ฉันสนุกมากที่คริสโตเฟอร์เล่าเรื่องลูกๆ ของเรา

แต่แล้วเธอก็เริ่มตอนที่ Brambles ตอนแรกก็ดูจะรำคาญมากกว่านะแต่ก็.
บานปลาย ไม่นานนักเมื่อเธอโจมตี Brambles ดูเหมือนว่าเธอตั้งใจจะทำร้ายเธอ

ฉันกับคริสโตเฟอร์ต่างก็พยายามห้ามเธอ “เฮ้ คุณ. จอมวายร้ายตัวน้อยๆ ปลอ่ยกให้น้องสาวของคุณอยู่คนเดียว” คริสโตเฟอร์อด
หัวเราะไม่ได้แต่เขาก็จริงจัง

“เฮ้สิ! หยุดสิ่งนั้นเดี๋ยวนี้ เฮ้สิ?” ~~ฉันไม่เคย~~ ฉันไม่เคยอย่างนั้นด้วย และคุณคิดว่ามันได้ผลดีแค่ไหน?

ไม่.

ตอนสอบหลังคล้ายกรรม ฉันถามคุณหมอโทมัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ “ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ชอบ Brambles เป็นไปได้
ไหม?”

“ใช่ สิ่งนั้นสามารถเกิดขึ้นได้”

“จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมหรือเปล่า”

เขามองข้ามแว่นมาที่เรา “มันสามารถแก้ไขได้เอง แต่เฮ้ เลห์มีจิตวิญญาณเล็กๆ น้อยๆ ที่แข็งแกร่ง และเธอก็ยังเป็นเด็กผู้หญิง
เมื่อแมวสาวตัดสินใจได้ มันก็แทบจะไม่เปลี่ยนเลย”

ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน

“โอ้ ไม่นะ” ฉันสงสัยเสียงดัง “ตอนนี้เราจะทำอะไร?”

“เก็บแยกไว้ได้ไหม” ดร. โทมัสเสนอว่า “ถ้าคุณต้องการมอบตัวเธอ คนที่ช่วยชีวิตเธอไว้จะพาเธอกลับมา”

“โอเค ขอบใจ แต่ฉันอยากเก็บเธอไว้” มันหมายความว่าเราต้องกัน Hayleigh ให้ห่างจาก Brambles - เก็บเธอไว้ข้างในหรืออะไรสักอย่าง!”

ฉันรู้สึกผิดหวังแต่หวังว่าเฮย์ลีย์จะพลาดอิสรภาพของเธอและเข้าร่วมโครงการนี้ อย่างรวดเร็ว.

แต่มันแย่งเรื่องๆ และดูเหมือนว่าเฮย์ลีย์จะใจร้าย เฉพาะกับ Brambles เท่านั้น เธอยังคงเล่นกับ Huckleberry และบางครั้งก็เล่นกับ Girl Grey ฉันจึงเริ่มเก็บเธอไว้ในบ้านและปล่อยให้เด็กคนอื่นๆ ออกไปข้างนอก ฉันไม่สามารถเปิดประตูหน้าต่างไว้ได้มากนัก เหล่าลูกแมวจึงไม่สามารถเข้าออกได้ตามต้องการ เว้นแต่ว่า Hayleigh จะอยู่หลังประตูที่ปิดอยู่อย่างน้อยหนึ่งบาน

เห็นได้ชัดว่ารูปถ่ายดีๆ รูปเดียวที่ฉันมีกับลูกคนเล็กสองคนที่นอนด้วยกันอาจเป็นรูปเดียวที่ฉันจะได้

ถ้าฉันไม่ได้บอกคุณผู้อ่านที่รัก คริสโตเฟอร์ได้ออกแบบและสร้างอย่างสวยงามน่าทึ่ง

บ้านสิ่งทำพิเศษและฉันทำงานร่วมกับเขาในตำแหน่งนักออกแบบตกแต่งภายในสำหรับโครงการของเรา เราได้รับการตีพิมพ์ ได้รับรางวัล และสร้างโครงการที่โดดเด่น รวมถึงสกายวอล์กสำหรับทีมเบสบอลมืออาชีพในเมืองที่เราย้ายมา ฉันได้รับการยอมรับอย่างมืออาชีพถึงความสำเร็จในการติดตั้งระบบไฟส่องสว่างของฉัน ฉันรู้จักสร้างพื้นที่สำหรับสภาพแวดล้อมที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง และรู้จักสร้างพื้นที่อื่นๆ สำหรับไฟส่องสว่างในงาน และทำให้มันทั้งหมดดูสวยงามและง่ายดาย

คริสโตเฟอร์เป็นนักออกแบบอัจฉริยะ ฉันเห็นเขากำลังทำอะไรกับไม้ เหล็ก และแก้วที่คนอื่นทำไม่ได้ ฉันยืนอยู่ในไซต์งานหลายครั้งและได้ยืนข้างก่อสร้างและสถาปนิกคนอื่นๆ ถามเขาว่า “คุณทำแบบนั้นได้อย่างไร”

เหตุผลที่ฉันพูดถึงเรื่องนี้ก็เพราะเขาได้รับโทรศัพท์ และบ้านที่สวยงามหลังหนึ่งของเขาใกล้บ้านเกิดของเราได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงบ้านแห่งปี เขามีนัดไปยังเมืองชายฝั่งเล็กๆ นั้นเพื่อพบกับคณะกรรมการตัดสินใจ

ขณะที่เขาไม่อยู่ สตีเฟน เพื่อนบ้านของเราก็แวะมา “เฮ้ เกิดอะไรขึ้นกับสีดำของคุณแมว?”

“ทำไม?”

“ฉันไม่เคยเห็นเขานั่งอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านของคุณมาก่อน เขาจ้องมองไปที่ประตูหน้า เขามองฉันตอนที่ฉันเดินเข้าไป เขาค่อนข้างจะน่ากลัวนิดหน่อย”

“มันสนุก. ฉันไม่ได้สังเกต อาจเป็นเพราะคริสโตเฟอร์จากไปแล้ว”

“แม่วของคุณก็เหมือนสุนัขมากกว่า”

“ขอบคุณ . . . - - ฉันคิดว่า. ฉันเคยได้ยินมาก่อนว่ามันน่ารัก ฉันจะแจ้งให้คริสโตเฟอร์รู้ว่าเขาพร้อมแล้ว
แม่วฝ้าดู”

ในละแวกบ้านของเราในเซาท์แลนด์ เพื่อนบ้านฝั่งตรงข้ามของเรา เดวิด จิตแพทย์ และแคโรไลนา ภรรยาที่น่ารัก
ของเขา ได้จัดงานเลี้ยงอาหารค่ำที่ยอดเยียมอย่างไม่น่าเชื่อ ฉันมักจะช่วยเธอจัดของสำหรับแขก และหลังอาหารเย็น พวกเขาส่วนใหญ่จะ
นั่งบนดาดฟ้าหลังบ้าน

เราจะสนุกสนานและพูดคุยกันใยามเย็น และจากความมืดมิด เราได้ยินเสียงคล้ายแมวเหมียวแต่เริ่มด้วยเสียงอาร์ เหมือนเสียงคำราม แบบนี้สิ: Reooww! เดวิดว่านั่นคือ
ใคร? แมวดำตัวใหญ่ของเราติดตามเรา ปีนขึ้นไปบนหลังคา และร่วมแสดงความยินดีกับเรา

“แม่วของคุณเป็นเหมือนสุนัขมากกว่าแม่ว” เดวิดตั้งข้อสังเกต เขาจะเข้าไปที่แมวดำตัวใหญ่บนหลังคาของเขาแล้วพูดกับคนอื่นๆ
ในปาร์ตี้ว่า “นั่นคือแม่วของพวกเขา”

นั่นค่อนข้างสนุกสนานสำหรับแขกของพวกเขา นาวาร์อยู่ที่นั่นและสนทนากัน จนกระทั่งเราเดินกลับข้ามถนนในตอนกลาง
คืน เขาตามเรามาเร็วมากและฉันไม่เคยเห็นว่าเขาลงมาได้ยังไงแต่เขาวิ่งตามเราไป เราก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาขึ้นไปบนหลังคาได้
อย่างไร แต่เป็นสิ่งที่คริสโตเฟอร์กับฉันรู้สึกหงุดหงิดทุกครั้งที่เขาขึ้นไป

เมื่อเขากลับจากเซาท์แลนด์ คริสโตเฟอร์มีความสุขมาก และนาวาร์สตาร์ก็ไป
กลับสู่การรวบรวมสติปัญญาตามปกติของลูกแมว

“เราเข้าใจแล้ว! เราคือบ้านแห่งปี! เป็นการโหวตที่เสมอกันระหว่างการบูรณะที่สวยงามกับเรา ดังนั้นพวกเขาจึงมอบมันให้กับเรา
ทั้งคู่ นั่นเป็นครั้งแรกสำหรับนิตยสาร”

“ไอ้ นั่นน่าตื่นเต้นมาก และบ้าน. - - มันน่าประทับใจ ยิบติด้วย!”

“เราจะตีพิมพ์ในนิตยสารในอีกสองเดือนนับจากนี้ อายากลงเพื่อ.
พิมพ์มอบรางวัล?”

“ใช่ . . . - - ไอ้เพื่อน ใครจะดูแลพวกอันธพาลตัวน้อยเหล่านี้” ฉันถาม.

“มีคนกล้ำมาก”

ผู้ช่วยด้านเทคนิคที่เคยช่วยเหลือ Hayleigh และรู้ว่ามีงานของเราตกลงที่จะดูแลพวกเขา เธอโทรหาเราวันละสองครั้งในขณะที่เราไม่อยู่ มันค่อนข้างราบรื่น
เธอไม่อยากให้พวกมันออกไปเลย ฉันก็เห็นด้วย แต่พวกลูกแมวไม่พอใจกับเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาให้ทัศนคติแก่เธอ เธออยู่ที่บ้านของเราเมื่อเรากลับมา

“ลูกแม่วของคุณประพฤติตนดีมากเมื่อคุณพาพวกมันมาที่ออฟฟิศ แต่ดูเหมือนพวกมันจะเป็นเช่นนั้น
โกรธฉัน ไม่ใช่ฮักเคิลเบอร์รี่หรือเกิร์ลเกรย์” เธอกล่าวเสริม “ดูเหมือนพวกเขาจะชอบความเขียบ แต่คนอื่นๆ พวกเขากระสับกระส่าย”

“มันจะทำงานอย่างไรเพื่อให้ Hayleigh และ Brambles แยกจากกัน?”

“เฮย์สี้ห์ดูร้ายมาก เธออยากไปหา Brambles จริงๆ และดูเหมือนเธอจะโกรธมาก”

ฉันส่ายหัวแล้วถามว่า “คุณเห็นไหม”

“ก็ใช่.. ในหน้าของเธอ.”

“ใช่แล้ว เธอเป็น ลูกแมวพันหน้าของเรา”

“เธออาจจะโกรธเพราะว่าเธอไม่มีชื่อเบอร์รี่ที่ฟังดูน่าสนใจ”

คริสโตเฟอร์เพิ่งเดินกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นของเรา “อ่า! เก้! ไม่ได้ยินคำนั้นมาสักพักแล้ว เฮย์สี้ห์ผู้น่าสงสาร”

เมื่อมีการตีพิมพ์นิตยสารประกาศผู้ชนะ สาธุคุณริบบ เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเราเขียนบนเว็บไซต์ของเราว่า คริสโตเฟอร์มีพรสวรรค์ด้านการออกแบบที่ค่อยเป็นค่อยไปแต่ก็เกือบจะเป็นนิรันดร์ ความสามารถดังกล่าว

ฉันเห็นด้วยกับริบบและบอกกับคริสโตเฟอร์เป็นพันครั้งว่า “คุณเป็นอัจฉริยะ”

ฉันรู้ว่าเขาได้ยินฉันเมื่อฉันพูดอย่างนั้น ฉันคิดว่าเขาเชื่อฉัน

เราแยกเด็กผู้หญิงที่อายุน้อยที่สุดออกจากกันได้ดีขึ้น และส่วนใหญ่มันก็ได้ผล ประตูกุ๊กบานในบ้านเก่าศตวรรษของเราที่ย้อนเวลากลับไปในอดีตกลายเป็นผู้ช่วยของเรา

“เราควรคิดถึงสิ่งนี้ราวกับว่าเป็นการปฏิบัติการณ์ด้านลอจิสติกส์บนเรือดำน้ำ” คริสโตเฟอร์พูดว่า “เราจำเป็นต้องปิดประตูสองบานระหว่างประตูทั้งสองไว้ตลอดเวลา Hayleigh จริงจังกับการเดินทางไป Brambles บางครั้งเธอก็บึ้งข้างประตู และเมื่อมันเปิด ก่อนที่ฉันจะไปหาเธอ เธอก็พุ่งเข้ามา โจรตัวน้อย”

“โอเค นั่นเป็นแผนที่ดี” สิ่งที่เขาพูดเป็นเรื่องตลก แต่มันก็ทำให้ฉันตกใจเพราะว่าฉันรู้สึกว่ Brambles ไม่ปลอดภัยเลยในบ้าน ของเธอ !

มันได้ผลดีสำหรับเราที่จะจ้าง “ปฏิบัติการณ์เรือดำน้ำ” นี่เป็นช่วงที่ Hayleigh มีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า Hayleigh Monster ตอนที่เธออยู่ในบ้าน เธอมีของเล่นมากมายสำหรับตัวเอง และสามารถนอนบนเตียงแมวขนปุยได้ บางครั้งเธอก็นั่งที่หน้าต่างบานใดบานหนึ่งแล้วดูว่าเกิดอะไรขึ้นในบ้านของเรา หากเธอเห็น Brambles เธอจะกรุดตัวลงนั่งบนขาหน้า ดึงหูไปด้านหลัง และพองหางขึ้น และตบมันเข้ากับหน้าต่าง เริ่มชัดเจนว่าเธอจะไม่ยอมปล่อยสิ่งนี้ไป แต่ Brambles อยู่ข้างนอกได้อย่างปลอดภัย และเมื่อเธอต้องการอยู่ในบ้าน ฉันก็ปล่อย Hayleigh ออกไปได้ เนื่องจากเธอไม่ใช่แมวตัวร้าย Brambles จึงเป็นตัวเลือกแรกเสมอในการอยู่ในสนามหญ้า

หลายสัปดาห์ต่อมา เมื่อฉันคิดว่าเฮย์ลีย์ปลอดภัยแล้ว เธอก็ออกจากพื้นที่ของเธอ บ้านและในบ้านของเรา Brambles เพิ่งเดินผ่านหญ้าสูง และ Hayleigh ก็ไล่เธอผ่านช่องว่างในประตูและเข้าไปในถนน มันน่ากลัวมาก ในขณะนั้นเอง Brambleberry ก็รีบวิ่งข้ามถนนแอสฟัลต์ที่มีความกว้างแคบซึ่งปกติไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ โดยมีรถคันหนึ่งแล่นผ่านไป บนถนนของเรามีรถยนต์ไม่มากนัก และโดยปกติแล้วรถเหล่านั้นก็ไม่ได้เดินทางเร็วขนาดนั้น ฉันคิดว่าฉันทำแมวหาย หัวใจของฉันแทบจะหยุดเต้น ฉันมองหาเธอที่ข้างถนน หลังจากที่ฉันส่งน้องสาวของเธอกลับมาซึ่งอยู่ในบ้านของเราหลังประตูสองบาน ฉันก็ตะโกนเรียกเธอ แต่ยังไม่มวี๊แววของ Brambleberry Rose

ประมาณสี่สัปดาห์ต่อมา Brambleberry ก็กลับบ้าน แน่نون ฉันให้ขนมเธอ จูบเธอ และทำให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้รับบาดเจ็บ

ฉันยังขอบคุณนางฟ้าผู้พิทักษ์จิตต์ของเธอที่ปกป้องเธอ

6. และเธอยังคงจากไป

ในช่วงปลายฤดูร้อน ก่อนที่เธอจะอายุครบ 2 ขวบ Brambleberry Rose ก็เริ่มออกไปข้างนอกอีกครั้ง ฉันทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อให้เธออยู่ข้างใน แต่ผู้อ่านที่น่ารัก คุณอาจจำประตูลงน้ำนั้นได้ เธอกลายเป็นศิลปินที่หลบหนีและสามารถหา ทางออกจาก ซูตินี้ ได้ และเธอก็เริ่มอยู่ข้างนอกในเวลาต่อมา

คืนหนึ่งฉันแสนอบอุ่นที่เธอจากไป และ - - ฉันออกไปข้างนอก ทั้ง คืน เพื่อโทรหาเธอ ต่อไป
เช้าเมื่อตะวันฉายกระทบฟ้า ฉันยังคงร้องเรียก เธอก็ยังคงอยู่

ความระมัดระวังที่เพิ่มขึ้นของฉันได้ผลดีกับ Hayleigh ดังนั้นฉันจึงรู้ว่าเธอได้ผล
ข้างในและไม่ได้ทำให้ Bramble ละทิ้งหน้าที่

ฉันร้องเรียกหาเธอ ฉันเขย่าถุงขนมของเธอ

ฉันกลับมาถึงบ้านยังเข้าอยู่และรู้สึกไม่สบายใจ “คริสโตเฟอร์ ฉันกลัว”

“แจ้งการควบคุมสัตว์ที่ตำรวจ

ฉันโทรหาตำรวจท้องถิ่นของเราเพื่อสอบถาม — โอ้ ใช่ ฉันไม่อยากโทรไป —

“สวัสดี ฉันขอคุยกับเจ้าหน้าที่ควบคุมสัตว์ของเราได้ไหม”

ฉันเสียใจมากจนเกือบล้มมารยาทของตัวเองไปแล้ว “โปรด?”

“คริสตินอยู่ที่วันนี้ ถือได้ไหม?”

ท้องของฉันรู้สึกปั่นป่วนในขณะที่รอเธอมาสาย

“สวัสดีคริสติน ขอโทษที่ต้องบอกคุณเรื่องนี้ แต่แมวของฉันหายไป - - - นี่เป็นเรื่องยากสำหรับฉันที่จะถาม: คุณพบแมวที่ไ้
รับบาดเจ็บหรือตายในละแวกบ้านของฉันบ้างไหม? ฉันอยู่ที่โรงละครฟอร์ดแล้ว”

“ไม่ครับ ผมเพิ่งมาเมื่อเช้า”

โอ้ ฉันพบลมหายใจของฉันอีกครั้ง “โอ้ ขอบคุณพระเจ้า!”

“แมวของคุณหน้าตาเป็นยังไง? เธอหายไปนานแค่ไหนแล้ว? เธอถูกขีปหรือ?”

“เธอชื่อแบรมเบิลเบอร์รี่ ไรส; เธอมีแถบสีเทาเข้มและมีจุดสีทอง เธอหายไปทั้งคืน และใช่ เธอถูกบีบ”

“คุณได้เดินทรัพย์สินของคุณแล้วหรือยัง?”

“ใช่ และฉันไม่เห็นเธอ” ฉันโทรหาเธอตั้งแต่เธอจากไป”

“คุณช่วยนำรูปของเธอมาให้ฉันหน่อยได้ไหม? ฉันจะตามหาเธอ. ชื่อน่ารักจังเลย”

นั่นทำให้ฉันยิ้มได้ "ขอบคุณขอบคุณ. ฉันจะนำมาให้ภายในวันนี้ และถ้าคุณไม่อยู่ที่นั่น ฉันจะทิ้งมันไว้ที่โต๊ะ”

ฉันทำใบปลิวพร้อมรูปของเธอและแจกให้เพื่อนบ้านของเราทุกคน และถึงใบหนึ่งให้คริสติน เขียนวันนั้นฉันโทรหาเธออีกครั้ง คริสตินโทรกับฉันเดินผ่านละแวกบ้านของเราเพื่อตามหาเธอ และถามผู้คนว่าพวกเขาเห็นเธอไหม

ไม่มีอะไรนอกจากความเขยิบในโลกของฉัน ฉันหลงทาง. ฉันรู้ว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งที่นั่น ฉันออกไปข้างนอกอีกครั้งระหว่างตีสองถึงตีสี่ในตอนเช้า โดยเดินไปตามถนนอันเขยิบสงบและมีคนเรียกชื่อเธอ เสียงของฉันดำเนินไปได้ดีในความมืดมิดอันเขยิบสงบจนฉันมั่นใจว่าเธอจะได้ยินฉัน

ฉันโทรหาสัตวแพทย์ทุกคนในเมือง รวมทั้งหมอโทมัส และ SPCA ด้วย ไม่มีใครมีเธอ ฉันให้พวกเขาถ่ายรูปของเธอ และบอกว่าฉันกำลังตามหาเธอ เธอถูกชิป และโปรดโทรหาฉันทันทีถ้ามีคนพาเธอเข้ามา

ฉันรู้ว่าฉันต้องโทรหาสตีวี่และโบรอันท์ แต่ฉันกลัวเรื่องนั้น นั่นเป็นการโทรที่น่าเศร้าเมื่อฉันบอกกับ Stevie ว่า “Brambles หายไปแล้ว” ฉันเสียใจมาก ฉันสูญเสียลูกที่คุณเลี้ยงดูและรักไป”

หลังจากกราบรายละเอียดแล้ว Stevie ก็พูดอย่างมั่นใจว่า “ฉันจะแจ้งกลุ่มช่วยเหลือของฉันทราบ และเราจะกล่าวคำอธิษฐานแสดงความขอบคุณสำหรับการกลับมาอย่างปลอดภัยของ Brambleberry”

สองวันผ่านไปและไม่มีเสียงกระซิบถึงเธอเลย ฉันกำลังขอบคุณพระเจ้า ว่าฉันมีลูกแมวตัวอื่นที่ต้องดูแลและรัก พฤติกรรมของพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลง เว้นแต่เฮย์ลีย์มีความสุขมากขึ้น เราเก็บเธอไว้ข้างในตลอดเวลา ถ้าฉันปล่อยเธอออกไปแม้แต่นาทีเดียว และ Brambles กลับมาบ้าน เธออาจจะไล่พี่น้องสาวของเธอที่หนีออกไป ความคิดนั้นช่างน่ากลัวและไม่อาจยอมรับได้

ฉันยืนอยู่บนบันไดระเบียงหน้าบ้านเพื่อเรียก Brambles ขณะที่เรายู่ฝั่งตรงข้ามถนน สเทเฟนเพื่อนบ้านออกมานอกบ้าน

“เฮ้ พวกคุณโอเคไหม?”

“สตีเฟน ฉันทำลูกแมวของฉันหาย”

“อันไหน?”

“Brambles เจ้าทอร์ตี”

ฉันบอกเขาในสิ่งที่เรารู้และเขาก็กังวลไม่แพ้กัน “ฉันขอโทษ ฉันจะดูแลตัวเอง”

"ขอบคุณ."

“สนามหญ้าของฉันมีรั้วกันเต็มไปหมด ดังนั้นหากเธอเข้าไปที่นั่น อย่างน้อยเธอก็จะปลอดภัย”

“นั่นเป็นความสบายใจ ขอบคุณ”

“ถ้าคุณต้องการเพื่อนสักคน ฉันจะเดินไปกับคุณในตอนเช้า เพียงแค่แจ้งให้เราราบ.”

“ฉันจะไป ขอขอบคุณสตีเฟน”

คริสโตเฟอร์กลับถึงบ้านตอนบ่ายแก่ๆ

“อะไรก็ตาม?” เขากลาม. “ฉันรู้ว่าฉันจะเป็นสายแรกของคุณ - - เพียงแค่สงสัย.”

“คริสโตเฟอร์ ฉันเสียใจมาก เธอ ต้อง กลับบ้าน”

“ฉันแหวะที่โบสถ์เล็กในคณะเผยแผ่และสวดอ้อนวอนระหว่างทางกลับบ้าน อยากรลงไปที่นั่นมั๊ย?”

“คิดว่าเราจะพบเธอนั่นไหม” ฉันไม่ได้หน้าด้าน

“คุณทำงานได้ดีมากแอมเบอร์ เราต้องไว้วางใจ ผู้สร้างมอบเธอให้กับคุณครั้งหนึ่งและนั่นไม่ใช่ข้อผิดพลาด” เขาก้าวเข้ามาใกล้แล้วโอบแขนรอบตัวฉัน “เราจำเป็นต้องวางใจในความรักของผู้สร้างเพื่อพาเธอกลับบ้านและมอบเธอให้กับคุณเป็นครั้งที่สอง”

“ขอบคุณ. ฉันคิดถึงเธอมาก ใช่ ไม่ก็การทักสองสามนาทีก็พอ” ฉันรู้สึกว่ามันจะต้องอยู่ใกล้ๆตลอดเวลาเพื่อว่าเธอกลับมา แต่ฉันสามารถสวดภาวนาได้ในช่วงเวลาสั้นๆ

ฉันหยิบชามคืดตี้สองใบมาวางไว้ที่โต๊ะเบียง โดยใบหนึ่งมีอาหารเม็ดแมวอยู่ด้วย
อื่นๆด้วยน้ำ “ฉันจะทิ้งสิ่งเหล่านี้ ไว้เพื่อ เธอกลับมา ขอใจนะคริสโตเฟอร์”

วันเวลาผ่านไปโดยไม่มีใครพบเห็น ฉันมุ่งความสนใจไปที่การพาเธอกลับมา ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้หายไป มันทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นจริงๆ เมื่อรู้ว่าคริสตินกำลังมองหา

มาหาเธอทุกวันแต่ไม่โทรหาฉันเลย เนื่องจากเธอไม่ได้ถูกพบศพที่ไหนสักแห่ง ฉันจึงเริ่มรู้สึกว่าจะยังมีชีวิตอยู่

จริงๆ แล้วฉันรู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ฉันรู้สึกได้ถึงเธอในใจ เช่นเดียวกับความรู้สึกเมื่อเธอยู่กับฉัน นั่นคือตอนที่ฉันได้เรียนรู้ว่าฉันรู้ความแตกต่างระหว่างแมวของฉันมีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว Brambleberry Rose ยังมีชีวิตอยู่ บางทีเธออาจจะหลงทางหรือมีคนเก็บเธอไว้ในบ้านหรือโรงรถโดยไม่ตั้งใจ เนื่องจากไมโครชิปถูกวางไว้ใต้ผิวหนังของเธอ ฉันรู้ว่าถ้าใครพบเธอและพาเธอไปหาตำรวจหรือสัตวแพทย์ เธอจะถูกส่งกลับมาหาเรา ฉันรู้สึกขอบคุณมากสำหรับชิปคอมพิวเตอร์ที่ระบุตัวตนได้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามันจะเป็นอุปสรรคติดตาม

ใจของฉันปวดร้าวเพราะเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉันคือการตามหาเธอ ฉันนอนไม่หลับทั้งคืนเพราะไม่มีเธออยู่ด้วย แม้ว่าตอนนี้ Brambleberry จะโตเต็มที่แล้ว แต่เธอก็ยังคงนอนอยู่ข้างๆ ฉันทุกคืน เหมือนตอนที่เธอยังเด็กโดยเอาหน้ามาอยู่ข้างๆ ฉัน คุณอาจรู้ว่ามันเป็นอย่างไรเมื่อพวกเขาจากไป เราคิดถึง ทุกสิ่งทุกอย่าง เกี่ยวกับพวกเขา ฉันยังคงคิดถึงหมวดของเธอที่จึกจู้มุกและทำให้ฉันตื่น

คริสโตเฟอร์นำเค้กช็อกโกแลตกลับบ้าน "ฉันว่านี่อาจช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้น"

"ก็คงอย่างนั้น ขอบใจ นะ" ขอบคุณที่เป็นหีนของฉัน - - - - - ขอบคุณที่รักเธอ"

ฉันคิดถึงขนมปังนุ่มๆ ของเธอและความงามของดวงตาสีเขียวทองของเธอ ทุกชั่วโมงก็ช่างการรรมาน

คริสโตเฟอร์กับฉันรู้เรื่องนักร้องที่ทำงานใกล้เมืองเล็กๆ ของเรา ในเซาท์แลนด์ เราเคยคุยกับเธอเกี่ยวกับแมวตัวอื่นของเราเมื่อหลายปีก่อน

"บัดกับซูซานกันเถอะ" คริสโตเฟอร์เสนอ

เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับเธอเมื่อเธอช่วยค้นหาว่าทำไมข้างในสวนสัตว์ของเมืองจึงก้าวร้าวต่อผู้ดูแลโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน ซูซานถามข้างๆ ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่ชอบคนเลี้ยงข้างปรากรว่าเมื่อไม่มีใครอยู่รอบๆ หนึ่งในคนที่ทำหน้าที่ดูแลพวกเขาตั้งใจทำร้ายพวกเขา มีการติดตั้งลูกเบี้ยวข้าง ผู้กระทำผิดถูกถ่ายทำและปล่อยออก แก้ไขปัญหาได้แล้ว และเรื่องราวนี้ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของเรา

ซูซานมีร้านเปิดในอีกสองสามวันต่อมา ฉันยังคงออกไปเดินเล่นในช่วงเช้าตรู่ในแต่ละวันและแจกโปสเตอร์ที่ Brambles ต้องการทุกวัน

"เธอหายไปนานเท่าไรแล้ว?"

"ประมาณหนึ่งสัปดาห์."

"เธอไม่เคยทำแบบนี้มาก่อนเหรอ?"

"เลขที่."

“แล้วไม่มีใครเห็นอะไรเลยเหรอ?”

“ไม่ และลูกแมวตัวอื่นๆ ของฉันก็ดูไม่อารมณ์เสียเลย”

ซูซานเจียบขณะที่คริสโตเฟอร์กับจันรอ ไม่กี่นาที.

- - ฉันต้องจำไว้ว่าต้องหายใจทุกครั้ง

“Brambles กำลังขวางฉันอยู่ ฉันไม่สามารถเข้าถึงเธอได้ เธอ ไม่ต้องการ สื่อสาร”

“อะไร? มันเป็นเรื่องธรรมดาเหรอ?”

“ไม่ มันผิดปกติ แต่พวกเขาสามารถทำได้ คุณอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เหมือนกับป่าหรือเปล่า?”

“ใช่ ต้นไม้เยอะมาก”

“เอาล่ะ ภาพที่ฉันได้รับคือต้นไม้สูงหลายชนิด และหญ้าบางชนิดสูง นี่คือลักษณะสวนของคุณใช่ไหม”

“ใช่.”

“โอเค ฉันเห็นเธอเดินไปมาระหว่างต้นไม้ มองไปทางหญ้าสูง แล้วก็แสงสีขาววาบขึ้นมา! และเธอก็จากไปแล้ว”

“นั่นหมายความว่าอย่างไร?” ฉันกำลังนึกถึงสิ่งที่ซูซานพูดเป็นอันดับแรกเกี่ยวกับการบล็อกของ Brambles

ของเธอ.

“ฉันเคสียดที่จะบอกคุณเรื่องนี้จริงๆ - - แต่เธออาจจะตายไปแล้ว”

“เลขที่!!”

จันพูดอย่างรวดเร็วและราวกับว่าจันสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรก็ได้ คริสโตเฟอร์จับมือจันด้วยสีหน้ากังวล

“ไม่” จันพูดซ้ำ “เธอยัง ไม่ ตาย! ฉันรู้สึกได้ถึงเธอในใจ เธอยังมีชีวิตอยู่”

“เอาล่ะ ในเมื่อคุณรู้ว่ามันรู้สึกอย่างไร ก็อยู่กับมันต่อไป ทั้งหมดที่ฉันสามารถบอกคุณได้คือสิ่งที่ฉัน
เลื่อย. หากเธอยังมีชีวิตอยู่ เธอก็จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังมาก เธอต้องการสิ่งนี้ มันสำคัญสำหรับเธอ”

“แล้วไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเธอจะกลับมาหรือเปล่า”

“เลขที่. ขอโทษ!”

คริสโตเฟอร์กับจันนั่งฟังอยู่สองสามนาทีเพื่อซึมซับสิ่งที่เราได้ยิน จันหันไปมองเขา

“แล้วเบรมเบิลส์คือใคร?”

เราทั้งคู่ต่างตระหนักกันมาก่อนว่า Navar มีพลังวิเศษในการควบคุมจิตใจ Hayleigh มีความสามารถพิเศษในการบินป่ายด้วยสองอุ้งมือ ทำกายแรงโน้มถ่วง และตอนนี้ เรามีลูกน้อยอีกคนที่ดูเหมือนจะเป็นมากกว่า แมว

“ฉันจะออกไปโทรหาเธอ มาดูกันว่าฉันจะพาเธอกลับมาได้ไหม”

ฉันตัดสินใจโทรหาเพื่อนของเรา วิลเลียม ซึ่งเป็นครูสอนแนวคิดทางจิตวิญญาณและใช้งานง่าย เขามีความสามารถที่จะมองเห็นและได้ยินสิ่งต่าง ๆ ที่คนอื่น รวมทั้งฉันและแม่แต่คริสโตเฟอร์ไม่สามารถทำได้ ฉันไม่เคยขอคำแนะนำจากเขามาก่อนแต่ฉันคิดว่าเขาสามารถช่วยเราได้

เขาเกี่ยวข้องกับครอบครัวแมวของเรา และฉันรัก Brambles มากแค่ไหน และเขาก็รับฟังฉันกับคริสโตเฟอร์เล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง

“เธอกลับมาแล้ว” เขากล่าว

"อ้าว." ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน “เธอได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า?”

"เลขที่."

“เธอกำลังถูกควบคุมตัวโดยฝีมือของเธอหรือเปล่า?”

"เลขที่." เขาเขียนไปสองสามนาที พงษ์นี้."

- - “ฉันไม่รู้สิว่ามันจะเกิดขึ้น

“มีอะไรที่เราสามารถทำได้ไหม?”

“จะพาเธอกลับบ้านเหรอ? ใช่แล้ว คุณสามารถอธิบายได้ นั่นจะทำให้เธอปลอดภัย” เขาพูดด้วยความมั่นใจเช่นนั้น และฉันก็ค่อนข้างแปลกใจ ฉันไม่รู้ความเชื่อของเขาเกี่ยวกับพลังของผู้สร้างจักรวาล แต่ฉันยอมรับคำพูดของเขาและเริ่มสวดภาวนาหลายครั้งทุกวันขอให้เธอปลอดภัยและกลับมาอย่างรวดเร็ว

ไม่กี่วันต่อมา ขณะที่ฉันกำลังเดินในตัวเมืองไปยังที่ทำการไปรษณีย์ ฉันเห็นคริสตินขับรถตำรวจไฟฟ้าคันเล็กน่ารักของเธอ เธอหยุดเมื่อเห็นฉันและดึงตัวเข้ามาใกล้ทางเท้า “คุณเคยได้ยินอะไรไหม?”

“ไม่มี แล้วคุณล่ะ?” และตอนนั้นเองที่ฉันสังเกตเห็นว่าเธอติดโปสเตอร์ Brambles Wanted ของฉันไว้ แผลหน้าปิดรถของเธอ “ไอ้พระเจ้า เธออยู่กับคุณ”

"ทุกวัน. และฉันก็ตามหาเธอ”

"ขอบคุณ."

ไม่กี่วันต่อมา เมื่อฉันแสดงใบปลิวให้เธอดูที่ทำการไปรษณีย์ท้องถิ่นของเรา ผู้หญิงที่แสนดีคนหนึ่งจุกานว่า "ไอ้ เธอกลับมาแล้ว" ฉันขอบคุณคณะกรรมการชุมชนที่ทำการไปรษณีย์ และไปสเตอร์ Brambles Wanted บนผนังก็ดูน่ารักมาก คุณเดาถูกแล้ว: นี่เป็นหลายปีก่อนที่ทุกคนจะเริ่มโพสต์บนโซเชียลมีเดีย

ขณะที่ฉันเดินไปรอบๆ บ้านและพูดคุยกับผู้คนพร้อมแจกรูปน่ารักๆ ของเธอ ฉันก็ได้ยินเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับผู้ที่สัตว์ต่างๆ กลับมาบ้านแล้ว ฉันไม่รู้ว่ามีสัตว์มากมายไปผจญภัยด้วยการเดิน

ผู้รับเหมาที่ทำงานให้กับเพื่อนบ้านของเรา ชื่อดีอันนา บ้านข้างๆ เล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับสุนัขของเธอ เจโรส ซึ่งเป็นห้องทดลองสีดำ รูปร่างผมเปรี้ยว ซึ่งไปทำงานในเมืองเล็กๆ ทางตอนเหนือของเราร่วมกับเขา วันหนึ่งในช่วงรับประทานอาหารกลางวัน Jethro เพิ่งเดินจากไป

"แน่นอน ฉันคิดว่าเขาจะกลับมา แต่เขาไม่ทำและฉันต้องกลับบ้าน ฉันโทรหาเขาและมองหาเขามาหลายช่วงตึกและตลอดทางกลับบ้าน ฉันอารมณ์เสียมาก เมื่อฉันกลับมาในวันรุ่งขึ้น ฉันหวังว่าเขาจะอยู่ที่นั่นแต่เขาไม่อยู่ ดำเนินไปเป็นเวลา สาม วัน

วันรุ่งขึ้นเขาเพิ่งมาที่บ้าน ออกไปในหุบเขา!"

"เขาโอเคไหม?"

"เขาสบายดี มีสุขภาพแข็งแรง เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ"

"คุณรู้ไหมว่าเขาไปที่ไหนหรือทำอะไร"

"ไม่ ไม่มีเขาแน่ มันเป็นเรื่องปริศนา แต่ตอนนี้เขาอยู่บ้านมากขึ้น ไม่มาทำงานกับฉัน"

"เขารังเกียจไหม"

"ไม่สำคัญ ภรรยาของฉันไม่ยอมให้เขา!"

ฉันอดหัวเราะไม่ได้ ฉันเข้าใจแล้ว

ซาแมนธาเพื่อนของเราเล่าเรื่องเกี่ยวกับมิลตัน กระต่ายสีดำของเธอให้ฉันฟัง "ฉันมีบ้านกระต่ายแสนสวยหลังหนึ่งให้เขาที่สวนหลังบ้าน และวันหนึ่งมันก็หนีไปได้ เขาไปแล้ว! ฉันคิดว่าฉันสูญเสียเขาไปแล้ว วันหนึ่งสองสามสัปดาห์ต่อมา แมวของเรา ลูกเสือ ซึ่งเป็นเพื่อนของมิลตัน ก็หายตัวไป ฉันคิดว่ามีคนลักพาตัวเสียงของฉันไป" เธอหัวเราะแต่เธอก็หมายความว่าตามนั้น

"แต่ลูกเสือกลับมาในคืนนั้น จากนั้นเขาก็ออกเดินทางทุกวันในช่วงบ่ายแก่ๆ วันหนึ่งฉันก็ติดตามเขาไปและเดาอะไรล่ะ? เขาพาฉันไปที่มิลตัน"

"อะไร? ที่ไหน?"

“เพื่อนบ้านคนหนึ่งของเราที่อยู่ฝั่งเดียวกันของถนนได้สร้างบ้านใหม่ให้กับมิลตัน และเขาก็อยู่ที่นั่น และเขาก็มีความสุข”

“ฉันปล่อยให้มิลตันอยู่บ้านใหม่เพราะมันชอบที่นั่นและปลอดภัย และในช่วงก่อนค่ำเกือบทุกวัน ลูกเสือกก็จะจากไป เขาเดินไปตามถนนเพื่อเยี่ยม และมันบ่นรู้ข้างบ้านกระต่ายหลังใหม่ของ Milton เขาอยู่ที่นั่นจนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกแล้วจึงกลับมาบ้านอีกครั้ง”

นั่นดูเหมือนเป็นเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์สำหรับฉัน ฉันคิดว่าถ้าเธอหากกระต่ายของเธอเองฉันก็ทำได้
หาแมวของฉัน เจอ แม่นอน

ฉันได้ยินเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับแมวที่หายไปหลายวัน คนหนึ่งหายไปหลายเดือนแล้ว
ก่อนที่เธอจะกลับมา

เพื่อนบ้านที่มีความเห็นอกเห็นใจคนหนึ่งเล่าเรื่องนกค็อกคาเทลสีทองของเธอให้ฉันฟัง “รฟเฟิลมี
มีบ้านขนาดใหญ่อยู่ข้างใน แต่บางครั้งเราก็เปิดประตูให้เธอกิ่งไว้และปล่อยให้เธอบินเข้าไปในบ้าน วันหนึ่งเธอเพิ่งบินออกจากประตูหน้าบ้านของเรา ฉันวิ่งตามเธอไป ฉันเห็น
เธออยู่บนต้นไม้แต่เธอ ไม่ อายากกลับมา!”

ฉันเขียน หวังว่าเรื่องนี้จะจบลงด้วยดี

“หลังจากผ่านไปหลายวัน Ruffles ก็ปรากฏตัวที่ระเบียงและบินกลับเข้าไปในบ้าน!”

“เธอสบายดีไหม?”

“ใช่. และดูเหมือนมีความสุขที่ได้กลับบ้านอีกครั้ง”

ฉันจะไม่หัวเราะเยาะได้อย่างไร? “ตอนนี้ มันเป็นเรื่อง!”

ฉันนำเรื่องราวเหล่านี้เป็นข้อความจากจักรวาลอันเปี่ยมด้วยความรักว่า Brambleberry จะหากางกลับมาหาเรา ฉันยังคงกลัวแต่ฉัน
ก็ยังมีความไว้วางใจที่ดีเช่นกัน ฉันคิดว่าเราอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่น่าสนใจซึ่งเพื่อนสัตว์สามารถพักผ่อนในวันหยุดกับสัตว์และปลอดภัยได้

ฉันยังคงรู้สึกถึงเธออยู่ในใจและเชื่อว่าเธอยังมีชีวิตอยู่เมื่อเราติดต่อกับผู้สื่อสารสัตว์ในท้องถิ่น

“ฉันเชื่อว่าเธอยังมีชีวิตอยู่” อแมนดากล่าว

“คุณรู้ไหมว่าเธออยู่ที่ไหน”

ฉันชอบวิธีที่ผู้อ่านเขียนเพื่อฟัง

“เธออยู่ใกล้แล้ว ฉันรู้สึกเหมือนเธออยู่ใต้บ้าน อาจจะห่างจากที่คุณอาศัยอยู่ประมาณหนึ่งช่วงตึก มัน
ดูเหมือนบ้านที่มีระเบียงหน้าบ้านมีชั้นบันได ระเบียงอยู่สูงกว่าสนามหญ้า เธออยู่ข้างใต้”

“คุณเห็นสีต่างๆ ในบ้านไหม”

“ฉันเห็นสีฟ้า น้ำทะเลอ่อนๆ แต่ฉันไม่แน่ใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ฉันเชื่อว่าเธอยังมีชีวิตอยู่”

ฉันอยากจะทำอะไรในช่วงเวลาที่ปลอดภัยร่วมกับผู้อ่าน ไม่อยากให้อ่านจบเลย

“เธอกำลังจะเข้าใกล้ไหม” ฉันถามคริสโตเฟอร์ราวกับว่าเขาจะรู้

“ไปเดินเล่นกันเถอะ” เขาพร้อมที่จะพาเธอกลับบ้าน

มีบ้านหลังหนึ่งบนถนนด้านหลังเรา ซึ่งห่างออกไปหนึ่งช่วงตึกและใกล้เมืองมากขึ้น ซึ่งพอดีคำอธิบาย เมื่อเราไปถึงฉันก็เรียกชื่อเธอ ฉันมีขนมให้เธอกับเราและเขย่าถุง แต่ไม่มีคำตอบ

คืนนั้นเรากลับมาแล้วโทรอีกครั้ง แต่ทุกอย่างก็ยิ่งเจ็บ

วันและคืนกลายเป็นสัปดาหฺ์ และไม่นานก็ผ่านไปหนึ่งเดือนเต็มโดยไม่มีเธอ ฉันยังคงแจกใบปลิวที่ทำการไปรษณีย์และอัปเดตรูปภาพของเรอบนกระดานชุมชนและที่สำนักงานสัตวแพทย์ ฉันยังคงเดินไปตามถนนเกือบทุกเช้า ฉันคิดถึงบรอมเบิลเบอร์รี่ โรสทุกนาที และฉันก็อยากให้เธอกลับมา ฉันพูดคุยกับทุกคนเกี่ยวกับเธอ ระหว่างการค้นหาในตอนเช้า ฉันยังคงเรียกชื่อเธอและสวดอ้อนวอนขอให้เธอปลอดภัย

ฉันยังเชื่อว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ และเพราะฉันเชื่ออย่างนั้น ฉันจึงเชื่อว่าฉันสามารถหาเธอเจอด้วย

เราอยู่ในวันที่เหงาและกระสับกระส่ายสามสัปดาห์เต็มเมื่อฉันมีความฝัน ฉันจำความฝันของตัวเองไม่ค่อยได้ ดังนั้นฉันจึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องสำคัญ ในความฝัน ฉันเห็น Brambleberry Rose เธอกลับบ้านมาแล้ว! เธอขดตัวนอนหลับแต่เธอดูเล็กกว่า

เกือบทุกเช้าของชีวิตที่เราอยู่ด้วยกัน คริสโตเฟอร์พูดว่า “เมื่อคืนฉันฝัน” ดังนั้นเมื่อฉันบอกเขาว่าฉันฝัน เขาก็รู้ว่ามันบางอย่างแตกต่างออกไปเกิดขึ้น เขาเชื่อมั่นในความฝันของตัวเองและใช้มันในการทำงานของเขา

ภายในสองสามชั่วโมงต่อมา ฉันได้รับโทรศัพท์จากคริสติน: “ฉันคิดว่าฉันเจอแอมเบอร์แล้ว คุณช่วยพบฉันที่ 7 และเซนต์จอร์จเปโรได้ไหม” ฉันเดินไปก่อนจะวางสายไป แม้ว่าเราจะอยู่ห่างจากบ้านเราเพียงสองช่วงตึก แต่ฉันก็ขับรถไป

“เพื่อนบ้านข้างบ้านได้ยินเธอร้องให้จึงโทรหาเรา”

เนื่องจากเธอเป็นส่วนหนึ่งของกรมตำรวจ คริสตินบอกฉันว่าเธอสามารถขอหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าของได้ พวกเขาไม่ได้อยู่ในเมืองแต่หลังจากคุยกับพวกเขาได้สักพัก เธอก็รู้วิธีเข้าไปในพื้นที่ปิดใต้ดาฟฟ้า

และมัน คือ Brambleberry Rose!

เห็นได้ชัดว่าเป็นครั้งที่สองในชีวิตของเธอที่มีคนอื่นได้ยืมเธอพูดมากขึ้น
กว่าที่ฉันมี มองเห็นได้บ้านได้ไม่ไกล เนื่องจากเธอถูกขังอยู่ที่นั่นสองสามวัน มันมืด และเธอต้มเล็กกว่า ฉันจำเธอไม่ได้ในตอนแรก

"ฟุ่มไม่. -- ฉันพูดเบาๆ หายใจเข้าลึกๆ และสบตากับลูกแมวของฉัน

เธอมาหาฉันและให้ฉันไปรับเธอ เธอตัว เล็กกว่า มาก !

"ขอบคุณมาก ขอขอบคุณมากคริสติน! ฉันไม่มีแม่แต่คำพูด"

"ขอบคุณ . คุณไม่เคยยอมแพ้!" คริสตินเกือบจะมีความสุขพอๆ กับฉันเลย "เรื่องราวของคุณกับ Brambleberry Rose ถือเป็นประสบการณ์พิเศษสำหรับฉัน ซึ่งเป็นหนึ่งในเรื่องราวที่ดีที่สุดของฉันในฐานะเจ้าหน้าที่ควบคุมสัตว์ในพื้นที่ นี่เป็นวันที่ดีสำหรับฉัน และคุณ . - - และเธอ!" เธอยิ้มและดวงตาของเธอเป็นประกาย

เมื่อฉันกลับถึงบ้าน ฉันโทรหาคริสโตเฟอร์ "ฉันมีเธอแล้ว! คุณเชื่อเรื่องนี้ได้ไหม"

"ฉันกำลังไป ขอเวลาฉันสักครู่" คุณอยู่ที่บ้านไหม?"

"ฉันจะโทรหาหมอโทมัสและอยู่ที่นั่นจนกว่าคุณจะมาถึง ขับรถอย่างปลอดภัย ฉันรักคุณ!"

ทันทีหลังจากที่ฉันจูบเธออีกครั้ง ฉันโทรหาสัตวแพทย์เพื่อแจ้งข่าวร้ายนี้
คริสโตเฟอร์มาถึงในไม่ช้า

ทันทีที่ดร. โทมัสตรวจและเติมน้ำให้กับ Brambles อีกครั้ง เขาก็พูดพร้อมกับยิ้มกว้าง
แทนที่ความกังวล "เธอจะไม่เป็นไร"

ฉันหายใจได้อีกครั้งและทำสัญลักษณ์แห่งไม้กางเขน คริสโตเฟอร์ห่อฉันด้วยของเขา
แขนและจูบฉัน "ขอบคุณที่ไว้ใจเธอ"

ดร. โทมัสมีรอยยิ้มที่ใจดีและดวงตาของเขาเป็นประกาย "คุณสามารถพาเธอกลับบ้านได้ เก็บมันไว้ในตัวตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน ให้อาหารเล็กๆ น้อยๆ บ่อยๆ และเตรียมน้ำไว้ให้เธอตลอดเวลา"

"ไอ้พระเจ้าที่รัก ขอขอบคุณ เธอจะปลอดภัย ฉันจะอยู่กับเธอทุกวัน ขอขอบคุณ!"

ทันทีที่เรากลับถึงบ้าน ฉันก็โทรหาสัตว์ เธอดีใจมากที่ได้ยืม Brambles ได้ยืม
กลับบ้านอีกครั้งและโอเค

Brambleberry Rose หมุดแรงจนไม่สามารถกระโดดจากพื้นขึ้นไปนั่งบนที่นั่งของ a ได้

เก้าอี้. เธอเคยเป็นนักบินระดับสูงของเรา แต่ตอนนี้เธอถูกกักตัวไว้ เธอพอมามาก — ฉันเคยได้ยินคำพูดนี้มาก่อน ตอนนี้อันรู้สึกได้ เธอนั่งข้างจานเป็นเวลาหลาย ชั่วโมง เธอทำอย่างนั้นเป็นเวลาหลายวัน บางครั้งเธอนั่งมองน้ำของเธอ

ฉันมีความสุขมากและสามารถผ่อนคลายได้อีกครั้งเพราะเธอกลับบ้านแล้ว ดร.โทมัสก็มี
บอกว่าจะใช้เวลาสองถึงสามเดือนกว่าที่เธอจะกลับมา 100% อีกครั้ง หลังจากดูแลอย่างต่อเนื่องนานกว่าหนึ่งเดือน เธอดูดีขึ้น
และสามารถเดินไปรอบๆ บ้านของเราได้อย่างง่ายดาย แต่เรายังมีหนทางที่จะไป เธอไม่เข้มแข็งเหมือนเมื่อก่อน

บ่ายวันหนึ่ง คริสโตเฟอร์กับฉันกำลังนั่งอยู่ในห้องครัว และฉันก็จุ่มเธอขึ้นมาวางเธอลงบนโต๊ะ เธอมองเห็นสวนหลังบ้านของเราและแนวไม้ฉันทเป็นเอกลักษณ์ที่คริสโตเฟอร์สร้างขึ้น เธอนั่งลงใกล้หน้าต่างแล้วจุ่มเก้าอี้ขึ้นราวกับถามว่าเราจะเปิดให้เธอได้ไหม

“ไม่เป็นที่รัก ฉันขอโทษจริงๆ คุณจะออกไปข้างนอกอีกครั้งฉันสัญญา!” ฉันโน้มตัวลงมาจูบเธอ

“คุณต้องการเปิดหน้าต่างเพื่อให้เธอได้กลับจากภายนอกหรือไม่?”

ฉันเปิดมันออกประมาณหนึ่งนิ้ว แล้วเธอก็เอาจมูกไปตรงที่ที่มีสายลมพัดผ่าน

เธออยากสูดกลิ่นหอมของต้นฤดูใบไม้ร่วง เธอจุ่มอยู่ที่นั่นหลายนาที ฉันเห็นสติปัญญาอันเฉียบพลันในตัวเธอ ฉันรู้สึกว่ายอมรับข้อจำกัดต่างๆ คริสโตเฟอร์ก็เฝ้าดูเธอ เช่นกัน

“ว้าว เธอสวยจัง.. ตอนนี้เธอมีพลังมากขึ้นแล้ว - - เหมือนนาวาร์เลย นี่มันน่าประทับใจมาก!”

คืนนั้นเธอวิ่งไปตามทางเดินและกระโดดขึ้นไปบนเก้าอี้แล้วขึ้นไปบนเตียงของเรา
ตั้งแต่เธอกลับมาถึงบ้าน ฉันก็จุ่มเธอขึ้นและวางเธอลงบนเตียง เมื่อเธอทำอย่างนั้นฉันก็มองไปที่คริสโตเฟอร์ เรากำลังคุยกัน

“เรากำลังเดินทางกลับสู่ภาวะปกติ”

“ทำได้ดีมากคุณ นั่นใช้ความแข็งแรงของลำไส้ การทำงานที่ดี!”

ในช่วงวันแรกๆ ขณะที่เธอยังอ่อนแอมาก แมวตัวอื่นๆ ของเราก็นั่งที่เก้าอี้ของเธอ แต่เมื่อเธอแข็งแรงขึ้น พวกมันก็กลับมาใกล้
ชิดกันอีกครั้ง เด็กหญิงเกรย์อยู่ใกล้เธอมากกว่าแต่ก่อน และฮัคเคิลเบอร์รี่ก็เป็นคนน่ารักของเขา และบางครั้งก็จับหลังกับเธอในช่วงบ่าย

ขณะที่ฉันช่วยให้เธอฟื้นตัวจากการเดินทาง ฉันก็แสดงความเคารพต่อ Brambleberry Rose ของฉันอย่างสุดซึ้ง
ฉันมักจะสงสัยว่าเธออยู่ที่ไหนและใครเป็นคนเลี้ยงอาหารเธอตลอดทาง
บางทีเธออาจจับหนูได้?

“คุณคิดว่าบางที Brambleberry Rose เข้ามาในชีวิตนี้เพียงบางส่วนเพื่อทำสิ่งนี้
การเดินทาง?” คริสโตเฟอร์ถามในเย็นวันหนึ่ง “เช่นเดียวกับชนพื้นเมืองอเมริกัน บางทีอาจเป็นการแสวงหาทางจิตวิญญาณสำหรับ
เธอ และนั่นคือเหตุผลที่เธอมาอาศัยอยู่กับเรา ที่นี้”

"ฉันไม่ได้คิดเรื่องนั้น - - - อาจจะเป็น."

"เธออาจจะรู้ว่าเธอจะปลอดภัยกว่าที่นี่มากกว่าในเมืองของเราในเซาท์แลนด์ ที่นี้เขียบสงบกว่า ไม่มีที่ไหนใกล้จะพลุกพล่านแล้ว"

"คุณถูก. ฉันคงจะเสียเธอไปที่นั่น!"

ฉันอยากรู้อยากเห็นดังนั้นฉันจึงค้นหาภารกิจการมองเห็นทางจิตวิญญาณ: ประสบการณ์ เหนือธรรมชาติ ที่บุคคลพยายามที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับ วิญญาณผู้พิทักษ์ ซึ่ง โดยปกติจะเป็นสัตว์ที่กลายร่างเป็นมนุษย์ เพื่อขอคำแนะนำหรือการปกป้อง ฉันรู้ว่านอกจากความงามของเธอ ความสุขที่เธอมอบให้ฉัน และความรักอันลึกซึ้งระหว่าง Brambleberry กับฉัน เธอยังมีความลึกซึ้งเกินกว่าที่ฉันรู้หรือสามารถเข้าใจได้ทั้งหมด

เธออาจตายได้เมื่อเธอพันติดอยู่กับเชือกบังตาหน้าต่าง เธออาจตายได้ในระหว่างการแสวงหาวิญญาณของเธอ แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น - - - อีกครั้ง. นี่ดูเหมือนจะเป็นกระดูกในชีวิตของเธอ และฉันสงสัยว่ามีความเชื่อมโยงระหว่างการเกิดและทิ้งไว้ในถุงพลาสติกในนั้นในถังขยะกับฉันก็โทรศัพท์ไปหาเธอหรือไม่

"นี่อาจดูเหมือนชัดเจน - -"

ฉันกำลังคิดออกมาดังๆ และคริสโตเฟอร์ก็อดทน

--- แต่ฉันไม่ได้รวบรวมมันจนกระทั่งตอนนี้ จำฤดูหนาวแรกของเราที่นี่ได้ไหมตอนที่ฉันโทรหาทุกคนในเมืองเพื่อพยายามตามหาเธอ"

"ใช่แล้ว คุณก็ยังไม่ยอมแพ้เช่นกัน"

"นั่นเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่สตีวีเลี้ยงดูเธอ คุณคิดว่าเธอกำลังสื่อสารกับฉันหรือ? ถ้าฉันยังไม่พร้อมสำหรับเธอหรือหาเธอไม่เจอ ถึงขะนั้นอาจเป็นกลยุทธ์ทางออกของเธอได้ไหม"

คริสโตเฟอร์เลิกคิ้วและมองไปไกลราวกับกำลังค้นหาคำตอบ

"แมวตัวนี้เป็นใคร"

ฉันอยากให้ Brambleberry อยู่กับฉัน ฉันแค่อยากให้เธออยู่ใกล้ฉัน เธอยังคงพักฟื้นต่อไป และคุณหมอโกมัสก็ให้เธอออกไปทำกิจกรรมกลางแจ้ง ช่วงเวลาในชีวิตของเราพับกลับเป็นรูปแบบที่จดจำได้

สองสามสัปดาห์ก่อนที่ฉันจะปล่อยเธอออกไป แต่เมื่อฉันทำ ฉันปล่อยให้เธอหิวเล็กน้อย
เมื่อฉันโทรหาพวกมัน เธอก็วิ่งกลับเข้าไปข้างในพร้อมกับแมวที่เหลือ และเธอก็อยู่ใกล้ฉันเกือบตลอดเวลาในระหว่างวัน

เธอกลับมามีน้ำหนักที่เธอสูญเสียไปและเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะว่า
เธอแข็งแรงมากและพอมเพรียวก่อนจะเดิน

บ่ายวันหนึ่ง ฉันทำให้เธอประหลาดใจขณะเธอนอนอาบแดดบนเส้นทางหินของเรา เธอหันหน้ามาที่ฉัน เพยให้เห็นด้านที่ดูร้ายที่
ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน มันน่าทึ่งจริงๆ เธอจึงมองมาที่ฉันและคำรามเบาๆ ขณะที่ตึงริมฝีปากของเธอกลับเพื่อแสดงฟันเขี้ยวของเธอ

ฉันรู้สึกว้าวเธอกำลังเตือนฉัน

ดูเหมือนว่าแมวบ้านแสนหวานของฉันจะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลัง

ฉันยังรู้ว่าเธอ ดูเหมือน เด็กแมวป่าชนิดหนึ่ง มันน่าประทับใจจริงๆ

พฤติกรรมของ Hayleigh Skywalker ที่มีต่อ Brambleberry Rose ยังคงเป็นปัญหา และฉันก็ต้องทำ
รักษา Brambles ให้ห่างจากน้องสาวตัวน้อยของเธออย่างปลอดภัย ดูเหมือนว่า Hayleigh ยังอยากให้เธอออกไปจากโลกนี้! ฉันไม่แน่ใจ
ว่าเธอกลับรับเบิลเบอร์รี่หรือเธอไม่อยากจะกลับบ้าน บางที Hayleigh อาจคุ้นเคยกับการที่เธอจากไปแล้ว?

แม้ว่า Hayleigh จะตัวเล็กกว่า แต่เนื่องจากความแข็งแรงของร่างกายส่วนบนที่เพิ่มขึ้นของเธอ ฉันรู้สึกว่าถ้าเธอชน Brambleberry
เธอจะทำร้ายเธอ แต่เนื่องจากประตูปฏิบัติการใต้น้ำ ฉันจึงสามารถเก็บ Hayleigh Skywalker ไว้ครึ่งหนึ่งของบ้านและ Brambleberry Rose
ไว้ที่อีกครึ่งได้อย่างปลอดภัย

มันหมายความว่าฉันกับคริสโตเฟอร์ต้อง จำไว้ เสมอ ว่าต้องปิดประตูไว้ เราปิดประตูบานหนึ่งได้สำเร็จก่อนที่จะเปิดประตูถัดไปในโถงทางเดินที่ทั้งสองด้านของบ้านเชื่อม
ต่อกัน

“เราต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อทำให้ Brambles ปลอดภัยยิ่งขึ้น”

“บางทีเราอาจลองเอา Hayleigh Monster ไว้ที่บ้านก็ได้”

ผู้อ่านที่รัก คุณอาจจำตอนที่ Brambles หายตัวไปในพื้นที่โพรงนั้นในช่วงสัปดาห์แรกๆ ที่เธออยู่กับฉัน

“จำตอนที่เราวางฮักเคิลเบอร์รี่ลงไปตรงนั้นได้ไหม”

“เขาไม่ได้จับหนูเลย - - ไม่; และเขาก็ออกไปประมาณ สองนาทีก่อน!”

“คุณคิดว่าเธอจะออกไปเหรอ?”

เราจับ Hayleigh ไปที่สวนหลังบ้านด้วยกัน และเธอก็ไม่ได้สนใจอะไรสักหน่อย เมื่อเราปิด
ประตูที่เรบอกเธอว่าเรารักเธอ แล้วเฝ้าดูที่หน้าบ้านตรงช่องต่างๆ ที่เธอสามารถออกไปได้ เธอเป็นคนไม่แสดงตัว หลายชั่วโมงต่อมา เราก็
เปิดประตู เรียกชื่อเธอ และเฮย์ลีย์ก็เดินมาหาเรา ไม่ได้ทำงาน.

“เธอชอบที่นั่น!”

ก่อนที่เราจะวางเธอลงไปที่นั่นอีกครั้ง เราได้ลองอีกครั้งกับฮัค เธอก็ปิดประตู แต่เธอออกไปก่อนเราจะถึงหน้าบ้าน เราไม่รู้ว่า Huck ออกมาได้ยังไง แต่คิดว่า Hayleigh อาจจะไม่สามารถงอตัวลงได้เหมือนอย่างที่เขาคำทำได้เพราะขาของเธอ เธอจึงกลายเป็น เจ้าของ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัวของเธอเอง

บ้านของเราถูกสร้างขึ้นโดยไม่มีรากฐานที่เหมาะสมและมีสถานที่หลายแห่งที่มองเห็นแสงสว่างใต้บ้านได้ นอกจากนี้ยังมีจากกันเหนือช่องสี่เหลี่ยมประมาณ 12 x 6 นิ้ว เธอจึงมีอากาศบริสุทธิ์และมองเห็นภายนอกได้เสมอ มันเป็นพื้นดินและใหญ่พอๆ กับบ้านของเรา และฉันค่อนข้างมั่นใจว่ามีสัตว์ป่าตัวเล็กๆ อยู่ที่นั่นคอยเป็นเพื่อนกับมัน ไม่มีแมวตัวอื่นยืมดีเข้าไปที่นั่น ดังนั้นมัน ทั้งหมดเป็นของเธอ และห่างไกลจากการลงโทษ

Brambleberry จึงปลอดภัยในบ้านของเรา และนอกบ้านในบ้านของเราอีกครั้ง และ Hayleigh ก็ถูกขังไว้อย่างปลอดภัยในสถานที่ดีๆ ของ เธอ

เย็นวันหนึ่ง คริสโตเฟอร์ตั้งข้อสังเกตด้วยความรักว่า “อ่า! เธออยู่ใน คุณ Hayleigh”

Brambles พื้นตัวได้อย่างสวยงามและสามารถกระโดดและปีนได้อีกครั้ง ช่วงบ่ายบางวันเธอนอนขดตัวอยู่ในอ่างอาบน้ำที่ทำจากหินซึ่งสูงจากพื้นเกือบสี่ฟุต ครั้งหนึ่งเราจะเติมน้ำให้นกของเราในวันที่อากาศอบอุ่นแต่ไม่ได้ทิ้งน้ำไว้ในนั้นข้ามคืน ไม่เช่นนั้นแรคคูนตัวน้อยน่ารักจะเปลี่ยนมันให้เป็นอ่างล้างหน้าและอาจพลิกคว่ำในกระบวนการนี้ แต่หลังจากที่เห็นเธอขดตัว ฉันก็ปล่อยให้มันทิ้งไว้และอาบน้ำแบบแขวนไว้ให้เพื่อนขนนกของเรา อ่างอาบน้ำนั้นทำจากหินตั้งอยู่บนฐานเหล็กดัด และฉันก็ไม่รู้ว่าเธอขึ้นไปที่นั่นได้อย่างไรโดยไม่ล้มลง

เราไม่เห็นเธอบินผ่านต้นไม้แต่เธอสามารถกระโดดได้อีกครั้ง

เธอยังคงไม่ค่อยพูด อาจจะทุกๆ สามหรือห้าสัปดาห์ และเสียงของเธอยังคงเป็นแค่กเหมียวส่งเสียงดังเอื่อยเล็ก ๆ

ในช่วงบ่ายอันอบอุ่นเป็นครั้งคราวที่คริสโตเฟอร์กลับบ้าน บางครั้งเขาก็นอนลงและจับหลับ ในสมัยนั้นเธอดูเหมือนมั่นใจว่าเป็นหน้าที่ของเธอที่จะจับหลับกับเขา และเธอก็ขดตัวแนบหน้าเขา เขารักสิ่งนั้น

เป็นอีกครั้งที่เรามีความสุขในบ้านและสวนของเรา และลูกแมวทุกตัวของเราก็มีความสุข

ดีอันนา เพื่อนของเราจากประตูถัดไปมาเยี่ยมเข่าที่สวยงาม ปลอดภัย และอบอุ่นวันหนึ่งขณะที่เรากำลังให้อาหารกระรอกบนขอบไม้ ในสวนของเธอเธอกำลังลิ้มรสและขนมอื่นๆ ไว้ให้พวกเขา แต่ไม่มีชิ้นวางกระรอก เธอแสดงความคิดเห็นว่าเธอมีความสุขมากที่ได้ดูพวกเขา นั่งบนแท่นที่สวยงามนั้นและเคี้ยวเมล็ดถั่ววันสีดำและถั่วลิสงของพวกเขา

กันไถ่นั้น กระรอกแดงตัวน้อยตัวหนึ่งก็ปีนลงมาจากต้นไม้และกระโดดขึ้นไปบนนั้น
ชิ้นวาง — ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวคืออันนี้มาพร้อมกับของขวัญ! เธอกำลังถือของขวัญใหญ่—

เกือบจะใหญ่เท่ากับเธอ — มีมอสสีเขียวอ่อนอยู่ในปากของเธอ เธอถึงมันไว้บนหิ้ง สะบัดหางไปมา แล้ววิ่งกลับขึ้นไปบนต้นไม้

เราทุกคนมองหน้ากันและเริ่มหัวเราะ

“นั่นมันตึงใจ!” ดิน่ากล่าว

“นั่นเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด” คริสโตเฟอร์กล่าวเสริม

“คุณคิดว่าเธอชอบคุณสำหรับขนหรือเปล่า?”

“จับดีใจมากที่เราทุกคนได้เห็นสิ่งนั้น ว้าว!”

ฉันตัดสินใจค้นหาในภายหลังเกี่ยวกับสิ่งที่เราเพิ่งพบเห็น ฉันพบว่ากระรอก และสัตว์อื่นๆ ได้รับการบันทึกว่ามีส่วนร่วมในพฤติกรรมเห็นแก่ผู้อื่น แต่นี่คือสิ่งนั้นหรือเป็นสิ่งที่ Deanna แนะนำ เพื่อเป็นการขอบคุณเรา?

กระรอกใช้ตะไคร่น้ำวางเรียงรังและให้ความอบอุ่นแก่ลูกๆ ดังนั้นฉันจึงหยิบมันมาเป็นของขวัญบ้านของเรา. การมีมอสสีเขียวๆ ขึ้นนั้นช่างพิเศษจริงๆ

เช้าวันหนึ่งฉันเฝ้าดูพวกซีไรด์น้ำทิ้งระเบิดใส่เพื่อนกระรอกสุดพิเศษของเรา ฉันสังเกตเห็นว่าพวกเขาทำตามรูปแบบการบิน พวกมันโฉบลงมาจากต้นไม้และโจมตีจากแนวนอน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าสามารถขัดขวางเส้นทางการบินของพวกเขาได้ด้วยวิธีการคิดขวางปลายสุดของชั้นวางกระรอก ฉันเดินไปที่สนามหญ้า และพบกิ่งโอ๊กที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้ว ยาวประมาณ 3 ฟุต มีฐานตั้งตรงและยอดเป็นพุ่ม ฉันตอกมันไปที่ปลายชั้นวาง และเฝ้าดู มันได้ผลจริงๆ! เพื่อนกระรอกของเรายังคงนั่งบนชั้นวางและเพลิดเพลินกับขนนุ่มได้โดยไม่ถูกรบกวนสายตา แมวของเรายังสามารถกระโดดขึ้นและลงจากชั้นวางได้ และ Zero ที่ชั่วร้ายเหล่านั้นก็ไม่สามารถเข้าไปหาพวกมันได้

คริสโตเฟอร์กับฉันชอบจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำกลางแจ้ง เราจะจุดไฟในวงแหวนไฟของเราและมีช่วงเวลาที่ຍอดเยี่ยมกับเพื่อน ๆ ข้างนอก เฮย์ลีย์อยู่ใน คุณเฮย์ลีย์ อย่งปลอดภัย ฉันเปิดประตูหน้าต่างไว้ให้แขกของเรา และพวกแมวก็ชอบมันมาก Navar, Girl Grey, Huck และ Brambles อาจอยู่นอกบ้านในสวนของเรา ปีนต้นไม้ช้ากว่าปกติทุกคืน แล้วเดินเข้าไปข้างในเพื่อทานอาหารเย็นเมื่อพวกเขาต้องการ มีคนมากมายในบ้านของเรา พวกเขาปลอดภัยโดยสิ้นเชิง

เพื่อนของเราส่วนใหญ่รู้จักลูกแมวของเราและสนุกสนานกับการอยู่เป็นเพื่อน แม้ว่าแมวส่วนใหญ่จะเฝ้าดูจากระยะไกลที่ปลอดภัยก็ตาม

“แมวของคุณสนุกสนานมากกับการปีนป่ายไปตามต้นไม้และบนหลังคาและเฝ้าดูเรา!” เพื่อนคนหนึ่งพูด

“แมวดำของพวกเขาเหมือนสุนัขมากกว่า” สตีเฟนฟังดูน่าขบขัน

คริสโตเฟอร์ยิ้มและดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความสุข “ถ้าคุณกลับมาเป็นสัตว์หลังจากที่คุณข้ามไปแล้ว คุณควรกลับมาเป็นลูกแมวดำหนึ่งของแอมเบอร์” แมวของเธอได้สิ่งที่ดีที่สุด — อาหารทำมือที่ดีที่สุด — และพวกมันก็มีชีวิตที่พิเศษมาก”

บางครั้งเมื่อเราอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้านในตอนเย็น เราเงยหน้าขึ้นมองต้นสนและเห็นดวงตาสีแดงจ้องมองมาที่เรา ตอนแรกเราไม่รู้ว่าพวกมันเป็นใคร แต่แล้วเราก็พบว่าเรารู้จักคุณที่ไม่ค่อยเห็นนั้นกำลังนั่งอยู่ตรงนั้นและเฝ้าดูเรา มันน่ารักมากเพราะมีดวงตาสีแดง สีสแดงเรืองแสงอยู่ห้าหรือหกคู่ และพวกมันเคลื่อนไหวขณะที่เราเดินเล่นในสวนของเรา

ฉันอาจจะบอกว่าคริสโตเฟอร์กับฉันชอบอยู่ในหนังสือนิทานเล่มนี้ ยานเกือบเป็นป่า เราเคยเห็นรอกแมวเพียงครั้งเดียว และตอนนี้เมื่อเราเก็บ Hayleigh และ Zeros ไว้แล้ว เราและลูกแมวของเราก็มีชีวิตที่สงบสุข ทั้งหมด. วัน.

สองสามปีต่อมา ในวันเสาร์ที่ไม่มีเหตุการณ์สำคัญวันหนึ่ง บรอมเบลเบอร์รี่ โรสกลับมาจากการสนทนากับคนในตอนเช้าตรู่ และสำรวจสนามหญ้าของเรา และฉันก็สังเกตเห็นว่าเธอกำลังเดินกะโผลกๆเฟลค เมื่อวันอาทิตย์เธอดูดีขึ้น แล้วในวันจันทร์เธอก็แย่งอีกครั้ง
ฉันกับคริสโตเฟอร์โทรไปพบหมอโกมัสในตอนเช้า

หลังจากตรวจร่างกายแล้ว เขากล่าวว่า “ต้น Brambleberry มีเอ็นไขว้หน้าฉีกขาด หรือ เอชไอแอล. ซึ่งมักเกิดขึ้นกับแมวนักกีฬา คุณเคยเห็นเธอกะโดดสูงเป็นพิเศษหรือวิ่งไล่แมวตัวอื่นหรือไม่ - - หรือวิ่งเร็วมาก?”

ฉันคิดถึงเฮย์ลีย์ที่ไล่ตามเธอ แต่เนื่องจากเธออยู่ใน คุณเฮย์ลีย์ เกือบตลอดเวลา ฉันจึงไม่เห็นอะไรแบบนั้นเลย

“อืม..มีอะไร ...” ฉันค้นหาความคิดของฉัน จากนั้นฉันก็มองไปที่คริสโตเฟอร์แต่เขาไม่มี
จะเพิ่มเติมไหม..

“โอ้ . . . นื่องแมวสองตัวนั้น . . . จดจำ?”

“อา . . . ถูกต้อง!”

ฉันบอกหมอโกมัสเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้นแล้ว “นื่องแมวสองตัวย้ายเข้ามาอยู่ในละแวกบ้านของเรา พวกมันมีทั้งขาวดำ พวกมันเป็นแมวตัวใหญ่ และพวกมันแอบเข้าไปในบ้านของเรา”

“พวกมันดูเหมือนแมวจอมแกล้ง” คริสโตเฟอร์กล่าวเสริม

“หากหนึ่งในนั้นไล่ล่าเธอแล้วเธอกะโดดผัดหรือล้มผัด สิ่งนี้ก็สามารถเกิดขึ้นได้”

ฉันคิดว่านาวาร์สตาร์ต้องอยู่ในหรือในส่วนอื่นของสนามหญ้าตอนที่เรื่องเลวร้ายนี้เกิดขึ้น และเขาไม่สามารถปกป้องเธอจากพวกเขาได้

“เป็นเรื่องดีที่คุณพาเธอเข้ามาเร็วมาก วันนี้ฉันสามารถผ่าตัดกระดูกและข้อกับเธอและซ่อมแซมความเสียหายได้”

หลังจากมองหน้ากัน ทั้งคริสโตเฟอร์และฉันก็พยักหน้ายอมรับ

“หลังผ่าตัดเธอยังจะเป็นเหมือนเดิมหรือเปล่า?”

“มันเป็นการโยนเหรียญ แบบบางตัวรักษาได้อย่างสวยงาม และบางตัวก็ไม่เหมือนเดิมหลังการผ่าตัด
คุณจะต้องเก็บเธอไว้ข้างในเป็นเวลาหกเดือน”

ฉันกับคริสโตเฟอร์ตรวจสอบกันอีกครั้ง

“ใช่ ฉันสามารถทำได้” ฉันพูด

จากนั้นคุณหมอโทมัสก็เล่าให้เราฟังเกี่ยวกับการพักผ่อนที่เหลือของเธอ “อย่าปล่อยให้เธอปีนหรือกระโดดเข้าไป
หกเดือนนั้น”

เขาพูดเบา ๆ และพูดคำนั้นราวกับว่าเขากำลังสั่งอาหารกลางวัน แต่คริสโตเฟอร์รู้
สิ่งที่พวกเขาหมายความว่าฉัน เขาเอาแขนโอบไหล่ของฉัน

ฉันกำลังคิด อย่างจริงจัง? แมวบินอันล้ำค่าของฉันเหรอ? Mystere ของฉัน?

หัวใจของฉันแตกสลายเพื่อเธอ ฉันรู้ว่าความหลงใหลในชีวิตของเธอคือการกระโดดและบินผ่าน
ต้นไม้

“ฉันจะไปทำงานที่นั่น! ไร้ว. . . .

“หลังการผ่าตัด” ดร. โทมัสกล่าวต่อ “เราจะเริ่มให้เธอรับประทานยาเพื่อที่เธอจะได้ไม่เป็นโรคข้ออักเสบที่หัวเข่า ยิ่งคุณเก็บเธอไว้
บนพื้นมากเท่าไร เธอก็ยังมีโอกาสฟื้นตัวเต็มที่มากขึ้นเท่านั้น”

ฉันจูบศีรษะเล็กๆ อันล้ำค่าของเธอ และปล่อยให้เธออยู่ในมือที่ดีที่สุด ซึ่งเป็นการดูแลที่มีความสามารถที่สุดที่เรารู้จัก คริสโตเฟอร์โอบ
แขนรอบตัวฉันอีกครั้งขณะที่เราเดินจากไป

"เป็นอย่างไรบ้าง?"

“มันน่ากลัวและมันเจ็บ”

"ฉันขอโทษ."

“เราสามารถแวะที่คณะเผยแพร่ระหว่างทางกลับบ้านและอธิษฐานเพื่อเธอได้ไหม”

"โอ้ . . . เป็นความคิดที่ดี ใช่แล้ว มาเลย”

ต่อมาในบ่ายวันนั้น ดร. โทมัสโทรมาแจ้งให้เราทราบว่ารับเบิลเบอร์รี่โรสแสนสวยของเราทำงานได้ดีกับการผ่าตัด และเราจะสามารถพาเธอกลับบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากเธอการสอบ.

ฉันโทรไปที่สถานีตำรวจในท้องถิ่นแล้วถามว่ามีอะไรที่ฉันสามารถทำได้เพื่อปกป้องแมวของฉันในบ้านของพวกเขาเองหรือไม่ พวกเขาเชื่อมโยงฉันกับ Christine เจ้าหน้าที่ควบคุมสัตว์ที่รักของเราอีกครั้ง

“เบรมเบิลส์เป็นยังไงบ้าง”

“สวัสดีคริสติน เธอฟื้นตัวได้อย่างสวยงาม ขอขอบคุณ แต่ตอนนี้เรามีปัญหาอื่น” และฉันก็อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น

“ฉันเสียใจที่ต้องบอกคุณเรื่องนี้ แต่แมวก็เป็นสัตว์เร่ร่อนโดยธรรมชาติ ไม่สามารถจัดการได้เหมือนสุนัข และคุณต้องหาวิธีที่จะอยู่กับสถานการณ์ ฉันไม่สามารถช่วยคุณได้ ฉันขอโทษจริงๆ! คุณรู้หรือไม่ว่าเจ้าของของพวกเขาคือใคร? คุณช่วยทำอะไรกับพวกเขาได้ไหม”

“อาจจะ. ฉันจะพยายาม. ขอขอบคุณคริสติน”

วันรุ่งขึ้น Brambles กลับมาบ้าน และฉันก็ดีใจมากที่ได้เธอกลับมา ฉันรู้ด้วยว่าเรามีการเดินทางต่อหน้าเราซึ่งต้องใช้ความอดทนอย่างมากทั้งในส่วนของเธอและฉัน

“คุณไม่เป็นไร” ฉันบอกเธอ “พ่อของคุณและฉันรักคุณมาก ฉันอยู่ตรงนี้กับคุณ. ทั้งหมดวันนี้ที่รัก ฉันมีคุณ!”

เนื่องจากเธอเดินได้ไม่ทัน ฉันจึงนำอาหารและน้ำให้เธอ แล้วจึงอุ้มเธอไปที่กระบะทรายของเธอ สิ่งนี้ใช้ได้ในวันแรก หลังจากนั้นเราก็วางเขารักขาของเธอไว้ด้วยบันไดเพื่อให้เธอสามารถเดินขึ้นเตียงของเราได้โดยไม่ต้องกระโดดลงไป

ฉันได้พูดคุยกับสมาชิกสภาเทศบาลเมืองของเราสองคนเพื่อเรียนรู้ว่ามีอะไรที่ฉันสามารถทำได้เพื่อปกป้องลูกแมวของเราหรือไม่ พวกเขาเห็นด้วยกับคริสตินและบอกว่าไม่มีทางช่วยฉันได้จริงๆ แอนโทนี่ เพื่อนที่ดีของเราทั้งสองเป็นพิเศษเพราะเขารู้จักเธอตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กน้อยที่มาประชุมสภาเมืองโดยสะพายเป้หนังของฉัน และเขาชอบแมว

“เธอช่างงดงาม” เขากล่าว “และคุณก็ดูแลเธอเป็นอย่างดี ฉันหวังว่าจะมีวิธีที่ฉันจะช่วยคุณในเรื่องนี้แน่นอนถ้าคุณต้องการอะไรก็แค่โทรมา!”

เจ้าของแมวบลูส์ขาวดำอาศัยอยู่ประมาณสองประตูและมีสี่แยกถนนในบริเวณใกล้เคียงซึ่งอยู่ฝั่งเดียวกับถนนของเรา ฉันเคารพประตูหน้าบ้านของเธอแล้วถามว่าเธอมีเวลาคุยไหม

“แม่นอน มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

เมื่อฉันเล่าให้เธอฟังว่าเกิดอะไรขึ้น และสิ่งที่ดร. โรมีสพูด เธอก็ก้มหน้าลงและ
ส่ายหัวจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง “แนวของคุณดูเหมือนจะกบฏตีแนวตัวอื่น”

“ฉันเสียใจมากสำหรับ Brambles ฉันได้ยินเรื่องนี้มาจากเพื่อนบ้านคนอื่น”

“จริงหรือ? มีอะไรที่คุณสามารถทำได้เพื่อเก็บพวกมันไว้?”

“อืม ... ฉันสามารถลอง แม่นอน ฉันจะเก็บพวกมันไว้และดูว่ามันทำงานอย่างไร”

“ขอบคุณ ฉันหวังว่านี่จะช่วยได้ ฉันไม่ต้องการให้แนวของฉันได้รับบาดเจ็บอีกต่อไป”

ฉันเดินจากไปทั้งนี้ตาเพื่อลูกคนสวยของฉันและหวังว่าจะมีสันติสุขในตัวเรา
ลาน.

ชีวิตของ Brambleberry Rose เปลี่ยนไป ชีวิตของฉันก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

เนื่องจากฉันทำงานจากที่บ้านเป็นส่วนใหญ่ การอยู่กับ Brambles จึงไม่ใช่เรื่องเสียสละ เธอเป็นทหารและให้ฉันดูแลเธอ นำขนมมาให้เธอ และเล่าเรื่องราวของเธอว่าเธอจะได้ชีวิตของเธอกลับคืนมาได้อย่างไร

ครั้งแรกที่ฉันเห็นเธอนั่งอยู่บนตู้เสื้อผ้าของฉันและมองตรงขึ้นไปเกือบสี่ฟุต
ด้านบนของตู้เสื้อผ้าของเรา ฉันห้ามเธออย่างอ่อนโยน

“ไอ้ ที่รัก ยังไม่ได้เลย ฉันรู้ในใจของคุณว่าคุณยังคงกระโดดได้สูงเท่าที่คุณต้องการ - - แต่ที่รัก
รอนกว่าคุณจะหายดี ตกลง? ฉันรักคุณ.”

เธอไม่ตอบแต่ท่าเหมือนจะทำตามที่ฉันถาม

- - สำหรับตอนนี้.

ฉันทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อให้เธอเพลิดเพลิน ฉันจับเธอไปยังสถานที่โปรดของเธอในสวนและนั่งจุ่มเธอลงในแสงแดด เราซื้อของเล่นใหม่และฉันเล่นกับเธอในบ้าน
และฝ้าดูเธอตลอดเวลา

เธอมักจะจับหลับที่ปลายเตียงของเราโดยที่เรามีหนังแกะที่นุ่มและคลุมเครือ ตอนนี้คุณคงรู้แล้วว่าเธอกับคริสโตเฟอร์มีความสัมพันธ์
อันหอมหวานกัน แม้ว่าเขาจะเข้าใจลูกๆ ของเราในแบบที่ฉันประหลาดใจ แต่ก็มีความสุขมากหนึ่ระหว่าง Brambles กับเขาที่เขายังคงคิดถึงอยู่
เขาชอบที่จะสัมผัสขนอันหรูหราของเธอ และเมื่อเขาเข้ามาในห้องนอนของเราและพบว่าเธอหลับอยู่ เขาก็อดใจไม่ไหว สัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งเป็นที่
ยอมรับได้ สองตัวอยู่ในขอบเขต — และแม้ว่าฉันจะเตือนเขาด้วยความรัก — เขาคิดว่าสัตว์เลี้ยงตัวที่สามจะได้รับการต้อนรับ มันไม่ใช่ ! อันตบ
แรก เธอจะกัดเขาอย่างเชียวๆ และถ้าเขาพยายามจะลูบหัวเธออีกครั้ง เขาก็พบกับอุ้งเท้ามากที่สุดเท่าที่เธอจะจับเขาได้ พร้อมกรงเล็บที่ยื่นออก
มา เตือนเขาว่าอย่าลองทำแบบ นี้ อีก!

มันก็เหมือนกันทุกครั้ง เขาจะดึงมือของเขาออกส่ายหัว

หลาย ครั้ง!

“เธอเป็นลูกแมวดองตัว นั้นคือทั้งหมดที่คุณได้รับจากเธอ” ฉันรู้สึกขบขันทุกครั้งที่เขาทำอย่างนั้น

บางครั้งเธอก็มองตาเธอไปไกลจนเกือบดูร้าย และฉันรู้ว่าเธอกำลังคิดที่จะกระโดดขึ้นไปในที่ไหนสักแห่งที่ฉันไม่อยากให้เธอกระโดด หรือลงจากเตียงหรือโซฟา แล้วฉันจะพาเธอไปที่บันไดของเธอ

การได้เห็นเธอแสดงกายกรรม ลูกแมวตัวอื่นๆ ของเราไม่สามารถสันทัดได้ขนาดนี้ ถือเป็นความท้าทายสูงสุดที่จะป้องกันไม่ให้เธอกระโดด แต่ในที่สุด เธอกับฉันก็ทำมันสำเร็จ และสุดท้ายฉันก็เก็บเธอไว้กับพื้น

ในการนัดหมายครั้งล่าสุดกับคุณหมอโทมัส เขากล่าวว่า “เป็นงานที่ต้ออีกงานหนึ่ง คุณสามารถปล่อยให้เธอออกไปข้างนอกในสวนของคุณได้ถ้าคุณต้องการ เธอมีเสถียรภาพแล้ว ดังนั้นให้เธอบอกคุณว่าเธอสามารถทำอะไรได้บ้างตอนนี้ เราจะให้เธอกินยาต้านข้ออักเสบ เธอควรจะปราศจากความเจ็บปวดไปตลอดชีวิต”

“เธอควรเป็นแมวในบ้านเพื่อความปลอดภัยของเธอไหม?” ฉันถาม.

“แมวส่วนใหญ่ในพื้นที่ของคุณจะปลอดภัยตราบดีที่พวกมันถูกพาเข้ามาในเวลากลางคืน หากคุณต้องการให้เธออยู่ในระหว่างวันก็ทำ แต่ Brambles ดูเหมือนว่าฉันต้องออกไปข้างนอก แมวบางตัวเป็นแมวในบ้านโดยธรรมชาติ เธอไม่ได้. แต่มันขึ้นอยู่กับคุณ”

คริสโตเฟอร์กับฉันรอดูว่าเธอจะนำทางโลกของเธออย่างไร และเธอจะกระโดดและปีนป่ายได้หรือไม่

ฉันปล่อยให้เธอไปทุกที่ในบ้านที่เธอต้องการโดยไม่เฝ้าดูเธอจริงๆ แล้วฉันสามารถออกไปได้หนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้นโดยไม่รู้สึกรู้สึ ฉันจะวางบันไดแมวไว้ใกล้ขอบหน้าต่างกว้างในห้องทำงานของฉัน เพื่อให้เธอสามารถปีนขึ้นไปดูโลกภายนอกได้

สองสามวันผ่านไป คริสโตเฟอร์ถามว่า “วันนี้คุณปล่อยให้เธอออกไปข้างนอกหรือเปล่า?”

“ยังเลย ฉันยังคงเก็บเธอไว้ข้างใน คุณคิดว่ามันถึงเวลาแล้วหรือ?”

“ฉันคิดว่านั่นคือการโทรของคุณ ดร.โรบัสบอกว่าไม่เป็นไร แต่ฉันจะปล่อยให้มันขึ้นอยู่กับคุณ คุณจะรู้ว่าเมื่อใดมันถูกต้อง”

“คุณอยากอยู่ที่นี้ครั้งแรกไหม?”

“ใช่ ฉันต้องการสิ่งนั้น แม่นอน!”

สองสามวันต่อมา ฉันบอกเขาว่าถึงเวลาแล้ว เราจึงออกกำลังกายเมื่อเขาจะถึงบ้าน

ตอนที่ฉันเปิดประตูหน้าเป็นเวลาบ่ายโมง เธอไม่ได้วิ่งออกไปข้างนอก Navar อยู่ที่ระเบียง ส่วน Brambles ก็เดินไปที่ด้านข้างประตูแล้วมองออกไป คริสโตเฟอร์ออกไปและหันไปดูว่าเธอจะตามไปหรือไม่ ฉันยังอยู่ข้างใน ยืนอยู่ตรงทางเข้าประตู

เธอยืนหน้าชั้นตู้กึ่งฟ้าและหายใจเข้าสั้นๆ หลายครั้ง เสรีภาพในการหายใจ

- - มินดูเหมือนเธอเป็น

แล้วเธอก็เดินออกไป เธอเดินไปที่บันได ลงไปที่สวน และยื่นมองดูต้นไม้ คริสโตเฟอร์กับจันต่างก็เดินตามเธอไป และเธอก็เดินไปรอบๆ สวน จากนั้นก็เดินเข้าไปในสนามหญ้าของเราต่อไป ขาของเธอไม่ทำงานเหมือนเดิม แต่ดูเหมือนเธอจะมีความสุขที่ได้ออกไปข้างนอก เธอไม่ได้วิ่งหรือปีนต้นไม้ เธอเพียงเดินเล่นในสวนของเธอ

เราไม่รู้ว่า Hayleigh จะสร้างปัญหาหรือพยายามออกจาก คุณ Hayleigh หากเธอเห็น Brambles แต่เธอก็ไม่ได้รู้

Brambles อยู่ข้างนอกประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้วกลับเข้าไปในบ้าน จันจัดอาหารเย็นให้เธอแล้วเธอก็ปีนขึ้นไปบนเตียงของเราแล้วเข้านอน

“นั่นก็อ่อนโยน พรุ่งนี้คุณจะปล่อยเธอออกไปอีกครั้งไหม”

“จันคิดอย่างนั้นใช่ จันจะเปิดประตูหน้าไว้และตรวจสอบเธอ แต่จันคิดว่าเธอโอเค”

“คุณเคยเห็นแมวตัวร้ายพวกนั้นไหม”

“ไม่หรอก มินเขียนตั้งแต่จันคุยกับแม่พวกเขา”

ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น จันปล่อยให้ Brambles ออกไปแต่เช้า และเธอก็สบายดี เธอยังปีนขึ้นไปบนต้นไม้โอ๊กเคลียร์เนียบข้างทางสองสามฟุตด้วยซ้ำ เธอไม่ได้ไปไกลก่อนจะกระโดดลงมา แต่เศษไม้ช่วยให้เธอร่อนลงอย่างนุ่มนวล

จันออกไปข้างนอกหลายครั้งในขณะที่เธอออกไปข้างนอก และเธอก็มีช่วงเวลาที่ดีในสวนของเธอ เธอถึงกับขดตัวและจับกลับไปบนหญ้าสูง ณ จุดหนึ่ง และทุกๆ วัน เธอกับจันก็จะผ่อนคลายมากขึ้น เมื่อเธอเป็นลูกแมวอนอกบ้านอีกครั้ง

คริสโตเฟอร์กับจันเฝ้าดูเธอและวางบ้านิ่งไม้เล็กๆ ไว้เป็นชั้นบันไดในสถานที่โปรดของเธอในสวนของเรา

เธอกำลังดีกับขั้นตอนของแมว และในแต่ละสัปดาห์ก็ทำให้เธอมีความมั่นใจมากขึ้น Brambleberry Rose ยังคงสามารถใช้เวลาทั้งวันในจุดที่มีแสงแดดข้างนอกได้ เธอสามารถปีนขึ้นไปในที่ปลอดภัยและจับกลับได้ เธอเริ่มวิ่งผ่านสนามหญ้าเหมือนกับแมวตัวอื่นๆ ของเรา และวิ่งมาหาจันเมื่อจันโทรมา เธอกระโดดขึ้นไปบนเตียงของเราในเวลากลางคืน ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือบันไดและบ้านิ่งเล็กๆ ของแมวซึ่งทำหน้าที่เป็นบันไดสำหรับเธอกิ่งภายในและภายนอก Brambleberry เชี่ยวชาญพวกมันและไม่เข้าคิบบินผ่านบ้านและสวนแทนที่จะปีนผ่านต้นไม้

จันไม่เคยมีแมวได้รับบาดเจ็บแบบนี้มาก่อน ดูเหมือนว่าหลังจากผ่านไปหนึ่งปีเธอก็ยังคงอยู่ตลอดไป เปลี่ยน. ขณะที่จันมองดูเธอ ก็ชัดเจนว่าเธอไม่ใช่นักกายกรรมอย่างที่เธอเคยเป็นอีกต่อไป ระยะของเธอมิจำกัด เธอยังคงปีนป่ายได้เหมือนแมวตัวอื่นๆ แต่เธอไม่สามารถปีนได้อีกต่อไป สิ่งนี้ทำให้จันรำคาญมาก การปีนผ่านกิ่งก้านของต้นไม้เป็นส่วนสำคัญของตัวตนของเธอ ไม่ต้องพูดถึง

ว่ามันเป็นสิ่งที่พิเศษที่ต้องสังเกต มันสวยงามมากที่ได้เห็นเธอเดินไปตามกิ่งก้านที่บางกว่าอย่างมั่นใจ

ดูเหมือนวันอันสงบสุขของเราจะตามหลังเราไปแล้ว

7. ไรโร แพนดำ และเซเมเทศ

ชีวิตก็ดำเนินไปเหมือนชีวิต

การฆ่ากาของเรายังคงเข้ายึดครองสวนของเราปีละสองครั้ง เพื่อนกระรอกของเราปลอดภัยจากการโจมตีทางอากาศของพวกซีไร่ ฮักเคิลเบอร์รี่ยังคงใช้เวลาอยู่ข้างๆ กับแอนนา; เราเห็นดวงตาเรคคูนสีแดงระยิบระยับอยู่บนต้นสนของเราเป็นครั้งคราว และมีแมวไรรายไม่อยู่ด้วย ดังนั้น Brambleberry Rose จึงไม่ต้องกังวลใจอีกต่อไป

เธอคือส่วนสำคัญในหัวใจของฉันและชีวิตของเรา ขณะที่ฉันทำงาน ฉันออกจากประตูฝรั่งเศสในห้องทำงานของฉันไม่ได้ลือคและถูกล็อคด้วยโซ่ เธอสามารถผลักมันเปิดและเดินเข้าไปได้ง่ายตายเมื่อใดก็ตามที่เธอต้องการทุกวันเมื่อเธอกลับจากการออกไปนอกบ้าน ฉันจะเห็นเธอเดินมาตามโถงทางเดินมาหาฉัน และฉันจะบอกว่าเธอสวยและกล้าหาญเพียงใด และฉันก็รักเธอชั่วมีรันดร์

Brambleberry ไม่ตอบกลับ เธอยังแสบไม่ส่งเสียงเลย ฉันเริ่มคิดว่าเธอคงใช้เสียงของเธอจนหมดในวันแรกของชีวิตในถุงพลาสติก — ร้องไห้เพื่อขอความช่วยเหลือ

เย็นวันหนึ่ง คริสโตเฟอร์กับฉันกำลังนั่งอยู่ที่ระเบียงสเตลลาลานด้านหน้า Brambles อยู่ในสนามและฉันก็ถามเขาว่า “ทำไมคุณถึงคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้น? เธอไร้เดียงสา เหตุใดเธอจึงต้องสูญเสียแก่นแท้ของจิตวิญญาณของเธอ
- - เหตุใดใบปลิวของฉันจึงถูกระจับ”

“ไอ้ ไอ้หนู นั่นเป็นคำถามสำหรับทุกวัย ฉันไม่มีคำตอบ ไม่ใช่อันที่ดี ฉันคิดว่าเธอรับมือได้ดี แต่ก็สูญเสีย และฉันไม่สามารถตอบคำถามของคุณได้ ฉันหวังว่าฉันจะทำได้ขอโทษ!”

ฉันกับ Brambleberry มีจังหวะหรืออะไรประมาณนั้น เราซิงค์กัน หลังจากเธอได้รับบาดเจ็บ ฉันตัดสินใจใช้เวลาอยู่ที่บ้านมากขึ้น การเดินทางของฉันกินเวลาสั้นลง ฉันเลือกที่จะใช้เวลากับเธอให้มากที่สุดและฉันชอบอยู่กับเธอ

เมื่อคริสโตเฟอร์กับฉันฉลองวันเกิดปีที่ห้าของ Brambleberry Rose Navar Star มีอายุมากกว่าสิบเก้าปีแล้ว เขาเป็นและยังคงเป็นพลังอันทรงพลังและเป็นปรมาจารย์แห่งตระกูลแมวของเรา

ดังที่คุณคงจำได้ Christopher สนุกกับ Navar มากและเขาใช้เวลาอยู่กับเขามากกว่าปกติ คืนหนึ่งเขาพูดแทบจะกระซิบว่า “ถึงเวลาแล้วที่เขจะต้องเดินทาง ข้ามผ่านแห่งกาลเวลาและอวกาศ”

ดร. โรบัสได้ตรวจนาวาร์เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนและบอกให้เราโทรหาเขาเพราะว่านาวาร์ใกล้จะสิ้นอายุขัยแล้ว เขาบอกว่าเราจะต้องรู้ว่ามีเมื่อไหร่ และเขาจะมาที่บ้านของเราเพื่อช่วยนาวาร์ข้ามไปอีกฟากหนึ่ง

“คุณจับเขาได้” ดร. โทมัสพูดเมื่อเขามาถึง เขาโบกมือให้คริสโตเฟอร์นั่งบนเตียงข้างเจ้าแมวน้อยที่เขารัก

“คุยกับเขาเถอะ อยู่กับเขาไปก่อน . . . ฉันจะต้องให้คุณออกไป หลังจากที่ฉันให้ยาตัวแรกแก่เขาแล้ว แต่ก็ได้”

เราทั้งคู่จูบนาวารสตาร์อันเป็นที่รักของเรา เราบอกเขาว่าเรารักเขามากแค่ไหน เรายังคงเป็นครอบครัวเดียวกันตลอดไป และเราจะได้พบเขาอีกครั้ง แล้วเราก็กิ่งเขาไว้กับหมอ...

โทมัส เมื่อเขาเรียกเรากลับเข้าไปในห้องนอน นาวารก็ถูกขดตัวให้อยู่ในท่านอนหลับ และเขาก็ยื่นซองบราวกับคืนไร้จันทร์ เรานั่งกับเขาสักครู่เพื่อกล่าวคำอำลาครั้งสุดท้าย ก่อนที่ดร. โรบัสจะตั้งใจจะพาเขาไป

“แล้วถ้าเราพาเขามาหาคุณภายในหนึ่งชั่วโมงล่ะ” ฉันถาม.

"แน่นอน . . . ขอโทษนะเพื่อน."

หลังจากพูดคุยเบาๆ กับเด็กชายผิวดำตัวใหญ่ของเราและลูบไล้เขาให้หนาขึ้นอีกหนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้น ขนสีเข้ม เราพาเขาไปหาหมอโทมัส

ฉันไม่เคยเห็นคริสโตเฟอร์เคราะห์ขนาดนี้เลยตลอดหลายปีที่ผ่านมาที่เราอยู่ด้วยกัน อย่างที่ฉันบอกไปก่อนหน้านี้ เขาสนิ๊กกับแมวตัวใหญ่สีดำของเขาเป็นพิเศษ ความโศกเศร้าฝังลึกบนใบหน้าของเขา และต่อมาในคืนนั้น เขาเริ่มวางแผนพิธีเพื่อกล่าวคำอำลากับ Navar Star ที่เขารัก

วงแหวนไฟของเรามีต้นไม้ตามธรรมชาติล้อมรอบพื้นที่ส่วนหนึ่งของทรัพย์สินของเรา และคริสโตเฟอร์ต้องการสร้างอนุสรณ์สถานให้กับนาวารที่นั่น

“จะดีไหมหากฉันจะปลุกต้นไม้ไว้ข้างวงแหวนไฟให้เขา”

“ฉันจะรักมัน. คุณคิดแบบไหน?”

“ฉันจะดูว่ามีต้นเมเปิลแดงญี่ปุ่นที่โตเต็มที่หรือไม่”

“ฉันขอโทษจริงๆ คริสโตเฟอร์”

“เขายังอยู่กับฉัน ตอนนี้เขาใหญ่มาก!”

“เขายังชื่อนาวารอยู่หรือเปล่า?”

“ตอนนี้เขาคือบาคีหร่า”

“โอ้ เหมือน เดอะจิงเกิ้ลบุคหรือ?”

“นั่นเจ๋งมาก หวังว่าฉันจะได้เห็นเขา”

คุณอาจไม่รู้ แต่คริสโตเฟอร์เกิดในอังกฤษและเลี้ยงดูโดยแม่ชาวอังกฤษ ตั้งแต่วัยเด็ก เขาไม่เพียงแต่คุ้นเคยกับ ปีเตอร์ แพน เท่านั้น แต่ยังคุ้นเคยกับ เรื่องราว ของ The Jungle Book ด้วย เขารักบากร่า เสือดำผู้เป็นเพื่อนกับ “ลูมนุชย์” เป็นพิเศษ

เมาคลี. Bagheera เป็นผู้ปกป้องและที่ปรึกษาของเด็กชายกำพร้า ดังนั้นจึงเหมาะสมที่ Navar ในฐานะ Bagheera จะกลายเป็นสหายวิญญูณของ Christopher

วันรุ่งขึ้น คริสโตเฟอร์และเพื่อนผู้มีทัศนคติบางคนได้ปลุกต้นเมเปิลญี่ปุ่นมังกรแดงอันงดงามในสวนของเราเพื่อเป็นเกียรติแก่ลูกชายที่เรารัก คริสโตเฟอร์ช่วย ขุดบ้านใหม่สำหรับต้นไม้ที่สวยงามนี้

สองสามวันต่อมา หลังจากที่เรากลับอัฐิของ Navey จากดร. โรบัส เพื่อนหลายคนก็มาร่วมงานศพดีสคิธของเรา และเราก็จุดไฟในวงแหวนไฟของเรา เมื่อ พระอาทิตย์ตกดิน เราก็นั่งเป็นวงกลมรอบกองไฟและกล่าวคำอำลาเป็นครั้งสุดท้ายกับ Navar Star อันเป็นที่รักของเรา

“มันเป็นแมวตัวใหญ่” เพื่อนคนหนึ่งกล่าว “และเขียบบางมาก”

“และอยู่กับคุณไปนานๆ” อีกคนเสนอ

“โอ้เพื่อน ดวงตาสีเขียวนั้น!” สตีเฟนเพื่อนของเรากล่าว

“เขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน” คริสโตเฟอร์ดูเหมือนจะกลวงเปล่า ฉันไม่เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อน - และเขาจะ ไม่มีวัน กิ่งฉันไป”
“เขายังอยู่กับฉัน”

ความไว้วางใจที่เขามีต่อลูกแมวสีดำตัวใหญ่ยังคงอยู่กับเขาถือเป็นสิ่งใหม่สำหรับฉัน

ครอบครัวแมวของเราทั้งหมดดูเหมือนจะคิดถึง Navar Star พวกเขาดูเหมือนเศร้า พวกเขาอนอนมากขึ้นและไม่อยากเล่นมากนัก เขาอยู่กับ เรามาหลายปีแล้ว ลูกๆ ของเรารู้จักเขามาตลอดชีวิตและต้องอาศัยการคุ้มครองจากเขา

“ลูกๆ ของเราจะปลอดภัยนอกบ้านไหม? Navar ไม่สามารถปกป้องพวกเขาได้อีกต่อไป แบริมเบอร์ไรส, เด็กหญิงเกรย์ ฮิลเคลเมอร์รี่ มูน และความหวาดกลัวตัวน้อยของเรา เฮย์ลีย์ สกายวอล์คเกอร์ ต่างก็เป็นเด็กน้อยที่น่ารัก ฉันไม่อยากให้พวกเขาได้รับบาดเจ็บ”

“พวกมันควรจะโอเค แต่ตอนนี้หน้าที่ของเราที่จะปกป้องพวกมันให้ปลอดภัย และเราต้องเชื่อใจนางฟ้าคิดตี้ของพวกเขา” คริสโตเฟอร์ก็ เห็นเช่นนั้น “ครั้งต่อไป ฉันจะอยู่กับลูกแมวของเราและอุ้มพวกเขาในขณะที่พวกมันข้าม

ฉันไม่อยากทิ้งสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ของเราไปอีกคนระหว่างการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้น
ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรฉันก็จัดการได้ ฉันต้องอยู่กับพวกเขา”

ฉันร้องไห้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ และในใจฉันก็รู้สึกเหมือนเด็กกอดกนของเรา ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ The Fonz ไม่เป็นไร และเขาก็ปล่อยไป อย่างเชยๆ ไปยังทุกที่ที่พวกเขาไปเมื่อพวกเขาจากเราไป

เด็กหญิงเกรย์และฮักเคิลเบอร์รี่ มูร์รักกัน; พวกเขายังคงจับหลังด้วยกันในบางวันและแค่ออกไปเที่ยวใกล้ๆ กันบ่อยๆ Huck ยังคงหายไปสัปดาห์ละสองครั้งเพื่อไปเกี่ยวกับ Anna เพื่อนแมวข้างบ้าน Hayleigh ยังคงมีเจตนาที่จะคุกคาม Brambleberry แต่เนื่องจากเราแยกพวกมันออกจากกัน เราจึงมีความสุขในบ้านของเรา

เย็นวันหนึ่ง ฉันเดินออกไปที่ระเบียงหน้าบ้านและเริ่มเดินลงบันได มันเป็นแค่เปลี่ยนเป็นพระอาทิตย์ตกที่สวยงาม จากใต้บันไดไม้ของเรา มีสิ่งมีชีวิตใหญ่ขุ่นฟูสีขาวดำเดินออกไป ฉันหยุดเดิน

เด็กหญิงเกรย์และฮักเคิลเบอร์รี่อยู่ข้างนอกทั้งคู่ และฉันไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาพบกับสิ่งมีชีวิต เกิดอะไรขึ้นต่อไปนิกอานที่น่ารัก? ตัวสิ่งมีชีวิตเล็กกว่ามากเดินออกไปตามตัวสิ่งมีชีวิตแรก - แล้วก็ฉันเล็กอีกอัน ฉันไม่ได้เคลื่อนไหวตลอดเวลา ฉันรู้สึกเหมือนกำลังมองดูแม่และลูกสองคนของเธอ และฉันสงสัยว่ามีหรือเปล่า

มากกว่า.

พวกเขากำลังสามดูสบายใจในบ้านของเรา พวกเขาไม่ได้ซ่อนตัว แต่กำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่นำไปสู่บันไดระเบียงหน้าบ้านของเรา ฉันจึงต้องเชื่อว่าไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับพวกเขา ในช่วงเวลานั้น ฮักก็วิ่งมาทางด้านข้างจากถนนรถแล่นของเรา เขาเลี้ยวโค้งแล้วเหยียบเบรกเร็วมาก! เขาหยุดและไม่เคลื่อนไหวแม้แต่นาทีเดียว แล้วเขาก็เดินเข้าไปในบ้านของเราอย่างเชื่องๆ ฉันเปิดประตูหน้าต่างไว้ตั้งแต่วางแผนจะกลับมาภายในไม่กี่นาที แล้วฮักก็หายเข้าไปในห้องนั่งเล่นของเรา

ไม่กี่นาทีต่อมา คริสโตเฟอร์ก็เดินไปที่ทางเข้าประตู "เฮ้ ก้องฟ้าช่างสวยงามจริงๆ ดูเหมือนว่าเราอาจมีพระอาทิตย์ตกดินที่ได้รับรางวัลอีกครั้ง - - เอ้อ - - เกิดอะไรขึ้น?"

เมื่อถึงเวลานั้นเขาก็สามารถเห็นสิ่งนี้ได้ "ว้าว ดูพวกเขาสิ! มีที่คน?"

ฉันหันกลับมาพอมองเห็นว่าตัวเองกำลังเดินถอยหลังไปทางไหนแล้วค่อย ๆ กลับเข้าไปในบ้านของเรา "เด็กหญิงเกรย์ยังอยู่ข้างนอก บางทีฉันจะโทรหาเธอที่ประตูหลัง"

คริสโตเฟอร์ปิดประตูหน้าบ้านครึ่งล่างของเราแล้วยืนดูพวกเขา "ฉันคิดว่าพวกเขาเคยมาที่นี่มาก่อน พวกเขาดูโกรธและดูเหมือนจะสบายใจ"

"มีอะไรน่าขะเขย่ง?"

"พวกมันขุดดินด้วยเท้าหน้าเพื่อหาด้วงและแมลง"

เราเฝ้าดูเพื่อนบ้านใหม่สามคนของเราขณะที่ดวงอาทิตย์เริ่มหายไป ไฟสวนของเราสว่างขึ้น และเด็กหญิงเกรย์ก็เดินไปตามเส้นทางเดียวกับที่ฮักเคิลเบอร์รี่เดินไป คริสโตเฟอร์เปิดประตูหน้าให้เธอ เธอไม่ได้กังวลอย่างจริงจัง

เกือบทุกวัน เด็กหญิงเกรย์ใช้เวลาอยู่คนเดียวเฝ้าดูทารกคนอื่นๆ นกของเรา หรือกระรอก ดูเหมือนมีจุดมุ่งหมายมาก เหมือนเธอกำลังจดบันทึกทางจิต เธอยังคงเล่นกับกระป๋องตุ๊กตาหมีใบเล็กในตะกร้าที่ฉันเก็บไว้ในห้องนั่งเล่น เป็นเรื่องดีที่ได้ใช้ชีวิตในแต่ละวันและได้ยินเสียงดนตรีเกือบจะเป็นเพลง เธอยังไม่ได้สนใจของเล่นกระต๊องมากนักแต่ชอบเสียงอื่นๆ

เธอชอบของเล่นลูกบอลอันใหม่ที่เธอซื้อให้เธอ เธอไม่ต้องการที่จะไล่ล่าพวกเขาแต่เธอนั่งและตบพวกมันให้เข้าที่ ดูเหมือนเธออยากจะได้ยินเสียงพวกมัน ในใจของฉัน ฉันเห็นเธอสวมหมวกนักมายากลปลายแหลมสีม่วง มีดาวสีทองแวววาวและพระจันทร์เสี้ยว เธอดูเหมือนสิ่งมีชีวิตลึกลับ ฉลาดมาก และอยู่นอกโลก

ดูเหมือนเธอจะชอบครอบครัวสักกิ่ง หลังจากเย็นวันแรกนั้น เราก็เห็นว่าพวกเขาแสดงตัวแล้ว ตอนเย็นส่วนใหญ่ พวกมันมีเสน่ห์มาก พวกมันมีขนสีดำสนิทและมีขนยาวสีขาวที่น่าทึ่งซึ่งทำให้หางของมันดูเหมือนเป็นการเฉลิมฉลอง บางครั้ง เด็กหญิงเกรย์ก็นั่งบนบันไดระเบียงหน้าบ้านและพึมพำพิเคราะห์พวกเขา ไม่มีแมวตัวอื่นของเราทำอย่างนั้น เธอเป็นผู้สังเกตการณ์ เธอเฝ้าดู - - มีหลายสิ่งหลายอย่าง บางอย่างฉันมองไม่เห็นด้วยซ้ำ แต่นั่นทำให้ฉันพยายามคิดว่าเธอกำลังมุ่งความสนใจไปที่อะไร

ฉันอ่านเกี่ยวกับสักกิ่งและรู้สึกปลอดภัยที่พวกมันจะไม่ฉีดยาเพราะว่าไม่ชอบเพื่อทำเช่นนั้น - และแมวลึกลับที่อ่อนโยนของฉันก็ไม่ได้คุกคาม เมื่อตกใจพวกเขาจะเผชิญหน้ากับผู้รุกรานและกระตือรือร้นทำตัวเล็กๆ ของพวกเขา ฉันเห็นพวกเขาทำอย่างนั้นครั้งหรือสองครั้งเมื่อฮักเคิลเบอร์รี่ทำให้พวกเขาประหลาดใจ มันเป็นที่น่ารักและรักมาก บางครั้งเมื่อเขากลับมาจากเยี่ยมแอนนา เขาก็รีบวิ่งเข้ามาในบ้านของเรา ไม่แน่ว่าทำไม มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

ก่อนอื่นเราตั้งชื่อแม่

"คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับไอรีโอ"

"สมบูรณ์แบบ!"

หลังจากดูพวกมันในเย็นวันหนึ่ง ฉันตัดสินใจว่าจะให้เด็กเหล่านี้ถูกเรียกว่าแพนด้าและเซเชเมเทศ

"การมีคนหนึ่งกล่าวหาญมากกว่าอีกคนหนึ่ง เรียกเธอว่าเซเชเมเทศ เธอเดินเข้ามาใกล้บ้านเรามากขึ้น และไม่สนใจว่าเกรย์จะอยู่ข้างนอก ในทางกลับกัน แพนด้าจะอยู่หลังสวนมากกว่าและโบกหางเมื่อฮักเคิลเบอร์รี่ที่สุดสะเทือนใจของพวกเขา"

นั่นคือชีวิตของเรา เรารักมัน และมันก็กลิ้งจากวันหนึ่งไปสู่อีกวันหนึ่ง

ไม่กี่ปีต่อมา เด็กหญิงเกรย์ก็อายุเกือบสิบเจ็ดปี เธอมีชีวิตที่แสนหวานและยืนยาวร่วมกับเรา และถึงเวลาที่เธอจะต้องเข้าร่วมกับ Navar Star ครอบครัวแมวของเธอ และบรรพบุรุษชาวฮาวายของเธอในอีกด้านหนึ่ง Dr. Jenny ผู้ช่วยสัตวแพทย์ประจำสำนักงานของ Dr. Thomas ซึ่งทำงานกับลูกแมวของเราหลายปี ต้องการช่วย Grey ที่เราและเดินทางสู่สวรรค์

คุณหมอเจนนีน่ารักมาก เธอมาบ้านเราหลายครั้งในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ช่วยเหลือเกรย์และมีความสัมพันธ์พิเศษกับเธอ คริสโตเฟอร์เรียกเธอว่า "Jennyannyydots" ตามชื่อแมว Gumbie จากละครเพลงเรื่อง Cats โดยอิงจาก Old Possum's Book of Practical Cats ของ TS Eliot

ในวันที่เธอข้ามฟาก ฉันกับคริสโตเฟอร์ได้วางแจกันดอกไม้สดรวมทั้งด้วย
ดอกลาเวนเดอร์ไลแล็คที่หอมฟุ้งมากที่ระเบียงหน้าบ้านอันสง่างามของเรา เราวาง
ผ้าห่มผืนโปรดของเกรย์ สร้อยคอที่ฉันเย็บให้เธอ และของเล่นชิ้นโปรดของเธออีกหลายชิ้นในบริเวณใกล้เคียง

เมื่อหมอเจนนีมาถึง ฉันอุ้มเคิร์ลเกรย์ไว้บนตัก ฉันกับคริสโตเฟอร์กอดชื่อต่างๆ
จากแมวเกือบสามสิบตัวที่เธอสามารถมองหาได้ในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งก็คือพี่น้องของเธอแต่ละคน
บางคนก็เรารู้จักตอนที่เธออยู่ที่นั่น และบางคนเธอก็จะพบเป็นครั้งแรกเมื่อเธอ
มาถึงแล้ว.

เมื่อเธอจากไป ดร.เจนนีกล่าวว่า "นั่งตากแดดแล้วกอดเธอไว้ก็ได้ ถ้าเห็นหรือ
ได้ยินอะไรก็บอกฉันหน่อย"

"ตกลง." ฉันสงสัยว่าเธอรู้บางอย่างที่ฉันไม่รู้หรือเปล่า "สัตว์เป็นเทวดาเธอ?"

เธอหัวเราะเบา ๆ "ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น"

"พวกเขาดูฉลาดและมีความรักมาก"

"ไม่ พวกเขาไม่ใช่นางฟ้า พวกเขาดูเป็นอย่างนั้นเพราะพวกเขาใช้ชีวิตด้วยหัวใจ พวกเขา
ที่นี้กับเราเพื่อแสดงความรักแก่เรา ทั้งหมด . พวกเขา มีความรู้สึกเหมือนเราและพวกเขาถืออยากเป็น
รัก"

หลังจากนั้นเราก็ตีเย็บ หลายนาที่ต่อมา ฉันเห็นหญิงสาวเกรย์ด้วยจิตวิญญาณ เธอมองดู
เหมือนกัน ยกเว้นขนนุ่มสีเทาเงินของเธอนั้นยาวและฟู

"ฉันเห็นเธอ" แล้วฉันก็บอกหมอเจนนีว่าน้องเกรย์ขนฟูขนาดไหน

"คุณเห็นมากกว่านี้ไหม"

อีกไม่กี่นาทีผ่านไป - - "มีประกายออกมาจากขนของเธอ"

"ฉันเคยเห็นสิ่งนั้นมาก่อน คุณเห็นไหมว่าประกายไฟคืออะไร"

เรานั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ ในยามบ่ายอีกสองสามนาที่ โดยไม่พูดคุยกัน แล้วฉันก็รู้สึกในตัวฉัน
หัวใจที่ฉันเห็นอยู่ในใจ: "ประกายไฟคือความรักที่เรามอบให้เธอ - พวกเขาสวยมาก
... ความรักทั้งหมดนั้นเปล่งประกายออกมาจากขนของเธอ"

"นั่นสมเหตุสมผลแล้ว ว้าว!" คุณหมอเจนนียิ้มแย้ม

แล้วหญิงสาวเกรย์ผู้เย็บสงบและลึกลับของเราก็ตกจากไป

เธอบอกเราก่อนหน้าที่ว่าเราจะพาเคิร์ลเกรย์ไปที่คลินิกหรือพาผู้หญิงคนนั้นไปก็ได้
เช้าวันรุ่งขึ้นมารีบเธอขึ้นมาใครจะพาเธอไปเผาศพ เราตัดสินใจที่จะมีเธอ
คุณหมอเจนนีจึงบอกให้เราเก็บเธอไว้บนเตียงในคืนนั้น

ฉันไม่เคยทำแบบนี้มาก่อนและฉันก็ไม่แน่ใจ เมื่อฉันมองเธอด้วยเลิศจี๊วและถามคำถาม เธอทำให้ฉันมั่นใจว่า "ไม่เป็นไร ไม่ต้องกังวล ไม่มีอะไรเลวร้ายเกิดขึ้น แค่ขดตัวเรอบนเตียงแล้วเธอก็จะไม่เป็นไร"

ฉันเก็บเหรียญบนเตียงผ้าสักหลาดนุ่มๆ ตัวโปรดของเธอบนที่นั่งริมหน้าต่างในห้องทำงานของฉัน แล้วปิดประตูฝรั่งเศส เข้าวันรุ่งขึ้น เมื่อฉันข้ามห้องนั่งเล่นไปเปิด ฉันเห็นฮักเคิลเบอร์รี่ มูนนั่งอยู่บนปลายโซฟาด้านหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ประตูเหล่านั้น เขาเข้ามาใกล้ที่สุดเท่าที่จะไปถึงจุดที่หญิงสาวเกรียนนอนอยู่ ฉันรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่นทั้งคืนเพื่ออยู่ใกล้เธอ

เขาเฝ้าเฝ้าน้องสาวคนโปรดเป็นการส่วนตัว

"คุณอยากจะทำลูกดอกไม้ให้เธอไหม"

"เราจะปลูกพืชที่ปลูกในฮาวายได้ไหม?"

คริสโตเฟอร์กำลังคิดและคิดว่า: "ฉันจำไม่ได้ว่ามีไม้ดอกที่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ทั้งสองแห่ง แต่ดอกไม้ไฟที่เรามีในสวนของเราล่ะ? ฉันสามารถปลูกมันได้เพื่อให้พวกมันกระจายออกไป"

"โอ้ . . . เป็นความคิดที่ดีมาก. เธอรักเปล่มาก"

ภายในไม่กี่วัน ทีมงานของเขาก็ปรากฏตัวขึ้น และพวกเขาก็ย้ายสุนัขพันธุ์สุนัขตัวสูงของเราบางส่วนไป ไม้ดอกไม้ยังพื้นที่พิเศษรอบๆ ฐานของต้นเมเปิลญี่ปุ่น Red Dragon อันงดงามของ Navar

"เธอชอบอยู่ในหญ้าสูงๆ เหล่านี้มาก" คริสโตเฟอร์กล่าวว่า "มันเป็นป่าส่วนตัวของเธอเอง เธอรู้สึกเหมือนอยู่บ้านที่นั่น"

"เธอดูเหมือนจะรู้สึกอ่อนแอเมื่ออยู่ที่นั่น"

เรานั่งรอบวงแหวนไฟและประกอบ พิธี ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเธอ ฮักและบรินเบิลส์ เดินผ่านมาและนั่งกับเราอยู่คู่หนึ่ง มันพิเศษและสวยงาม

เพื่อนก้องถิ่นคนหนึ่งของเราที่รู้จักกันมานานพูดถึงดอกไม้ไฟ "ทำไมคุณถึงเลือกสิ่งเหล่านั้น"

"จิตวิญญาณชาวฮาวายตัวน้อยของเธอชอบเปล่เทพไฟและเราคิดว่า - -"

"คาดเดาอะไร? ดอกไม้เหล่านั้นเติบโตในบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้ พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของพืชชนิดแรกที่เติบโต และเนื่องจากพวกมันสูง นกจึงบินเข้ามาช่วยฟื้นฟูพื้นที่ที่ถูกทำลาย"

"โดยที่เราไม่รู้ เราได้เลือก 'ต้นพีนิคซ์' สำหรับ Girl Grey ที่เขยิบเงินและสืบลับของเรา"

"และนั่นคือสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ด้วยจิตวิญญาณ — ขึ้นมาจากเก้าอี้ว่า ว้าว!"

"สวยจริงๆ" คริสโตเฟอร์พูดเบาๆ

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ต้องปล่อยเธอไป เธอเป็นความงามที่ลึกลับและลึกลับมาก น้ำตาของจันไหลอยู่ประมาณหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นเธอก็จากเราไปอย่างสงบและไร้เสียง เช่นเดียวกับพี่ชายพิวดำคนโตของเธอที่อยู่ตรงหน้าเธอ

คืนหนึ่ง หลังจากเดินในสวนขอบคุณของเรา คริสโตเฟอร์เข้ามาข้างในและพูดว่า "ฉันคิดว่าวิญญาณของเธอได้กลับไปยังบ้านเกิดอันเป็นที่รักของเธอที่เกาะฮาวายแล้ว"

"โอ้ว . . . นั่นรู้สึกถูกต้อง ค่อนข้างเจ๋ง"

"บางทีเธออาจจะกลับมาเจอเปเล่อีกครั้ง"

"เทพีแห่งภูเขาไฟและไฟ . . . ช่างวิเศษเหลือเกินสำหรับเธอ"

"และวิญญาณของบรรพบุรุษบนเกาะของเธอ" คริสโตเฟอร์ยิ้ม

"ฉันหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะได้เธอเป็นลูกแมวของเราอีกครั้ง"

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ลูกๆ ของเราจากเราไป แต่ฉันรู้ว่าพวกเขาทั้งคู่มีชีวิตที่พิเศษและวิเศษมาก คริสโตเฟอร์กับจันรักพวกเขา พวกเขาทั้งคู่รักสมาชิกครอบครัวที่ดีของพวกเขา และมีสถานที่ที่แปลกประหลาดและน่าอยู่สำหรับการอยู่อาศัย มันเป็นชีวิตที่ดีสำหรับพวกเขาทั้งคู่ และตอนนี้พวกเขาอยู่อีกฝั่งหนึ่งอย่างปลอดภัย — และนั่นช่วยฉันได้

บ่ายวันหนึ่ง จันกำลังแนะนำเพื่อนใหม่ให้ลูกน้อยของเราฟัง "นั่นคืออีกเคิลเบอร์รี่ ลูกชายของเรา และ Brambleberry Rose อยู่แถวนี้ที่โหนดแห่ง พวกเขาเป็นผลเบอร์รี่รวมของเรา จันรักพระจันทร์ พุดว่า." จันหัวเราะเบาๆ "และมีสัตว์ประหลาดตัวน้อยอีกตัวอยู่ใต้บ้าน เธออยู่ใน คูก Hayleigh"

พวกเขายังเด็ก: ห้าอายุประมาณสิบสี่ ส่วนบรัมเบิลเบอร์รี่กับเฮย์ลีย์อายุประมาณห้าหรือหกขวบทั้งคู่ จันรักพวกเขาและชอบที่จะใช้เวลากับพวกเขา

Hayleigh Skywalker ยังคงเป็นสัตว์ตัวน้อยที่พิเศษของเธอเอง และเธอก็ยังเลวอยู่ เธอมีจิ้งเก๋ที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาแมวของเราด้วย

"อยากเห็นถุงมือพิเศษของเธอไหม" จันถามคริสโตเฟอร์ในเย็นวันหนึ่ง

"แน่นอน." เขาพูดพลางหัวเราะเล็กน้อย

ตอนนั้นเธออยู่ในครัว และ Brambles ก็อยู่ในห้องนอนของเราอย่างปลอดภัย จันเขย่าถุงขนมของ Hayleigh แล้วเธอก็วิ่งเข้ามา ขณะที่เธอเคลื่อนไหวและจันได้รับความสนใจจากเธอ จันก็โยนขนมสองสามชิ้นลงบนพื้น ราวกับสายฟ้า เธอวิ่งข้ามพื้นไม้เนื้อแข็งและจับพวกเขาด้วยถุงมืออันใหญ่

"โอ้. ของจัน. ความดี. ทำแบบนี้ได้อีกไหม?"

จันโยนขนมอีกสองสามชิ้นแล้วเขาก็เฝ้าดูเธอ

“มันเปิดจิ้งเก้าและจับมันเหมือนถุงมือเบสบอล” เขากล่าว “มันเจ๋งมาก! เราควรเรียกเธอว่า นักล่าปลาตุ๊ก”

“นักล่าปลาตุ๊ก? ทำไม?”

“เขาเป็นนักเบสบอลมืออาชีพผู้โด่งดังเมื่อหลายปีก่อน เขามีชื่อเสียงจากการขว้างเกมทีชนะให้กับทีมของเขาเป็นประวัติการณ์ เธอทำให้ฉันคิดถึงเขา”

“ฉันชอบชื่อนั้น นักล่าปลาตุ๊กตัวน้อยของเรา”

ฉันโยนขนมไปสองสามชิ้น เธอก็วิ่งตามพวกมันไป หยิบมันด้วยถุงมือตัวใหญ่ข้างหนึ่ง จากนั้นจึงเปิดจิ้งเก้าของมันแล้วหยิบขนมขึ้นมา เธอหยิบมันเข้าปาก เคี้ยวมัน และมองมาที่ฉันมากขึ้น

ฉันกับคริสโตเฟอร์หัวเราะ ส่วนเฮย์ลี Һ นักล่าปลาตุ๊ก ได้รับขนมมากมายแบบนั้น กลางคืน.

เธอน่ารักมากแต่เธอก็กัดฉันบ่อยเหมือนกัน คุณเคยมีแมวที่ทำอย่างนั้นหรือไม่? เธอไม่เคยทำให้ผมหัวของฉันทัก แต่รอยกัดของเธอยังเจ็บอยู่ เธอเป็นนักสู้ตัวน้อย และฉันสงสัยว่าจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ นั้นทำให้เธอรอดมาได้อย่างไรไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ และผ่านการฆ่าตัดมากมายที่เธอต้องเผชิญตอนยังเป็นแมวตัวน้อย

“เธอมีชื่อใหม่อีกแล้ว” ฉันบอกคริสโตเฟอร์ขณะที่เขาเล่นกับเธอ

“บอกจากเด็กเหลือขอที่น่ารักแล้วเธอ?”

“เด็กน้อย!”

“ไอ้ที่รัก อ่า! นั่นเหมาะกับเธอ”

“ฉันพูดด้วยความเสนาหา”

เมื่อถึงเวลาตรวจสอบสุขภาพประจำปี ฉันก็พาพวกเขาทั้งหมดไปที่ห้องทำงานของคุณหมอโทมัสด้วยกัน ผู้ช่วยคนใหม่ของเขากล่าวว่า “คนน่ารักพวกนี้คือใคร?”

ฉันชี้ไปที่ Brambles แล้วแนะนำเธอว่า “เธอคือ Brambleberry Rose และคนนี่คือ Huckleberry Moon เราเรียกพวกมันว่ามีชเบอร์รี่ และพวกมันก็เลี้ยงง่ายมาก” ฉันย้ายคอกสุนัขของ Hayleigh เข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น “เธอคือ Hayleigh Skywalker และตัวร้ายนิดหน่อย”

ผู้ช่วยยิ้ม “ใช่ เธอไม่มีชเบอร์รี่เจ๋งๆ เลย”

ฉันอดหัวเราะไม่ได้ “นั่นเป็นครั้งที่สองที่ฉันได้ยินแบบนี้!”

สองสามสัปดาห์ต่อมา ฉันต้องพาอักษิเคลเบอร์รี่เข้ามาอีกครั้ง มันเป็นการเยี่ยมชมนูเจน เขา
ในบ่ายวันหนึ่งฉันเดินกะเผลกทะเลและฉันไม่เห็นอาการบาดเจ็บแต่รู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติ
หลังจากโทรหาคริสโตเฟอร์แล้ว ฉันก็พาเขาไปที่ห้องทำงานของหมอโทมัส

ดร. โทมัสใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในการถามว่า “แม่อจรายกลับมาแล้วหรือ?”

ฉันรู้สึกประหลาดใจ. “ฉันไม่ได้เห็นพวกเขา. แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ใกล้ๆ แม่ของพวกเขาเก็บพวกเขาไว้”

“เขามีอาการบาดเจ็บที่หลังสันเท่า” ดร. โทมัสกล่าวต่อ สิ่งนี้บ่งบอกว่าเขาได้เผชิญหน้ากับแม่อจราย และเมื่ออักษิเคลเบอร์รี่หันกลับไปปล่อยให้แม่อจรายกัดเขา”

ฉันอารมณ์เสียมาก ฉันพลาดไปได้ยังงั้นว่าพวกเขาอาจจะกลับมา?

“อาการบาดเจ็บประเภทนี้เจ็บปวดมากผิดปกติ และฉันคิดว่าแม่อจรายกลับมาแล้ว พวกเขาทำตัวเหมือนผู้ก่อการร้ายแม่อจราย ตามธรรมชาติของแม่อจราย เมื่อแม่อจรายหนึ่ง
ถอยจากการทะเลาะวิวาทและหันหลังเดินจากไป ผู้รุกรานก็ควรออกไปด้วย มันไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น!”

“พระเจ้าช่วย!”

“เขาจะเป็นไร แต่ตอนนี้เก็บเขาไว้ข้างในก่อน ฉันจะให้ยาปฏิชีวนะแก่เขา แม่อจรายนี้ทำไม่ได้
ปฏิบัติตามกฎธรรมชาติของแม่อจราย และพวกมันจะตามล่าแม่อจรายอื่นเพื่อทำร้ายพวกมัน ฉันเชื่อว่าพวกมันสามารถฆ่าแม่อจรายอื่นได้”

เราควรทำอะไรกับข้อมูลนั้น?

ฉันวางแผนจะคุยกับแม่อจรายเมื่อกลับถึงบ้านแล้ว

เย็นวันนั้นฉันแวะมาถามเกี่ยวกับแม่อจรายสองตัวของเธอ

“พวกมันดี แต่ฉันไม่สามารถเก็บพวกมันไว้ข้างในได้” เธอกล่าว “พวกเขาเที่ยวป่าในบ้าน
ร้องไห้และวิ่งจากหน้าต่าหนึ่งไปอีกหน้าต่าหนึ่ง ฉันจึงปล่อยพวกเขาออกไป”

“คุณปล่อยให้พวกเขาออกไปนานแค่ไหนแล้ว?”

“สองสามวัน”

ฉันเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับอักษิเคลเบอร์รี่ผู้น่ารักของฉัน “ในขณะที่คุณเก็บมันไว้ แม่อจรายของฉันก็ปลอดภัย”

“นี่ ฉันขอโทษ!”

"ใส่ปลอกคอกระดิ่งได้ไหม"

"ใช่ ฉันพยายามแล้ว แต่ทั้งคู่อึดแน่นเกินไป ในไม่ช้าก็!"

ตอนที่ฉันเดินออกไปฉันก็ส่ายหัว - ส่งเสียงดัง.

- "ตอนนี้เราจะทำอย่างไร?" ฉันถามตัวเอง

เย็นวันนั้นเมื่อคริสโตเฟอร์กลับบ้าน ฉันถามว่าเขามีไอเดียอะไรบ้าง

"คุณเคยโทรหา SPCA มาก่อนหรือเปล่า? บางทีพวกเขาอาจมีความคิด"

"ฉันสามารถลองอีกครั้งได้"

"คุณอยากเลี้ยงสุนัขไหม?"

"โอ้ว . . . เป็นความคิดที่ดีมาก!"

"บางทีเราอาจจะได้บันทึกภาพสุนัขเห่าและปู่พวกมัน?" คริสโตเฟอร์รอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ลูกๆ ของเราต่างก็ถูกขกตัวอยู่ในเย็นวันนั้น ฮัคเคิลเบอร์รี่อยากนอนและเป็น
ขดตัวอยู่บนที่นั่งริมหน้าต่างในห้องทำงานของฉัน Brambles และ Hayleigh อยู่ข้างประตูอย่างปลอดภัย เรารู้ว่าพวกเขาปลอดภัย

"พรุ่งนี้ฉันมีประชุมกับแม็ค ผู้ชายสแตร์โอ เขาบอกว่าเขาอาจช่วยเราได้"

"กับสุนัขเห่าเธอ?"

"ใช่ ฉันจะเล่าให้ฟังว่าฉันเรียนรู้อะไรบ้าง"

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่ Brambles กำลังนอนหลับอยู่ในห้องนอนของเรา Hayleigh ต้องการออกไปข้างนอก ตั้งแต่ฉันอยู่ที่นั่นและ
เฝ้าดูเธอได้ ฉันคิดว่าเธอคงจะปลอดภัย มีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้น?

ขวา? ฉันยืนเปิดประตูหน้าต่างไว้และเปิดประตูหลังเพื่อจะออกไปทางหน้าต่างได้อย่างรวดเร็ว ฉันออกไปข้างนอกสองสามครั้งและเธอก็สนุกกับการ
อยู่กลางแจ้งแดดและเคี้ยวหญ้าสด

ฉันกลับเข้าไปข้างในและยืนอยู่ในห้องครัวของฉัน เมื่อฉันได้ยินเสียงกรีดร้องที่ดังและเลวร้ายที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา
ฉันไม่สามารถออกไปข้างนอกได้เร็วพอ และรู้สึกขอบคุณมากที่ได้เข้ามาใกล้ขนาดนั้น แมวขาวดำตัวร้ายตัวหนึ่งจับเฮย์เลอร์ไว้ที่คอ!

พวกเขาหนีอยู่ห่างจากฉันประมาณ 12 ฟุต และฉันก็วิ่งไปหาแมวและตะโกนว่า "ปล่อยเธอไป! ออกไปจากที่นี่!"

แต่ลองเดาสิว่าผู้อ่านที่รักเขาไม่ได้ทำ

เราได้ซ่อมแซมรั้วของเราแล้ว และมีแท่งรั้วยาวสองสามอันอยู่ใกล้ๆ ฉัน
ตะโกนต่อไปว่า “ปล่อยเธอไปเถอะ! ปล่อยเธอไป! ออกไปจากที่นี่!”

ตอนที่ฉันหยิบเสารั้วขึ้นมา ฉันคิดว่าเขาจะสำรอกแล้ว

เขาไม่ทำ ฉันจึงยกมันขึ้นเหนือหัวเขาแล้วกระแทกพื้นข้างๆ เขา ฉันยังคงตะโกน
แต่เฮย์ลีย์กลับเงียบ ฉันกระแทกพื้นอีกครั้ง และในที่สุด เขาก็ปล่อยเธอไปและถอยกลับ แต่แทนที่จะจากไป เขากลับยื่นมองมาที่ฉัน! ฉันจับ
เธอขึ้นมาแล้วโทรหาหมอกันที
โทมัส

“พาเธอเข้ามา; ตอนนี้ฉันเห็นเธอแล้ว”

ฉันโทรหาคริสโตเฟอร์อย่างรวดเร็วและห่อเฮย์ลีย์ไว้ในผ้าห่มขนนุ่มผืนหนึ่งของเธอ
เธอยังมีชีวิตอยู่แต่ไม่เคลื่อนไหวและเจ็บมาก

หมอโทมัสวางเธอลงบนโต๊ะสอบและตรวจร่างกายเธอ รวมถึงอาการทรงตัวของเธอด้วย
ขา. “อีกสัปดาห์ข้างหน้าเธอก็จะตายแล้ว มันเป็น เพียงไม่กี่วันจริงๆ แอมเบอร์!”

Hayleigh ยืนขึ้นบนโต๊ะแล้วปล่อยให้มันลูบไล้เธอ “เธอสบายดี เธอไม่ได้รับบาดเจ็บ คือมัน
แมวอันธพาลตัวหนึ่ง?”

“ใช่!”

“โชคดีที่คุณอยู่ใกล้” เขามองแว่นมาที่ฉันแล้วลูบข้างใต้เธอ
คาง. “ฉันได้ยินมาว่าคุณเป็นคนครีตร้องเก่งมาก!” เขาสัมผัสเธออย่างอ่อนโยน

“คริสโตเฟอร์กับฉันกำลังคิดที่จะวางลำโพงกลางแจ้งและเป่าสุนัขเห่า
การบันทึก. คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับแผนนั้น”

“มันสามารถทำงานได้ - -” เขามองลงไปราวกับกำลังคิด “และฉันมีคนที่สามารถช่วยคุณได้”

“โอ้ หวาน! ขอบคุณ และขอบคุณที่มาอยู่ที่นี่ ฉันอยากจะทำคริสโตเฟอร์แต่ฉันจะไป
ให้เขาโทรหาคุณ”

“บ่ายนี้ฉันจะคุยกับเขาที่นี่หรือที่บ้านตอนเย็นก็ได้”

เฮย์ลีย์ยังคงเจ็บมาก เมื่อฉันกลับถึงบ้าน เธอต้องการอาหาร ฉันก็เลยอุ่นเครื่อง
ไก่ทอดแกล้มรสและเพิ่มกึ่งปรุงสุกอย่างดี หลังจากนั้นเธอก็หลับไป Huck และ Brambles อยู่ข้างในแล้ว ฉันก็เลยเก็บพวกมันไว้แบบนั้น

คุณคงจำได้ว่าผู้อ่านที่น่ารัก นี้ไม่ใช่ประสบการณ์ครั้งแรกของฉันกับการรังแกแมวใจร้าย ฉันนึกถึงบูทส์ พ่อแม่วของนาวาร์ และ
วิธีที่เขาเรียงแถวตัวเล็ก แต่ฉันไม่เคยเห็นอะไรที่เหมือนกับว่าแมวก่อการร้ายสองตัวนี้ทำอะไรได้บ้าง ตอนนี้ลูกแมวของเราทั้งสามตัวได้
รับอันตรายจากสิ่งมีชีวิตที่ชั่วร้ายเหล่านี้ ฉันต้องการให้ภัยคุกคามนี้จบลงจริงๆ

เย็นวันนั้น ฉันกับคริสโตเฟอร์เดินไปตามบ้านสามหลังและเล่าให้เพื่อนบ้านฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันบอกเธอว่าฉันไม่อยากทำร้ายแมวของเธอ แต่เขาเกือบจะฆ่าเฮย์ลีย์แล้ว “พวกเขากลัวสุนัขหรือเปล่า?”

“โอ้ พวกมันวิ่งหนีถ้าได้ยินเสียงสุนัขเห่า พวกเขาติดตามฉันเมื่อฉันไปเดินเล่น แต่ถ้าเป็นสุนัขเห่า วิ่งกลับบ้าน ฉันขอโทษจริงๆที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้!”

ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน “นี่อาจจะได้ผล!”

ลูกแมวของเราจึงอยู่ข้างใน และด้วยความช่วยเหลือจากดร.โรบัส คริสโตเฟอร์ได้รับบันทึกภาพสุนัขเห่า วิ่ง และสุนัขหนึ่งในสองสามตัวเล่นต่อสู้และคำราม ฉันบอกลูก ๆ ของเราว่าจะเกิดอะไรขึ้นและไม่ต้องกลัว ฉันเล่นแผ่นเสียงเบาๆ ในบ้านและเฝ้าดูลูกแมวของเรา พวกเขาทั้งหมดมองไปยังที่มาของเสียง แต่ไม่มีใครวิ่งไปซ่อน ฉันบอกพวกเขาอีกครั้งว่าสุนัขเหล่านี้เป็นเพื่อนของพวกเขา และจะคอยดูแลพวกเขาให้ปลอดภัยเมื่ออยู่ข้างนอก และฉันก็ให้ขนมแก่พวกเขา

"พวกเขาชื่ออะไร?"

"หมา?"

“ฉันชอบ Chance และ Shadow ในภาพยนตร์ Homeward Bound มาโดยตลอด”

คริสโตเฟอร์ยังคงคิดอยู่

“แล้วแฟลชล่ะ?”

“ดีมาก. โอกาส เขา และแฟลช เราจะออกไปข้างนอกแล้วโทรหาพวกเขา ปลอดภัยโดยสิ้นเชิง แมวตัวร้ายพวกนั้นออกไป!”

หลายวันต่อมา ฉันเปิดแผ่นซีดีเบาๆ และมอบขนมให้ลูกๆ ของเรา ฉันบอกพวกเขาว่าแซนดี้ ซาโดว์ และแฟลชเป็นนาวาร์สตาร์คนใหม่ของพวกเขา

“พวกเขาจะปกป้องคุณให้ปลอดภัย” และฉันก็ให้ขนมแก่พวกเขามากขึ้น

ทุกครั้งที่ฉันเล่นซีดี พวกมันจะแจ้งเตือนแมว ดวงตาของพวกเขาโตและมีดมน พวกเขามองไปที่ต้นตอของเสียงเห่า และหูของพวกเขาก็เงยขึ้น แต่พวกเขายังคงไม่วิ่งหนีและซ่อน

ประมาณสามวันต่อมา คริสโตเฟอร์ได้ติดตั้งลำโพงและเราเชื่อมต่อลำโพงเหล่านั้นเข้ากับระบบสเตอริโอของเรา ฉันสามารถเล่นซีดีผ่านลำโพงได้ และได้ยินเสียงเห่าข้างนอก ไม่ใช่ข้างใน มันฉลาดมาก

SPCA แนะนำให้ฉันตีพิมพ์สภาวะของสุนัขตัวใหญ่หรือสัตว์ร้ายอื่นๆ ฉันจึงส่งอีเมลถึงสัตวแพทย์ชาวเดลาแวร์ ฉันติดต่อสัตวแพทย์ให้ทั่วแนวรั้ว ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าเป็น

ที่นั่น และดูเหมือนลูกแมวของเราจะไม่สนใจ ฉันเลยไม่รู้ว่ามันจะได้ผลหรือเปล่า แต่ฉันวางแผนจะฉีดยาทุกๆ 4-6 สัปดาห์ และหลังฝนตก เป็นครั้งคราว

เราค่อยๆเล่นก่อนคอร์สสุนัขให้บ่อยขึ้นและดังขึ้น Hayleigh ใช้เวลาส่วนใหญ่ใน Hayleigh Jail ดังนั้นมันจึงไม่รบกวนเธอเลย เก้าของฮักเคิลเบอร์รี่หายดีแล้ว และเมื่อใดก็ตามที่เขากับ Brambles ต้องการออกไปข้างนอก ฉันก็เปิดเพลงประสานเสียงสุนัขก่อน ฉันปล่อยให้มันทำงานเป็นเวลาหลายนาทีและเพิ่มระดับเสียง จากนั้นจึงปล่อยให้มันออกไปหลังจากที่ฉันเดินไปที่บ้านแล้ว ขณะที่พวกเขาออกไปข้างนอก ฉันก็เล่นมันเป็นระยะๆ และมันก็ไม่ได้รบกวนพวกเขา คริสโตเฟอร์กับฉัน “เรียกสุนัข” ทุกวัน

แล้วเดาอะไรล่ะ? เราไม่เคยเห็นแมวพาลอีกเลย

ลูกแมวของเราปลอดภัยในบ้านอีกครั้ง พวกเขาจะออกไปข้างนอกได้ตอนที่ฉันอยู่บ้านเท่านั้น แต่ตั้งแต่ฉันทำงานจากที่บ้าน พวกเขา ก็มีชีวิตที่แสนหวานอีกครั้ง

ในฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้น เมืองเล็กๆ ของเรากำลังได้รับการเลือกตั้งเป็นนายกเทศมนตรีและเพื่อนของเรา ซาราห์ ซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีคนปัจจุบันได้ลงสมัครรับตำแหน่งอีกครั้ง ฉันเสนอบ้านของเราเป็นสถานที่พบปะ และเนื่องจากมันถูกสร้างขึ้นประมาณปี 1924 และยังคงรักษาลักษณะดั้งเดิมของชุมชนของเรา เพื่อนๆ ของเราจึงเห็นพ้องกันว่าจะใช้ได้ดี มีที่จอดรถสะดวกมากมายบนถนนด้านหน้า และห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ที่มีผนังและเพดานไม้สีน้ำตาลใสทาสีขาวเล็กน้อยดูเหมือนบ้านพักบนภูเขาเก่าแก่ เต็มไปด้วยหน้าต่างใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้องระหว่างหน้าต่างบานกว้างหลายบานที่ยังคงยึดกระจกหัยแบบเดิมไว้

วันประชุมมีอากาศแจ่มใสและอบอุ่น ฉันเปิดประตูหน้า จัดเก้าอี้รอบๆ และนำคุกกี้และน้ำอัดลมมาวางบนโต๊ะทางเข้า ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น Brambles ต้องการนอนเพื่อที่เธอจะได้ปลอดภัยในห้องนอนของเรา เมื่อประตูโถงทางเดินที่เป็นประโยชน์เหล่านั้นปิดลง Hayleigh และ Huck ก็มีอิสระที่จะเตร็ดเตร่ไปที่พวกเขาต้องการ

ผู้คนมากมายปรากฏตัวขึ้น และเราทุกคนก็สนุกสนานกันมาก เมื่อซาราห์มาถึงหลังจากนั้น ก็กักตุนเพื่อนบ้านของฉันหลายคน เธอยืนอยู่หน้าเตาผิงและเริ่มพูด

หลังจากนั้นไม่กี่นาที เฮย์เลห์ก็พุ่งออกมาจากห้องครัวและยืนอยู่ที่โถงทางเดินเพื่อสำรวจผู้คนที่นั่งอยู่ใน ห้องใหญ่ ของเธอ จากนั้นเธอก็พุ่งออกจากห้องครัว ข้ามห้องนั่งเล่นหน้าซาราห์ ผ่านประตูหน้าบ้านที่เปิดอยู่ และออกไปนอกกระเบื้องหน้าบ้าน

มีเสียงหัวเราะเล็กน้อย ซาราห์ยังคงเล่าให้เราฟังต่อไปว่าเธอได้ทำอะไรสำเร็จในตัวเธอบ้าง ในระยะสุดท้าย และแผนการของเธอสำหรับการเสนอวาระดำรงตำแหน่งที่กำลังจะมาถึง

เดาสิว่าใครปรากฏตัวอีกครั้ง?

แน่นอนว่านั่นคือ Hayleigh SkyWalker

คราวนี้เธอยืนอยู่ที่ประตูหน้าครู่หนึ่ง — ราวกับว่าเธอกำลังสอดแนมเส้นทางผ่านศัตรู — จากนั้นเธอก็วิ่งจากประตูหน้า ต่อหน้าผู้คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ไปยังที่ที่ซาราห์ยืนอยู่ และเข้าไปใน ครว. จำไว้ว่าเธอวิ่งไม่ได้เหมือนแมวส่วนใหญ่และเธอก็ตัวเล็ก ด้วยขาหลังที่ตรงของเธอตามเธอเหมือนหางเสือบนเรือและถุงมือหน้าขนาดใหญ่ของเธอ เธอก็พุ่งไปต่อหน้าซาราห์อีกครั้งและกลับเข้าไปในห้องครว!

คราวนี้ทุกคนในห้องหัวเราะ ซาราห์เขียนไปครู่หนึ่ง “จับไม่เคยถูก แมว โกรธ มาก่อน!”
สายหัวของเธอ

ฉันคิดว่าเฮย์ลีย์ได้คะแนนเสียงจากเธอบ้าง เธอเป็นนายกเทศมนตรีของเราอีกครั้งและได้รับชัยชนะจากเสียงข้างมากที่น่าเชื่อถือ

Huckleberry Moon เป็นลูกแมวตัวน้อยที่น่ารักที่สุดที่ฉันเคยรู้จัก ดูเหมือนเขาจะมีส่วนเห็นอกเห็นใจอย่างมากในตัวละครของเขา เขามีดวงตากลมโต มีถุงมือสีขาวที่อุ้งเท้าหน้า และมีร่องเท้าปูกสีขาวที่ขาหลัง เลือกลมของเขาเป็นแบบลายแมวลายสีเทา มีหน้าอกและจมูกสีขาว บางครั้งดูเหมือนพระจันทร์เต็มดวงส่องแสงบนใบหน้าของเขา นั่นคือวิธีที่เขาได้รับชื่อกลางของเขา เขารักทุกคนและแมวของเราทุกตัว แม้แต่ Hayleigh ด้วย ไม่สำคัญสำหรับเขาว่าเธอเป็นเด็กเหลือขอ ยังไงซะเขาก็รักเธออยู่แล้ว

เขาลเล่นกับเธอและปล่อยให้เธอเก็บ ของเล่น ทั้งหมด และปล่อยให้เธอชนะเมื่อพวกเขาเล่นไล่ล่า Hayleigh เคยเป็นเจ้าแมวน้อยแต่เธอก็ไม่ได้ใจร้าย ยกเว้น Brambles

สองสามปีต่อมา เมื่อฮัคเคิลเบอร์รี่ มูน เด็กชายผู้น่ารักของเรา อายุประมาณ 16 ปีครึ่ง ดร. โธมัสแจ้งให้เราทราบว่าไตของฮัคไม่แข็งแรง

“จับสามารถให้ของเหลวใต้ผิวหนังเขาได้ทุกสัปดาห์ คุณจะพาเขาเข้ามา หรือหมอเจนนีก็ได้ มาที่บ้านของคุณ”

“เราทำแบบนั้นกับเกิร์ลเกรย์ และเธอก็ดูดีมาหลายเดือนแล้ว คุณทราบไหมว่าเขาจะพอใจกับการรักษานี้ไปอีกนานแค่ไหน”

“แน่นอนว่าแมวแต่ละตัวมีความแตกต่างกัน แต่มีเครื่องหมายของมันค่อนข้างสูง ดังนั้นฉันคิดว่าฉันสามารถทำให้เขาสบายได้เพียงสองสามเดือนเท่านั้น”

ฉันกับคริสโตเฟอร์มองหน้ากัน "โอเคขอบคุณ." เราดูแบบฝึกหัดนี้

เนื่องจากเราได้สูญเสียการอีกสองคนที่ย้ายมาอยู่เมืองเล็กๆ กับเราไปแล้ว หลังจากฮัคเคิลเบอร์รี่ เราจะมีลูกคนเล็กสองคนของเรา มันไม่สนุกที่จะใคร่ครวญ แต่ฉันรู้ว่าเขามีชีวิตที่น่าจดจำกับนาวาร์ สตาร์ พี่ชายคนโตและผู้พิทักษ์ของเขา และเกิร์ล เกรย์ เพื่อนที่พิเศษมากของเขา และรู้ว่าเขาจะกลับไปร่วมงานกับพวกเขาอีกครั้งในโลกแห่งวิญญาณ

เมื่อเรบอก Deanna ว่าเธอจัดปาร์ตี้เสียงฉลองที่ระเบียงหน้าบ้านสำหรับเขาและ Anna เพื่อนแมวของเขา

เราชอบชมทั้งหมดที่เขาต้องการให้กับ Huck และอยู่ข้างนอกกับเขาเมื่อเขาออกไปข้างนอก เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะปลอดภัย วันหนึ่งขณะที่เขาหมางนั่นบอกเราว่า “เขาไม่มีความสุขเหมือนเมื่อสี่ปีที่ผ่านมาแล้ว”

คริสโตเฟอร์กับฉันตัดสินใจแล้วว่าเมื่อเรารู้แล้ว เราจะปล่อยเขาไป

“เมื่อไหร่ที่คุณจะเข้ามาข้ามเขาไปได้”

“วันนี้เขาสบายดี และพรุ่งนี้ สามวันต่อจากนี้มันจะได้ผลสำหรับพวกคุณไหม?”

“ฉันจะหาตารางงานของคริสโตเฟอร์แล้วแจ้งให้คุณทราบ”

“ฉันขอโทษ” เธอล่าว

“ฉันก็เหมือนกัน แต่มันคือชีวิต และฉันอยากจะข้ามพวกเขาไป มากกว่าจะทิ้งพวกเขาไป”

ฉันเก็บเขาไว้ในบ้านตอนเย็นก่อนมืด แต่เพราะเขาต้องการไป ภายนอกฉันนำหญ้าและดอกไม้ฤดูใบไม้ผลิมาเติมอาวูร ฉันทำรังด้วยพืชสดที่มีกลิ่นหอม ฉันล้อมรอบเขาด้วยผักใบเขียวสดและดอกไม้สีอ่อนลึกลับเกือบแปดนิ้ว เขาดูพอใจมากที่ถูกรายล้อมไปด้วยต้นไม้ของเขาและนอนหลับอยู่ที่นั่นเกือบทั้งคืน

ขณะที่ฉันทำกับน้องสาวของเขาเสร็จ ฉันก็นั่งอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านและจุ่มเขาไว้ เรามีรายการของเราทั้งหมด ลูกแมวของเรา Christopher นั่งข้างเราแล้วบอกเขาว่า “คุณมีครอบครัวที่ดีที่สุดในโลกอยู่รอบๆคุณอยู่ พวกเขาทั้งหมดจะรักคุณและอยากเล่นกับคุณ” เขาเริ่มต้นตั้งแต่แรก หลายปีก่อนที่เราจะพบกับบักส์ เด็กน้อยของเรา

“อันดับแรกคือฤดูใบไม้ร่วงและโลก สกอร์ปีโอ มูนและลูกๆ ของเธอ เฮซีซ่า กัวโป และกุสโต”

“พวกเขาเป็นลูกคนแรกของฉัน” ฉันพูดว่า.

“แล้วก็ยังมี Angel และ Clair Bear, Mr. Bojangles, แมวน้อยของ Marlene — Yoda และอีกสี่คน ลูกแมวตัวอื่นๆ ที่พบบ้านและได้รับชื่อมาจากครอบครัวใหม่ของพวกเขา” คริสโตเฟอร์พูดต่อ

คุณจะเห็น: “Amelia Kitty Heart, Penelope และสาวงามตัวน้อยทั้งสามของเธอ: Bandit, Jackie กระดาษและ Symba”

“พวกเขาอาศัยอยู่กับเราก่อนที่เราจะพบคุณ” ฉันพูดว่า.

“สองคนที่คุณรู้จักเมื่อตอนยังเป็นเด็ก: Anna PurnaVar และ Jasmine Rosebud”

"และ ในที่สุด. เพื่อนที่ดีที่สุดของคุณ: Navar Star และแอนนอน หอมหวาน สาวน้อยเกรย์"

"พวกเขาทุกคนเป็นครอบครัวของคุณ และพวกเขากำลังรอที่จะเล่นกับคุณอยู่ เราจะคิดถึงคุณ แต่เราทุกคนจะอยู่ด้วยกันอีกครั้ง เราทุกคนยังคงเป็นครอบครัวเดียวกัน เรารักคุณตลอดไป"

"เหนือมานแห่งกาลเวลาและพื้นที่ เจ้าตัวน้อย" คริสโตเฟอร์ลูบหัวเขา

แล้วลูกชายสุดที่รักของเราก็จากไป

หมอเจนนีถึงเขาไว้กับเรา เธอบอกว่าผู้หญิงที่เผาศพเด็กหญิงเกรย์จะมาในตอนเช้าแล้วเธอก็จากไป

ฉันกับคริสโตเฟอร์ยังคงนั่งอยู่ที่ระเบียง ฉันจุ่มแมลงไว้นตัก และเราก็คูยกับมันเบาๆ

และเราก็ฟัง

"เขาอยู่ที่นี่!" ฉันกระซิบและเอื้อมมือของคริสโตเฟอร์ขณะที่เรานั่งอยู่ในที่ละเอียดย่อ
ความเขียบบนยามบ่าย

เช่นเดียวกับที่ฉันเห็นเด็กสาวเกรย์หลังจากที่เธอข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง ฉันเห็นวิญญาณของฮักเคิลเบอร์รี่ มูเดินอยู่บนหญ้าสีเขียว
อ่อน

"เขากระโดดขึ้นมาจากหญ้า!" ฉันหัวเราะเบาๆ "เขาคลิกจิ้งเท้าหน้าและหลัง
ด้วยกัน. เหมือนผีแคระ เขาประสานเท้าทั้งหน้าและหลังเข้าด้วยกัน!"

คริสโตเฟอร์ยิ้ม "ช่างเป็นเด็กน้อยที่น่ารักจริงๆ"

จากนั้นฮักเคิลเบอร์รี่ มูก็จากเราไป

"ตอนนี้เขากลับมารวมตัวกับ Anna PurnaVar และ Jasmine Rosebud แล้ว - - และนาวาร์สตาร์และของเขา
ที่ชื่นชอบ Girl Grey"

"มันช่วยให้หัวใจของฉันคิดแบบนั้น"

คืนนั้นเราทิ้งเขาไว้ในผ้าห่มสักหลาดตัวโปรดของเขามีสันไม้และดอกไม้
ชุกอยู่รอบตัวเขา เขาวินรุ่งขึ้น เมื่อหญิงสาวพูดจานุ่มนวลมารับเขา ฉันก็ยื่นเขาให้เธอ พร้อมด้วยซีเก้าอี้ของหญิงสาวเกรย์ เด็กทารก
ที่น่ารักที่สุดของฉันถูกเผาพร้อมกัน และฉันก็เก็บซีเก้าอี้ของพวกเขาไว้แบบนั้น ในกล่องความทรงจำที่ทำจากไม้โอลเดอร์ใบเดียวกัน

"มาปลูกหญ้าและดอกไม้พื้นเมืองให้เขากันเถอะ"

"รอบๆ ต้นเมเปิลสีแดงของนาวาร์หรือ?"

"ใช่แล้ว เราสามารถปลูกบางส่วนของสถานที่โปรดของอิค และจัดเป็นคอลเล็กชันหวานๆ เพื่อรำลึกถึงเขาเรื่อยๆ ดอกไม้ไฟของเคิร์ลเกรย์"

สิ่งนี้ทำให้ฉันยิ้ม "ฉันชอบแบบนี้. ใช่ขอบคุณ."

อีกครั้งที่เรามีไฟศักดิ์สิทธิ์สำหรับเด็กน้อยที่รักและสวยงามล้ำค่าของเรา

"ฉันไม่รู้จักรหัสลับที่หวานขึ้นในแยมคิดตีมากไปกว่าเขาอีกแล้ว"

"ฉันจำวันแรกที่ฉันเห็นเขาและวิธีที่เขาตามฉันเข้าไปในบ้านของเรา" คริสโตเฟอร์ยิ้ม "แม้ว่าทุกคนจะยังอยู่ที่สนามหน้าบ้าน — และเขาก็สูงเพียงเจ็ดนิ้วเท่านั้น!"

ฉันนึกถึงว่าเขาตัวเล็กขนาดไหน และเขาเดินตามหลังคริสโตเฟอร์ไปได้อย่างไรโดยที่ไม่มีอะไรสำคัญอีกต่อไป

Brambles เข้ามาร่วมกับเราอย่างเงียบๆ และนั่งดูอยู่ครู่หนึ่ง

"คุณคิดว่าเธอรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น" ฉันถาม.

"ฉันทำ. คุณ?" คริสโตเฟอร์มีความมั่นใจมากเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันยังสงสัยอยู่

"ดูเธอสิ เธอดูเหมือนเธอทำเลย" ช่างเป็นสิริมงคลที่ได้รักเขา ฉันดีใจมากที่เขาอยู่ในครอบครัวของเรา"

"และจะเป็นตลอดไป" คริสโตเฟอร์พูดด้วย ความมั่นใจ อันอ่อนโยน

หลังจากที่อิคเคิลเบอร์รี่จากไป มีสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงในชีวิตของเรา: ดร. โรบัสที่รักของเรา
หลังจากเกษียณแล้วและย้ายไปอยู่รัฐอื่น ดร.เจนนี่รับหน้าที่ฝึกหัดของเขา ส่วนคริสโตเฟอร์ได้งานออกแบบและสร้างที่ยอดเยี่ยมมอครรัฐ นั้นหมายความว่า
เขาจะต้องไปแล้ว แต่เราจะพูดคุยทางโทรศัพท์อย่างน้อยสองถึงสี่ครั้งต่อวัน และฉันก็จะช่วยเขาทำโปรเจกต์ออนไลน์

มันเป็นบริเวณที่อยู่อาศัยขนาดใหญ่และจะใช้เวลาสองสามปี ลูกคำก็มาก
ขึ้นชมความคิดและความเชี่ยวชาญของเขา พวกเขากำลังปล่อยให้คริสโตเฟอร์เป็นอิสระเพื่อใช้เวทมนตร์ที่ไม่ธรรมดาไปกับทรัพย์สินและการออกแบบ
บ้านหลังใหม่ของพวกเขา

ตอนนี้ฉันมีแมวเพียงสองตัว Brambleberry Rose ก็ใกล้ชิดกับฉันมากขึ้น ฉันหวังว่าเฮย์ลีย์ สกายวอล์คเกอร์จะเข้ากับน้องสาวของเธอได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามเธอยังคงต้องใช้เวลามากตามลำพัง ใต้บ้าน หรือในส่วนอื่นของบ้าน ฉันสายหัวและคิดว่า: เธอไม่ชอบ Brambleberry และดูเหมือนว่าเธอไม่อยากให้เธออยู่บนโลกใบนี้!

Brambleberry Rose สนุกสนานมากที่ได้ออกไปเที่ยวด้วย ฉันชอบดูแลเธอ ฉันซื้อขนมพิเศษจาก Brambleberry และ Hayleigh และเตรียมอาหารโปรดของพวกเขาคือไก่เลี้ยงแบบออร์แกนิกและกุ้งที่เลี้ยงแบบยั่งยืน ฉันจับ Hayleigh ออกไปที่ระเบียงหน้าบ้านในตอนเช้าเพื่อได้ยินเสียงนกร้องและจับเธอไว้ขณะที่ Brambleberry Rose สำรวจสวนของเรา เธออาจจะออกไปสำรวจสิ่งต่างๆ แต่เธอก็ไม่ได้ไปไกล และเธอก็มาเสมอเมื่อฉันโทรหาเธอ

ดี . . . - บางครั้งเธอทำให้ฉันรอเพียงชั่วครู่ ครั้งหนึ่งที่ฉันโทรหาเธอ
ชื่อ รุสสิกเหมือนเธอฝากข้อความถึงฉัน: ฉันจะติดต่อกลับ ฉันสัญญา!

8. แมวของคุณดูฉลาดมาก

ในระหว่างการสอบประจำปีของเธอ เมื่อ BrambleBerry Rose อายุได้หกเดือนผ่านมาสิบสี่ปี ดร. เจนนี่กล่าวว่า "ฉันไม่เคยเห็นแมวที่แข็งแรงขนาดนี้มาก่อนเลยในวัยของเธอ งานเลือดของเธอสมบูรณ์แบบ เธอดูและเคลื่อนไหวเหมือนแมวที่อายุน้อยกว่าเธอมาก"

"ขอบคุณที่พูดแบบนั้น! บางทีฉันอาจจะเก็บเธอไว้อีกห้าปี!"

"ไม่มีเหตุผลที่จะไม่คิดอย่างนั้น เธอดูดีมาก"

เธอกินอาหารคลีนเช่นนี้มาตลอดชีวิต ฉันคิดว่าบางทีนั่นอาจเป็นเหตุผล. ฉันยังให้อาหารแก่ผู้คนของเธอด้วย เช่น กุ้งและไก่ปรุงสุกที่เธอชอบ ถั่วงอกต้นข้าวสาลีดิบและผักโขมสด และยีสต์โภชนาการที่ผสมกับอาหารเสริมสำหรับแมว เราไม่ได้ใช้ยาฆ่าแมลงในสวนของเรา และมีแต่น้ำยาทำความสะอาดแบบออร์แกนิกในบ้านเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีน้ำหนักเกินเล็กน้อย และนอกจากความผิดปกติที่ขาของเธอทำงาน — หรือไม่ — จากอาการบาดเจ็บ ACL แล้ว เธอไม่มีปัญหาสุขภาพเลย แมวอันธพาลย้ายออกไปก่อนหน้านี้แล้ว ดังนั้นเธอจึงปลอดภัยในบ้าน เธอสวย เธอมีความสุขดี และจากประสบการณ์ของฉันกับแมว ฉันรู้สึกปลอดภัยเมื่อคิดว่าจะสามารถเลี้ยงเธอต่อไปได้อีกสี่หรือห้าปี

ฉันเห็นอนาคตอันยาวนานและเต็มไปด้วยความรักสำหรับเรา และไม่มีอะไรจะมีความสุขไปกว่านี้อีกแล้ว

เมื่อฉันเล่าให้เขาฟังเรื่องการสอบของเธอ คริสโตเฟอร์ดีใจมาก "โอ้ว . . . เราโชคดีกับ Brambles! ฉันจะกลับบ้านอีกสองสามวันหลังจากที่เราวางรากฐานในส่วนนี้เสร็จแล้ว"

เจ็ดเดือนเข้าสู่ปีที่สิบห้า ฉันสังเกตเห็นว่าเธอกินอาหารน้อยลง นั่นคือทั้งหมดที่ ฉันดูแล้ว เธออยู่หลายวัน และฉันก็ชั่งน้ำหนักเธอ แต่เธอก็ไม่ลดน้ำหนักเลย เธอก็ดูเหมือนกับ เธอก็ทำเช่นเดียวกับ

"คุณคิดว่ามีคนอื่นกำลังให้อาหารเธอหรือเปล่า"

"อืม เป็นไปได้ยังงั้น?" คริสโตเฟอร์ถาม "เนื่องจากบ้านส่วนใหญ่ใกล้เราเป็นบ้านหลังที่สอง จึงไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย ยกเว้นในช่วงวันหยุด และบางครั้งในช่วงสุดสัปดาห์"

"บางทีฉันจะเก็บเธอไว้ข้างในและดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือไม่"

คริสโตเฟอร์กลับมาบ้านอีกครั้งขณะที่ฉันเก็บเธอไว้ข้างใน และเราทั้งคู่สังเกตเห็นว่ามีบางอย่างผิดปกติ. นั่นคือตอนที่คริสโตเฟอร์ต้องจากไปอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะจากไป เขาได้จูบ BrambleBerry Rose

"ลาก่อนความงามอันล้ำค่า"

และสำหรับฉัน: “อย่ากังวล ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”

จำไว้ว่าคุณผู้อ่านที่น่ารัก เพียงไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่ฉันจะรู้ว่าเธอมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ที่วันรุ่งขึ้น ดร.เจนนี่ตรวจดูเธอแล้วพูดว่า “มีบางอย่างผิดปกติและอยู่ในทุกระบบของเธอ”

เรื่องนี้เกิดขึ้นในวันจันทร์ ผลเอกซเรย์ไม่พบอาการบาดเจ็บ ไม่มีอะไรในเลือดของเธอที่บ่งบอกว่ามีอะไรผิดปกติเป็นพิเศษ วันรุ่งขึ้นฉันโทรหา Stevie และเมื่อฉันบอกเธอว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น เธอก็แนะนำให้ฉันพา BrambleBerry Rose ไปหาสัตวแพทย์ที่เธอทำงานด้วย “พวกเขาคงมีคำตอบ”

ในระหว่างการตรวจของแพทย์คนใหม่ พวกเขาโกนท้องของเธอและพบว่ามียอดฟกช้ำ

“เธออาจกินหนูพิษไปแล้ว เราจึงให้วิตามินเคแก่เธอ”

ขณะที่เธออยู่ที่นั่น หลายคน รวมทั้งแพทย์ 2 คน และเจ้าหน้าที่อีก 2 คน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเธอ “แมวของคุณดูฉลาดมาก”

“เธอดูสงบมาก” คนหนึ่งกล่าว

“เธอเป็นแมวที่ยอดเยี่ยม!”

“คุณรู้ไหมว่าสัตว์เลี้ยงเธอด้วยมือตั้งแต่เธออายุได้หนึ่งวัน”

“สัตว์บอกเราเมื่อเข้านี้ แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่เธอเป็นแบบนี้ — มันเป็นธรรมชาติของเธอ เธอหายาก.”

วันรุ่งขึ้นฉันสามารถบอกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติอย่างมาก ฉันพาเธอกลับไปหาหมอเจนนี่ “ฉันอยากจะทำอัลตราซาวด์ให้เธอ”

ฉันรออยู่ในห้องทำงานของเธอ เมื่อคุณหมอเจนนี่พาเธอกลับมาหาฉัน เธอพูดว่า “ฉันทำแบบทดสอบทั้งหมดกับเธอแล้ว และเธอก็สงบมากตลอดเวลา เธอมีสติปัญญาที่ไม่ธรรมดา - - ความรู้สึกเข้มแข็งและความสงบสุขอันเงียบสงบ”

เธอยังกล่าวอีกว่าการทดสอบแสดงให้เห็นสิ่งที่ไม่ใช่ใครอยากได้ยิน “เนื่องจกมะเร็งได้เต็มไปหมด บริเวณท้องของเธอ”

เธอพูดเบาๆ และฉันคงตกใจมาก

“มีวิธีใดบ้างที่อาจ ทำให้ อันตราย ถึงชีวิตน้อยลง?”

ดร. เจนนี่รับรองกับฉันว่าการทดสอบมีความแม่นยำ “นี่เป็นประเภทที่รุกรานของโรค. ฉันขอแนะนำให้ฉันพบกับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้องอกวิทยาของแมว”

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเย็นวันศุกร์ ดร.เจนนี่ได้พูดคุยกับคริสโตเฟอร์ทางโทรศัพท์และแจ้งให้เขารับถึงสถานการณดังกล่าว

ในช่วงสุดสัปดาห์ ฉันทำสิ่งที่ฉันทำได้ ฉันพยายามให้เธอกินอาหารและดื่มน้ำ คุณหมอเจนนี่ให้ผงอาหารเสริมสำหรับย่อยที่ฉันผสมน้ำมาให้ฉันและเธอก็ชอบมันมากแต่สามารถกินได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฉันบอกเธอว่าฉันรักเธออย่างสุดซึ่งหลายครั้งหลายต่อหลายครั้ง ดร.เจนนี่สำคัญบริเวณท้องของเธอ และ BrambleBerry ดูสบายขึ้น

ฉันโทรหาวิลเลียมและถามว่าเขามีความเข้าใจที่สามารถช่วยฉันได้หรือไม่ “เธอจะบอกคุณเมื่อถึงเวลา เมื่อเธอไม่สามารถทานยาได้อีกต่อไปก็เป็นตัวบ่งชี้”

ภายในวันอาทิตย์ฉันบอกได้เลยว่าเราประสบปัญหา เธอไม่สามารถเก็บส่วนผสมที่ยอดเยี่ยมนั้นไว้ได้ เธอร้องไห้ เมื่อไรก็ตามที่ฉันวางมันไว้ตรงหน้าเธอ เธอก็พยายามจะดื่ม แต่หลังจากที่ดูดกลืนอันเชิญชวนเข้าไปแล้ว เธอก็ดึงหัวของเธอกลับไป

ในเช้าวันจันทร์ ฉันกลับไปหาหมอเจนนี่พร้อมกับ BrambleBerry Rose

“ฉันเสียใจมากที่ต้องบอกคุณเรื่องนี้ — ฉันรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รู้จักเธอและเป็นหมอของเธอ — แต่ถึงเวลาที่เธอจะต้องจากไปแล้ว”

บ่ายวันนั้น ดร. เจนนี่และทีมงานของเธอมาที่บ้านของเราเพื่อส่งจิตวิญญาณของฉัน และ BrambleBerry Rose ที่รักของฉันไปอยู่กับเหล่านางฟ้าอย่างสันติ

ในอดีต คริสโตเฟอร์อยู่กับฉันเมื่อมีคนรักสุดที่รักคนหนึ่งของเราข้ามผ่าน แต่เขาไม่สามารถกลับมาเร็วขนาดนั้นได้ และถึงเวลาแล้วที่ BrambleBerry Rose จะต้องจากไปและไปสวรรค์ ดังนั้นหลังจากที่ฉันคุยโทรศัพท์กับเขา ฉันก็ทำทุกอย่างที่เราเรียนรู้ที่จะทำ

ฉันถูกทำลาย. - เสร้ามากกว่าเศร้า และพยายามเข้มแข็งและรักเธอ ฉันมีผ้าห่มผืนโปรดของเธอพร้อม และขณะที่ฉันอุ้มเธอบนตักในห้องนั่งเล่น ฉันก็ท่องชื่อแมวทุกตัวที่จะรอเธออยู่

ดร.เจนนี่จัดยานัดแรก แต่เธอไม่สามารถจัดยาเข้าเส้นเลือดของ BrambleBerry ได้ เธอประหลาดใจและพูดว่า “เธอไปแล้ว!” เธอเงยหน้าขึ้นมองฉันแล้วพูดซ้ำ: “เธอจากไปแล้ว ฉันไม่เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อน” เธอหันไปหาผู้ช่วยของเธอแล้วพูดอีกครั้งว่า “เธอไปแล้ว!”

ผู้ช่วยสัตวแพทย์ของเธอฟังเสียงหัวใจของ BrambleBerry และยืนยันว่าเธอไม่ได้อยู่กับเราอีกต่อไปแล้ว ทีมคุณหมอเจนนี่ทำงานกับเธอเสร็จและฝากเธอไว้กับฉัน ตอนนี้พวกเขาารู้แล้วว่าฉันจะพาเธอไปที่คลินิกหลังจากนั้นไม่นาน และพวกเขาสามารถพาเธอไปเผาศพได้

ฉันอยากจะบอกคุณถึงสิ่งที่ฉันเห็นเมื่อ BrambleBerry Rose ออกจากโลกเพื่อบินอีกครั้ง สม่่าเสมอ
แม้ว่าฉันจะรู้ว่าอาจมีบางสิ่งที่มหัศจรรย์เกิดขึ้นได้ และฉันก็เตรียมพร้อมสำหรับสิ่งนั้นหลังจากนั้น
ฉันเคยมีประสบการณ์กับ Girl Grey และ Huckleberry Moon มันทำให้ฉันประหลาดใจ

ขณะที่ฉันอุ้มเธอ ฉันรู้สึกเหมือนเธอออกจากร่างของเธอ ในใจฉันเห็นวิญญาณของเธอหลุดออกมายืนอยู่ในนั้น
ข้างหน้าฉัน. เธอมีรูปร่างเพรียว ว่องไว และแข็งแรง เธอหันกลับมามองฉัน และเธอก็มี
ยิ้มบนใบหน้าของเธอ ตอนนั้นฉันคิดว่า แมวจะยิ้มได้อย่างไร? ฉันรู้สึกเหมือนกำลังกึ่งน้ำหนึกของ
ร่างกายของเธออยู่ข้างหลัง ฉันเห็นความแตกต่างระหว่างว่าเธอเป็นใครในโลกวิญญาณกับใครที่เธอเคยเป็น
ที่นั่นในโลก มันเป็นความแตกต่างใหญ่ ฉันรู้สึกโล่งใจที่เธอได้เป็นตัวตนที่แท้จริงของเธออีกครั้ง

เธอก็มีสเก็ชอีกครั้ง

ฉันนั่งท่ามกลางแสงยามเย็น อุ้มเธอ ลูบไล้ขนอันหยาบของเธอ และสัมผัสเธอ
หน้าสวย. "ผมรักคุณอย่างสุดซึ้ง. ฉันจะรักคุณตลอดไป . - และตลอดไป พ่อของคุณก็เช่นกัน คุณคือ
สวยงาม . - แข็งแกร่งและกล้าหาญมาก"

เมื่อฉันโทรหาคริสโตเฟอร์ เขายังบอกเธอว่าเขารักเธอมากแค่ไหน ว่าเธอเป็นของเขา
รักตลอดไป.

หลังจากนั้นประมาณสี่สัปดาห์ สิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ในใจฉัน ฉันได้ยิน
เธอพูดเบา ๆ ว่า "ฉันไม่ใช่ฉันแม่" มีการหยุดชั่วคราว พาฉันไปพบพวกเขาเดี๋ยวนี้"

- - จากนั้นเธอก็พูดต่อว่า "คุณทำได้"

และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

9. ฉันสบายดีแม่

เมื่อฉันบอก Stevie ว่า BrambleBerry Rose ที่รักของเราได้จากโลกนี้ไปแล้ว เธอเขียนได้รูปถ่ายของ BrambleBerry ในโพสต์บนโซเชียลมีเดียของฉัน: “นางฟ้าตัวน้อยที่รักของฉัน รักคุณมาก. เพลิดเพลินไปกับปีกของคุณ”

สองวันหลังจากที่เธอไปสวรรค์ ท่ามกลางแสงแดดยามเช้าที่สดใสและนึ่ง ฉันกำลังเดินในสวนของเราผ่านที่ที่เธอเคยนอนในช่วงบ่ายอันอบอุ่น ฉันพูดชื่อเธอออกมาดัง ๆ และได้ยินเธอพูดว่า “ฉันโอเคแม่”

ฉันไม่ได้เรียกตัวเองว่าเป็นแม่ ฉันไม่มีลูก และพบว่ามันน่าสนใจอีกครั้ง ฉันได้ยินเธอเกือบจะเหมือนกับว่าเธอกำลังพูดกับฉัน และ เธอเรียกฉันว่าแม่

แม้ว่าอย่างที่คุณอ่านมา ฉันเคยเห็นเสียงกระซิบจากอีกฝั่งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน ความรักอันล้ำค่าของเราทั้งสองได้ไปที่ Kitty Heaven และประสบการณ์ที่น่าสนใจก็เกิดขึ้นในขณะที่ BrambleBerry Rose ยังมีชีวิตอยู่ ฉันไม่คุ้นเคยกับแนวของฉันที่เพิ่งจากโลกนี้ไปสื่อสารกับฉันอย่างเฉียบ ๆ ผ่านความคิดของฉัน

ฉันบอกวิลเลียมว่าฉันได้ยินมาจาก BrambleBerry Rose “เธอพูดกับฉันในใจ เธอมีน้ำเสียงที่ไพเราะและคำพูดที่ชัดเจนแทบจะได้ยิน”

เขาพูดโดยไม่ลังเลว่า “สัตว์ต่างๆ สื่อสารกับเราผ่านความคิดของพวกเขา พวกเขาทำแบบนั้นในขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่นกับเรา และพวกเขาสามารถสื่อสารแบบนั้นจากอีกฝั่งหนึ่งได้”

เขากล่าวเสริมว่า “พวกเขาสามารถพูดอีกด้านหนึ่งได้”

นี่เป็นข้อมูลใหม่สำหรับฉัน

“BrambleBerry Rose พูดได้ไพเราะมาก” เขากล่าวต่อ “เพราะเธอพูดในภาษาภาษาสวรรค์”

“เรารู้จักกันมาสักพักแล้ว ทำไมฉันถึงไม่รู้เรื่องนี้เลย”

“คุณอาจต้องการเริ่มบันทึกประจำวันเพื่อบันทึกการมาเยี่ยมของเธอ จำไว้ว่าทุกครั้งที่คุณคิดว่าเธอกำลังสื่อสารกับคุณ เธอ ก็สื่อสารกับคุณ!”

เขายกมือว่าเธอสามารถติดต่อฉันได้หลายวิธีและแนะนำให้ฉันเปิดใจรับทุกสิ่งที่ฉันคิดว่าเป็นข้อความจากเธอ

เมื่อฉันถามคริสโตเฟอร์ว่าเขารู้เกี่ยวกับสิ่งที่วิลเลียมบอกฉันหรือไม่ เขาตอบว่า "ฉันรู้ว่าพวกเขาสื่อสารกับเราทางจิตใจ แต่ฉันไม่รู้ส่วนที่เหลือ นั่นสมเหตุสมผลแล้ว และช่วยให้ฉันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับนาวาร์ คุณรู้ไหมว่าเขาเดินทางกับฉันที่เกาะหลังของรถ"

"คุณบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องนั้น - - โอ้ บางทีตอนนี้ฉันอาจเข้าใจแล้ว!"

"เมื่อฉันกลับมา ฉันจะให้ลูกน้องปลูกดอกไม้ให้เธอ"

"ขอบคุณ ฉันสงสัยว่าเราจะเลือกอะไร? อาจจะเป็นดอกกุหลาบ?"

"คุณจะรู้" นั่นคือทั้งหมดที่คริสโตเฟอร์พูด

บ่ายวันนั้น — ในภาษาเขียนๆ ของเธอ — ฉันคิดว่าฉันได้ยืม BrambleBerry และนำให้ฉันไปเดินเล่น ฉันคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ อิมฟังดูเป็นความคิดที่ดี - โอ้ อาจจะเป็นพรุ่งนี้ ฉันเหนื่อยและเสียใจอย่างสุดซึ้ง แล้วฉันก็ได้ยืมเธออีกครั้ง ดังนั้นฉันจึงดึงเสื้อเวดเตอร์พันไหล่ที่เหนื่อยล้าแล้วออกไปเดินชมพระอาทิตย์ตกดิน

ตรงหัวมุมถนน มีชายคนหนึ่งกำลังเดินอยู่กับโกลเด้นรีทริฟเวอร์ขนยาวสีคาราเมลแสนสวย ขนของสุนัขเป็นสีเดียวกับขนของ BrambleBerry ในบริเวณที่สว่างกว่า ฉันทักทายและถามชื่อสุนัขของเขา

"เธอคือศิลา - - และเธออายุแปดขวบ"

ศิลาเข้ามานั่งข้างฉันโดยเอนศีรษะพิงขาของฉัน เธอถือจานร้อนสีชมพูสดใสอยู่ในปาก

"ฉันขอโยนจานร้อนให้เธอได้ไหม"

"เธอชอบถือจานร้อนแต่เธอไม่ชอบวิ่งไล่ตาม" เมื่อมองดูเธอเขาจึงพูดว่า "เธอชอบคุณ"

ตลอดเวลาที่เราคุยกัน ศิลาเอาหัวแนบกับขาของฉัน และฉันก็เอื้อมมือลงไปลูบไล้เธอ

เราคุยกันนานขึ้นอีกหน่อย และศิลาก็ตอบเพื่อที่เธอจะได้พักทั้งตัวไว้กับขาของฉัน เธอกระดิกหางแล้วมองมาที่ฉัน ฉันคิดว่าเธอกำลังยิ้ม

"วิว เธอชอบคุณจริงๆ!"

"ฉันคิดว่าเธอให้ความรักเป็นพิเศษแก่ฉัน เพราะแม่ที่รักของฉันเพิ่งไปที่ Kitty Heaven บางทีเธออาจจะรู้?"

เขาคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น

"เธอเป็นสุนัขบ้าบัดเธอ?"

“เธอไม่ใช่ แต่เธอมีบุคลิกที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ฉันเห็นได้จากความรักที่เธอมีต่อคุณว่าเธอเป็น
ทำได้ดีโดยธรรมชาติ”

หลังจากพูดคุยกับเขาและลูบไล้ศิลาอีกสองสามนาที พวกเขาทั้งสองก็พูดต่อ
เดินไปตามถนน

นี่คือเพื่อนบ้านของฉัน แต่ฉันไม่เคยเห็นเขามาก่อน เมื่อนึกถึง Velcro Dog
หลังจากนั้น ชีลา ฉันสงสัยว่ารับเบิลเบอร์รี่ โรสหรือไม่ว่าชีลาจะเดินในสถานที่และเวลาเดียวกับฉัน และนั่นเป็นเหตุผลที่ฉันรู้สึก
เธออยากให้ฉันออกไปเดินเล่นหรือไม่ BrambleBerry ต้องการให้ฉันได้รับความรักจาก Shila หรือไม่? ความรักสุนัขเป็นความรักที่ดี
มันทำให้ฉันยิ้มได้ และช่วยบรรเทาความเจ็บปวดที่ฉันรู้สึกด้วย

เย็นวันนั้นตอนที่ฉันกับคริสโตเฟอร์คุยกัน เขาเล่าให้ฉันฟังถึงเรื่องที่ฉันสงสัยเกี่ยวกับงานของเขาว่า “จำเรื่องสุนัขใต้ดินที่เรา
กำลังสร้างได้ไหม”

“ใช่ เป็นยังไงบ้าง?” ฉันไม่ได้พูดถึงชีลา สุนัขต้นตุ๊กแก

“เรากำลังเสร็จแล้ว เราตัดสินใจสร้างบ้านสุนัขที่มีฉนวนอย่างดีและเจ้าของ
ตัดสินใจว่าแม่สุนัขของพวกเขา “โนวา” จะเริ่มใช้เวลามากที่นี่”

เขาเคยบอกฉันเกี่ยวกับสุนัขของพวกเขามาก่อนและวิธีที่เขา รัก เธอ เธอเป็นชาวเบลเยียมมาลิโนวส์
ได้รับการฝึกมาอย่างดีและเตรียมพร้อมที่จะมีลูก

คุณจำตอนที่ฉันพูดถึงช่วงต้นของชีวิตเขาได้เสียงสุนัขนำทางเพื่อ
ตาบอด? เขาวิธีฝึกสุนัขและเขา รัก ลูกสุนัข เห็นได้ชัดว่าเจ้าของของเธอเคยเห็นเขากับ Nova และตระหนักว่าเขาทำมากกว่าการสร้าง
บ้านที่ล้ำสมัยและสวนสาธารณะส่วนตัว
พวกเขาต้องการความช่วยเหลือจากลูกๆ หลังจากที่มาถึงแล้ว

“สนามหญ้าขนาดใหญ่ส่วนใหญ่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว และตอนนี้เรากำลังปรับปรุงบ้านให้พวกเขา เพื่อที่เธอจะได้วิ่งในสภาพ
อากาศที่ไม่ถูกรบกวน เธอชอบบ้านสุนัขหลังใหม่ของเธอมาก และพวกเขาต้องการให้เธอเลี้ยงลูกๆ ของเธอที่นั่น พวกเขาไม่ต้องการย้าย
พวกเขา”

เขามีเรื่องสุนัขของเขา ส่วนฉันก็มีเรื่องของฉัน ฉันเล่าเรื่องศิลาให้เขาฟัง

คริสโตเฟอร์ช่วยมากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้จากระยะไกล เขาเสียใจอย่างยิ่งที่ BrambleBerry Rose จากไป และไม่มี
ความสุขที่เขาไม่สามารถอยู่บ้านเพื่อช่วยฉันได้ เขารู้สึกขอบคุณที่เขาเจอเธอเมื่อเขาจากไป และพูดว่า “อย่างน้อยฉันก็มีสิ่งนั้น”

คืนถัดมา ฉันคิดอีกครั้งว่า BrambleBerry Rose ต้องการให้ฉันไปเดินเล่น ฉันเดินไปตามเส้นทางในเมืองที่ปกติฉันไม่เคยใช้
และระหว่างทางกลับบ้าน ฉันเห็นเปลวเพลิงลุกเป็นไฟอยู่บนโต๊ะในร้านอาหารในลานบ้านฝั่งตรงข้ามถนนจากที่ทำการไปรษณีย์ ฉันรู้สึก
ถึงจุดเปลวไฟเหล่านั้นอย่างแยกไม่ออก

ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังคุยกับพนักงานเสิร์ฟ และขณะที่ฉันเดินผ่าน ฉันคิดว่าฉันได้ยินเธอพูด
บางอย่างเกี่ยวกับการสูญเสียเพื่อนสัตว์

ฉันถามว่าเธอเพิ่งสูญเสียสัตว์เลี้ยงของเธอไปหรือเปล่า เธอก็เริ่มคุยกับ เราไม่รู้จักรักกัน ของเธอ ชื่อเอลิซาเบธ และเธอบอกฉันว่าสุนัขของเธอ กริกซี่ ข้ามไปที่สะพานเรนโบว์แล้ว เข้าวันนั้นเอง ขณะที่เราพูดคุยกัน เห็นได้ชัดว่าเรากำลังคู่ส้นคลอนและแตกสลายจากการสูญเสีย เพื่อนสัตว์อันล้ำค่าของเรา เราอดไม่ได้ที่จะร้องไห้สองสามครั้ง เรากอดกัน และการสนทนาของเราดำเนินไปจนเหลือเพียงแสงสว่างบนท้องฟ้าและกลางคืนเท่านั้น เริ่มจะหนาว

ฉันสังเกตเห็นว่าเมื่อเราพูดคุยฉันก็เข้มแข็งขึ้น ตอนที่ฉันจากไป ฉันไม่รู้สึกล้างเปล่าเลย จากการสูญเสีย BrambleBerry Rose ด้วยเหตุผลบางอย่าง การเอาใจใส่กับเอลิซาเบธช่วยเยียวยาได้ ความเจ็บปวดที่เลวร้ายที่สุดในใจของฉัน ฉันสงสัยอีกครั้งเกี่ยวกับจังหวะเวลา และถ้าแมวของฉัน— ผู้ที่เพิ่งได้รับปีกของเธอ - ได้นำฉันไปสู่การประชุมโดยบังเอิญนั้น

ไม่กี่วันต่อมา ที่ห้องทำงานของดร.เจนนี ฉันเก็บขี้เถาและรอยเท้าของเธอก็มีขึ้นขึ้นมา ถูกอัดขึ้นรูปเป็นประติมากรรมความทรงจำเซรามิกสีขาว ฉันคิดว่าฉันจะโอเคแต่ทำไม่ได้ หยุดร้องไห้ได้แล้ว เมื่อฉันขับรถผ่านคณะเผยแผ่คาทอลิกในท้องถนนของเรา ฉันจึงตัดสินใจหยุด ฉันต้องการที่จะนั่งเคารพสักการะในโบสถ์น้อยอันเงียบสงบ

ซิสเตอร์ซาซาเพื่อนคนหนึ่งอยู่ที่นั่น และหลังจากถามฉันว่าทำไมฉันถึงเศร้ามาก พูดว่า “ฉันคิดว่า BrambleBerry Rose ยังอยู่กับคุณ”

ฉันกำลังพยายามประมวลผลสิ่งที่เธอพูดเมื่อเธอก้าวว่า “คุณเชื่อฉันไหม”

“ใช่.”

“แต่คุณยังร้องไห้อยู่”

“เธอไม่ได้อยู่ที่นั่น ฉันคิดถึงเธอมาก”

พี่ซาซาช่วยให้ฉันรู้สึกดีขึ้น ฉันรู้สึกประหลาดใจกับคำพูดเหล่านี้ที่มาจากน้องสาวใน ศรัทธาคาทอลิก ฉันไม่รู้ว่าจะคริสตจักรอนุญาตให้สัตว์มีชีวิตหลังจากชีวิตนี้หรือไม่

สองสามวันต่อมา ฉันกำลังเดินอยู่ในสถานที่โปรดของเธอในสวนของเราอีกครั้งเมื่อได้ยิน ข้อความเขียบ ๆ ของเธอ: “ขอบคุณแม่ สตีวี” - เธอหยุดชั่วคราว - “และแม่แอมเบอร์” หยุดอีกครั้ง “สำหรับการให้ฉัน - - รุ่งโรจน์ - - - - เรื่องราว...นั่นคือชีวิตของฉัน
รัก . - - จุด
เสมอ . - - จุด
ตลอดไป . - จุด”

ฉันหยุดเดินแล้วปล่อยให้ความเขียบและแสงแดดยามเช้าปกคลุมฉัน ฉัน อาจจะจับทุกอย่างที่เข้ามาในใจของฉัน ฉันคิดว่าเธอจะลงชื่อออก อาจจะ เธอจะพูดว่า “ข้าแล้วข้าอีก” หรือ “ไมค์หล่น” แต่ไม่มี! เธอแสดงรูปจดหมายให้ฉันดู BBR และขาขวาของ R ก็ยาวเป็นพิเศษ ปิดท้ายด้วยความโค้งงอ

เมื่อคริสโตเฟอร์ได้ยินดังนั้นก็พูดว่า “อ่า! R นั่นก็คือหางของเธอ!”

ข้อความนี้มีสองส่วนที่น่าสนใจ:

1. ฉันไม่เคยเรียกเธอว่า BBR ฉันไม่ได้คิดเรื่องนี้เลย!

2. ในปีสุดท้ายของชีวิตเธอ ฉันเริ่มเขียนชื่อของเธอ BrambleBerry Rose ด้วยตัว B's ตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งที่ Bramble และ Berry

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันกำลังเดินอยู่ในสนามหญ้าในสถานที่โปรดของเธออีกครั้ง และฉันก็รู้สึกถึงเธอ การมืออยู่. ฉันพูดออกมาดังๆ ว่า "ฉันคิดถึงเธอ แบรมเบิลเบอร์รี่ โรส"

ไม่มีลมหายใจระหว่างสิ่งที่ฉันพูดกับสิ่งที่เข้ามาหาฉัน: "ฉันสบายดีแม่"

ความสงบอันอ่อนโยนมาพร้อมกับคำพูดของเธอ

10. ใช้ชีวิตด้วยความรักในหัวใจของคุณ

ทุกวันฉันพบว่าตัวเองใช้เวลาอยู่ในที่ที่เธอชอบนั่งในช่วงบ่ายอันอบอุ่น
เกือบหนึ่งสัปดาห์ผ่านไปโดยไม่มีเธอ และดวงอาทิตย์ก็เรียกให้ฉันไปดูดอกคาลลาที่เบ่งบาน ฉันคิดว่าพวกมันเกิดขึ้นมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ และต่อมาเมื่อฉัน
ค้นหาสิ่งที่พวกเขาเป็นตัวแทน ฉันได้เรียนรู้ว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของความเยาว์วัยและการเกิดใหม่ เมื่อฉันหันหลังเดินกลับบ้าน ฉันรู้สึกได้ถึงการใช้มืออยู่
ของเธอในใจและได้ยินเธอชัดเจนในใจ

นี่คือสิ่งที่เธอกล่าวไว้:

"ฉันอยู่ที่นี่." น่าสนใจ ฉันคิดว่ามันอยู่ที่ไหน? "ฉันอยากให้คุณมาที่นี่เมื่อคุณข้าม
ดังนั้นคุณต้อง: ให้อภัย ทุกคน. ทุกอย่าง."

โอเค ฉันกำลังยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดดอันอบอุ่นของเช้าฤดูใบไม้ร่วงบนชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา และแมวของฉันก็พูดกับฉัน การ
แก้ไข: แมวของฉันที่เพิ่งไปเดอะไลท์กำลังพูดกับฉันอยู่!

"อยู่ด้วยความรักในหัวใจของคุณ"

เธอเขียนไปหลายนาที

"อยู่กับปัจจุบัน หัวใจ." - อย่าปล่อยให้สิ่งที่เป็นอันตรายระหว่างคุณและคนอื่นอยู่ในตัวคุณ

เธอให้ฉันดูภาพหัวใจที่เหมือนคริสตัลควอตซ์ใส — มันไม่ยากเลย
ดูคริสตัล ชัดเจนและเป็นประกาย ความคิดที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันคือ เวลาเกิดเรื่องไม่ดีระหว่างฉันกับคนอื่น เธออยากให้ฉันจัดการเรื่องนั้น เธอไม่
อยากให้ฉันปล่อยให้สิ่งเลวร้ายอยู่ในใจฉัน เธอต้องการให้ฉันแค่พูดถึงสิ่งต่างๆ

เมื่อพวกเขาเกิดขึ้น!

ส่วน "Live with Love in Your Heart" ไม่ใช่การรักทุกคน มันเหมือนกับว่าเธอต้องการให้ฉันเก็บความรักไว้ในใจและเป็นความรักเป็นส่วน
หนึ่งของสิ่งที่ฉันเป็น ฉันรู้ดีกว่าเธอต้องการให้ฉันคิดและกระทำเพื่อสุขภาพที่ดีของคนรอบข้าง รวมถึงสิ่งมีชีวิตและโลก และทำสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ

ต่อมาเมื่อฉันคิดถึงเรื่องนี้ ฉันสงสัยว่าฉันจะยกโทษให้กับประวัติศาสตร์บางส่วนได้อย่างไร
เหตุการณ์ที่ฉันรู้ขึ้นในโลกของเรา ฉันจะให้ภัยผู้นำที่ทำร้ายและสังหารผู้คนจำนวนมากได้อย่างไร ฉันไม่รู้วิธีให้อภัยในระดับนั้น สิ่งที่ได้เรียนรู้ตั้งแต่นั้น
นั่นคือการให้อภัยสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่คนใกล้ชิดฉันทำนั้นช่างกำกวมเพียงใด

แต่เมื่อฉันยืนอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดของแสงแดดยามเช้า ฉันรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในความคิดหรือหัวใจของ
ฉัน — หรือที่ใดก็ตามที่เราเปลี่ยนแปลง

ฉันอยากจะอยู่กับ BrambleBerry Rose อีกครั้ง และเธอก็เพิ่งให้ไป
ฉันมีเส้นทางที่จะปฏิบัติตาม

ฉันไว้วางใจผู้สร้างจักรวาลของเรา และฉันก็พูดออกมาดังๆ ว่า “ฉันไม่รู้จะให้ของขวัญอะไร
ทุกคนทุกอย่าง คุณจะช่วยฉันได้ไหม? สอนฉันหรือทำเพื่อฉัน”

ฉันเปลี่ยนไป
วันนั้น.
ณ จุดนั้น.

มีการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันและรุนแรงสำหรับฉัน และฉันก็แตกต่างจากสิ่งเหล่านั้น
สักครู่

11. นักร้องสีแดงตัวใหญ่

ไม่กี่วันหลังจากที่ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับสามสิ่งที่ BrambleBerry Rose ต้องการให้ฉันทำ เธอก็ส่งผู้มาเยี่ยมเยียน ตามนิสัย นักรบฝ่ายวิญญาณของเธอ มันไม่ใช่ผีเสื้อที่สวยงามหรือนกฮัมมิงเบิร์ดที่โฉบเฉี่ยวและหวานชื่น

เธอส่ง เหยี่ยว มาให้ฉัน

นอกหน้าต่างห้องทำงานของฉัน

นักร้องสีแดงขนาดใหญ่

จากขนาดและระยะห่างจากฉัน ฉันตัดสินใจว่ามันมีขนาดประมาณสองตัว สูงตั้งแต่หัวถึงขนหางเป็นฟุต มันไม่ร้อนและนั่งประมาณสิบสองถึงสิบห้านาทีบนกิ่งก้านที่เธอเคยบินขึ้นไป

แม้ว่าเราจะอาศัยอยู่ในที่ดินแห่งนี้มาสิบหกปีแล้ว แต่ ฉันไม่เคยเห็นนักร้องสีแดงตัวใหญ่เลย ลาน. ฉันรู้ทันทีว่าเป็นข้อความแสดงความรักจากเธอ ฉันเชื่อว่าเธอกำลังบอกฉันว่าเธอสบายดี — และด้วยนิสัยที่ทรงพลังและไม่เหมือนใครของเธอ ยังคงเป็นนักรบของเธออยู่

แน่นอน ฉันค้นหาความหมายในโลกแห่งวิญญาณเมื่อมีเหยี่ยวมาเยี่ยมและรู้ว่ามันเป็นข้อความจากผู้ที่ได้ไปต่างโลกแล้วขอให้เราใส่ใจกับสัญญาณและเสียงกระซิบ พวกเขามาจากคนที่เรารักซึ่งจากโลกนี้ไปแล้ว ฉันเชื่อว่าข้อความจาก BrambleBerry Rose ทำให้ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันได้เห็นและได้ยินนั้นมาจากเธออย่างแน่นอน

เพียงหนึ่งหรือสองวันหลังจากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น William ก็หลงทางขณะขับรถในเมืองรีโน รัฐเนวาดา บริเวณใกล้เคียงและเหยี่ยวปีกทองขนาดใหญ่บินเข้ามาในนิมิตของเขา มันตกลงมาที่ลานหน้าบ้าน และขณะที่เขาขับรถผ่านไป เขาก็มองเห็นอยู่ครู่หนึ่ง และคิดว่า "นั่นเป็น นก ตัวใหญ่ มาก " ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาพยายามขึ้นมองป้ายถนน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปกติเขาไม่ทำเนื่องจากมี GPS นำทาง และเห็นชื่อถนน

มันคือ Bramble Drive!

ในช่วงเวลานั้น มีเรื่องพิเศษเกิดขึ้นอีกประการหนึ่ง

ขณะที่ทำงานในออฟฟิศในตอนเช้าอันเจียบสงบ ฉันมองออกไปเห็นป่าส่วนตัวของเรา จอดรถแล้วเห็นควางตัวหนึ่ง วันนั้นฉันไม่จำเป็นต้องอยู่ในสนามหรือเข้าเมือง ฉันจึงอยู่ในบ้านและเฝ้าดูอะไรสวย! ฉันไม่รู้อายุหรือเพศของมัน ฉันตกใจมากที่เห็นคนใกล้ชิดขนาดนี้ ใน. ของฉัน. ลาน!

วันรุ่งขึ้นฉันเห็นเวอร์ชันที่เล็กกว่าและอันนี้มีเขา สันนิษฐานว่านี่คือเด็กทารก เด็กผู้ชาย และคนที่ใหญ่กว่าคือแม่ - หรืออาจจะเป็นเขาควาง ดังนั้นฉันของเขา คุณคิดว่าฉันรู้สึกโชคดีแค่ไหน?

วันรุ่งขึ้นพวกเขาทั้งสองอยู่ที่นั่น และตอนนั้นเองที่ฉันบอกได้ว่าพวกเขาเป็นแม่และลูกจริงๆ ฉันจึงตั้งชื่อให้พวกเขาว่า Mama Beauty และ Baby Buck

เพื่อนบ้านใหม่มีแมวเด็กชายขนฟูขิงแสนสวยชื่อ Ziggy และเขาเริ่มมาใช้เวลาอยู่กับควาง เฮย์สิห์มองจากหน้าต่างและดูไม่อารมณ์เสียเลย เธอเฝ้าดูพวกเขาเป็นเวลาหลายชั่วโมง ควางนั่ง เดินไปรอบๆ สนามหญ้าของเรา แทะต้นไม้ และนอนในเปลือกไม้ของเรา บางครั้งค้างคืน.

คริสโตเฟอร์ชอบฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ Beauty and Baby Buck, Ziggy และการผจญภัยของฉันกับ Brambles เขายังบอกอีกว่าลูกหมาของโนวาเกิดแล้ว มีทั้งหมดเก้าคนและโนวาก็อยู่กับพวกเขาตลอดเวลา

จากนั้นคริสโตเฟอร์ก็บอกข่าวใหม่ของเขาให้ฉันฟัง

ฉันตื่นนอนเมื่อคืนนี้. ในห้องของฉันมืด และฉันเห็นดวงตาสีเขียวขนาดใหญ่สองดวงจ้องมองไปที่ฉัน!"

"พวกเขาอยู่ที่ไหน?"

"นั่นเป็นส่วนที่แปลก พวกมันอยู่ต่ำกว่าเพดานหลายฟุต!"

"อะไร? คุณรู้ไหมว่ามันเป็นใคร"

"มันคือบาเกอร์รา เขาใหญ่มาก!"

"ที่นั่นตาตื่นใจ."

"เขายังคงเดินทางไปกับฉัน ทำให้ฉันปลอดภัย บ่ายนี้ฉันต้องไปที่ซัพพลายเออร์ และรู้สึกเหมือนว่าเขาเดินตามฉันเข้าไปในบ้าน"

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า?"

"นั่นเป็นส่วนที่แปลก เป็นร้านเดียวกับที่ฉันซื้อฮาร์ดแวร์มา และวันนี้ก็มีผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่รู้จักมาช่วยเหลือผู้คน เขาหายาก คายกับฉัน บอกฉันว่าฉันไม่สามารถรับได้"

บานพับประตูที่ฉันต้องการ และฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกครั้งที่ฉันเข้าไป มีผู้หญิงที่คุณรู้จักคอยช่วยเหลือฉัน และทุกอย่างก็ราบรื่น”

“คุณออกไปแล้วเหรอ?”

“ใช่ฉันทำ. มีเรื่องวุ่นวายมากมายและฉันคิดไม่ออก ฉันกับบาเทร์ราจึงจากไป เขาตัวใหญ่มากอยู่ที่เบาะหลังของรถและส่งเสียงครวญครางขณะที่ฉันขับรถออกไป!”

ภาพของคริสโตเฟอร์ของฉันกับแมววิญญานสีดำตัวใหญ่นั้นมีเสน่ห์มาก!

“น่าสนใจว่าคุณมีมันยังไหม และฉันก็มีสิลา”

“เจ้าของ Randy และ Grace ตัดสินใจกันที่ก่อนที่ลูกๆ จะเกิดเพียงไม่กี่วัน ฉันไม่รู้ว่าพวกเขากำลังคิดที่จะปล่อยให้พวกเขาอยู่ที่นี้ด้วยซ้ำ แต่ฉันแน่ใจว่าชอบมัน มันช่วยให้หัวใจของฉันหายดี”

“คุณคิดว่า Brambles มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือไม่”

“อาจจะ” เขาพูดเบาๆ เหมือนเสียงกระซิบแสดงความเคารพ

อีกไม่กี่วันหลังจากที่เธอจากไป ฉันรู้สึกว้าวุ่นว่า BrambleBerry ไม่ต้องการให้ฉันไปเศร้า. เธอคิดถึงฉันและเสียใจที่เห็นฉันเศร้า

เย็นวันรุ่งขึ้น ขณะที่ฉันกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางแสงสีแดงระหว่างการจราจรในตอนเย็น ฉันก็คิดถึงเธอ และขอบคุณ BrambleBerry Rose ดัง ๆ ที่กลับมาหาฉัน ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียงอันไพเราะและนุ่มนวลของเธอในใจ: “ฉันกลับมาหาคุณสองครั้ง”

โห้! นั่นเป็นเหมือนหมัดที่นุ่มนวล

ฉันคิดถึงคำพูดของเธอและสงสัยว่าเธอจะอยู่กับฉันในช่วงชีวิตนี้หรือไม่
แมวเวิร์ดของฉัน ก่อนที่จะเป็น BrambleBerry Rose เป็นไปได้ไหมที่เธอจะใจกลับมาหา ฉันในฐานะโลก - นั่นคือสิ่งที่เธอหมายถึงเมื่อเธอพูดอย่างนั้น?

ตอนนี้ฉันอยู่นอกความรู้สึกของฉันแล้ว ฉันเชื่อไหมว่าเรามีชีวิตอยู่มากกว่าหนึ่งช่วงชีวิต?
จริงๆ แล้วฉันไม่รู้ ฉันรู้ว่าเราไม่ทำ? เลขที่ . - - ความคิดของฉันในเรื่องนั้นอาจเปิดรับการเปลี่ยนแปลง

หลายๆ คนคงทราบดีว่าการสูญเสียครั้งนี่รู้สึกอย่างไร เมื่อเราสูญเสียมันไป มัน ไม่ใช่ เป็นไร และมันเจ็บปวดเสมอ ฉันไม่ได้หยุดร้องไห้ ฉันจมอยู่กับความเศร้าโศก

วันต่อมา ความโศกเศร้าของฉันก็บรรเทาลงเล็กน้อย และฉันเริ่มสงสัยว่าความตายจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่
ความเมตตาต่อ BrambleBerry Rose — ตอนที่ดร.เจนนี่โทรหาฉัน

“การชันสูตรพลิกศพของ Brambles แสดงให้เราเห็นถึงยาต้านข้ออักเสบที่เราให้เธอในขณะที่ฉัน
ฉีก ACL ของเธอไม่ทำงาน สะโพกของเธอได้รับความเสียหายจากโรคข้ออักเสบ”

“อะไร?” ฉันตกใจมาก! ฉันนึกถึงเดือนเหล่านั้นและวันเหล่านั้นทั้งหมดโดยคิดว่าฉันกำลังช่วยเหลือเธอ

“เท่าที่ฉันเห็น ตอนที่เธอจากเราไป เธอมีชีวิตอยู่โดยไม่มีอาการใดๆ แต่มันอาจทำให้เธอเจ็บปวดอย่างมากในอนาคต”

เมื่อคริสโตเฟอร์ได้ยินก็ตกใจไม่แพ้กัน “ยากทั้งหมดนั่น ทั้งหมัดเหล่านั้น โอ้ที่รัก! ฉันเสียใจที่เธอจากไป แต่มันอาจจะดีที่สุดสำหรับเธอ ฉันไม่สามารถปี ยืนคิดว่าพวก
- เขากำลังเจ็บปวด!”

เขาอยู่ในจุดสำคัญของโปรเจกต์นี้และบอกฉันว่าการจัดเฟรมของโครงสร้างหลายชั้นนั้นใหญ่โตและดูดีมาก! ฉันอยู่คนเดียวกับ Hayleigh Skywalker
และความเขินอายอันเลวร้าย

“ฉันไม่สามารถสลัดความเศร้าที่ฉันรู้สึกได้” คริสโตเฟอร์กล่าวว่า “ฉันยังคงมีปัญหาในการเชื่อว่า BrambleBerry Rose
จากเราไปจริงๆ บางทีมันอาจยากสำหรับฉันที่จะเชื่อว่าเธอจากไปเพราะฉันไม่ได้อยู่กับคุณ ฉันขอโทษที่ไม่สามารถอยู่บ้านกับคุณได้”

“ฉันขอโทษที่คุณไม่ได้อยู่ที่นั่นแต่อย่างรู้สึกแย่ ฉันเข้าใจแล้ว ฉันเคยไปสถานที่ก่อสร้างมากมายมาแล้ว และฉันรู้ว่าเมื่อคุณจะยกมัน
ขึ้นมาจากพื้นดิน คุณจะต้องอยู่ที่นั่น ฉันคิดว่าโนวาต้องการคุณเช่นกัน”

“ลูกหมาพวกนี้โตเร็วมาก พวกมันไม่ใช่มันฝรั่งเล็กๆ อีกต่อไป!”

ภายในสองสามสัปดาห์แรกนั้น ฉันรู้ว่าฉันกำลังประสบปัญหา ในอดีตของฉัน และประวัติศาสตร์แห่งความรักและความสูญเสีย
ฉันฝังลูกแมวและแมวโตแล้วมากกว่า 20 ตัว เพื่อนสนิทที่สุดสองคน และพ่อแม่ของฉันทั้งคู่ ความตายไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับบ้าน
ของเรา แต่กระนั้น ฉันก็ไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับความโศกเศร้าอย่างลึกซึ้งที่ฉันกำลังประสบอยู่ ฉันแค่อยากอยู่กับแมวของฉันอีกครั้ง

ฉันไม่เคยรู้สึกสิ้นหวังเช่นนี้มาก่อน ฉันรู้สึกเหงามาก และนั่นเป็นความรู้สึกใหม่สำหรับฉัน ฉันไม่อยากตาย นั่นไม่ใช่ความคิดของฉัน ฉัน
แค่อยากเจอเธออีกครั้ง ฉันรู้สึกว่าอุปสรรคระหว่างชีวิตและความตายกลายเป็นกระดากขลุ่ยบางลง ความคิดของฉันมีดมนและลึกซึ้ง ถึงฉัน
ไปที่ไหนสักแห่งที่ฉันไม่เคยไปมาก่อน มันไม่คุ้นเคย และฉันก็ไม่รู้ว่าจะออกไปยังใ

ฉันเริ่มมองหาผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่นที่เชี่ยวชาญด้านความโศกเศร้าซึ่งฉันสามารถร่วมงานด้วยได้

ในช่วงเวลานั้น สตีเฟน เพื่อนบ้านฝังตรงข้ามของเราโทรมา เขาบอกว่าการขายบ้านของเขาปิดเร็วกว่าที่วางแผนไว้ และสงสัย
ว่าเขาจะอยู่กับฉันสักสองสามวันได้ไหม ตลอดทั้งวันสิ่งต่าง ๆ ทำงานอย่างไร คุณว่ามี?

เมื่อฉันแจ้งให้คริสโตเฟอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาพูดว่า “โอ้ ดีจังเลยนะ หากฉันสามารถอยู่ที่นั่นได้อีกสองสามสัปดาห์ ฉันสามารถออก
เดินทางและกลับบ้านได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์ สตีเฟนจะเป็นเพื่อนที่ดีสำหรับคุณ”

ขณะที่ฉันบอกเขาว่าเขายินดีต้อนรับ ฉันก็เตือนสตีเฟนด้วย

“ได้เลย อยู่นานเท่าที่คุณต้องการ คริสโตเฟอร์จะไม่กลับมาหลายสัปดาห์ แต่ขอแจ้งให้ทราบไว้ ฉันยังคงกรรมาณกับการสูญเสีย
BrambleBerry Rose และฉันก็ร้องไห้ออกมาทันทีในระหว่างวัน ทำให้ยากต่อการพบปะกับผู้อื่น อ้อ มีอีกเรื่องหนึ่ง

- - เช่น

ฉันเดินไปรอบ ๆ บ้านฉันพูดเสียงดังจนตาย บางครั้งฉันก็ตะโกนใส่สัตว์ประหลาดตัวนั้น”

“พูดว่าจะไรนะ?”

“เธอไม่ได้เป็นของคุณ คุณขโมยเธอ! คุณไม่ได้ดูแลเธอ คุณไม่เคยรักเธอ! คุณไม่รู้วิธีรัก! เธอเป็นของแสงและสำหรับฉัน! คุณเป็นขโมย คุณสร้างความเจ็บปวดและทำลาย! ไม่มีอะไรที่เป็นของคุณ คุณเป็นคนโง่! เธอจะไม่เป็นของคุณ คุณไม่สามารถเก็บเธอไว้ได้! คุณคือผู้แพ้; คุณรู้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับแสง บางทีคุณควรไปที่แสงสว่าง — คุณจะพบที่นั่นความรักและการไถ่ถอน เธอเป็นของฉัน และคุณไม่สามารถทำอะไรได้ที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น!”

ฉันไม่แปลกใจมากไปกว่านี้กับคำตอบของสติเฟิน

“คุณควรทำอย่างนั้น เป็นการปกป้องคุณและเธอ - - ฉันอยากให้คุณก้าวไปไกลออกไป. บอกเจ้าแห่งความมืดว่าเขาไม่มีจริง และความตายไม่มีจริง”

ว่าแล้ว “แอม!”

ฉันเริ่มรู้สึกเหมือนว่าฉันสามารถต่อสัตว์ประหลาดแห่งความตายด้วยคำพูดของฉันได้

Stephen เล่าให้ฉันฟังอีกครั้งเกี่ยวกับ Boo แมวตัวน้อยที่รักของเขาเมื่อหลายปีก่อนที่ฉันจะพบเขา “ฉันยังคงคิดถึงบู - - มันเจ็บน้อยลงเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี”

มันช่วยให้ฉันตะโกนใส่ความตาย นอกจากนี้ยังช่วยให้ฉันรู้ว่าฉันได้รับการสนับสนุนเช่นนั้น สนับสนุนให้ฉันมีความคิดสร้างสรรค์เมื่อฉันหายใจ

ฉันกำลังเรียนรู้ว่ากระบวนการในการรักษาหัวใจหลังจากการสูญเสียครั้งใหญ่เป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นอยู่ไม่อยู่ในตารางเวลา มีความทรงจำอันเจ็บปวดอยู่ทุกที่และสภาพแวดล้อมของฉันดูเหมือนติดกับดัก เมื่อผมไปร้านขายของชำและเดินผ่านผักที่ผมเคยไปหาผักขมและถั่วงอกให้เธอ - - โอ้ มันเจ็บ มันทำให้ฉันประหลาดใจ ฉันไม่ได้เตรียมตัวสำหรับมัน

งานของคริสโตเฟอร์เป็นไปตามกำหนดเวลา ลูกสุนัขทั้งสองไปได้ดี และสติเฟินก็อยู่ต่อเป็นเวลาหลายสัปดาห์ที่เป็นประโยชน์ ด้วยมิตรภาพและความเข้าใจของเขา วันเวลาก็เสร้าน้อยลง และฉันเริ่มหาทางออกจากความมืดมิด ฉันยังคงพูดกับความตาย แต่ตอนนี้ฉันเพิ่ม: “การตายของ BrambleBerry Rose จะไม่ทำให้ฉันลดน้อยลงเลย คุณยังไม่ได้รับอะไรเลย!” _____

ไม่นานหลังจากที่น้องสาวของเธอจากไป และด้วยความเต็มใจของเธอ Hayleigh Skywalker ก็กลายเป็นเป็นแมวในร่มโดยสมบูรณ์ แม้ว่าลูกแมวของเราจะปลอดภัยมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ฉันก็ทำไม่ได้ให้ความบันเทิงกับแนวคิดที่เธอถูกทำร้ายภายนอก และตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไม Navar Star ถึงมีปล่อยให้ตัวเองถูกกัดในวันนั้นนานมาแล้ว ฉันขอบคุณเขาออกมาดังๆ

ฉันรู้สึกขอบคุณมากที่มี Hayleigh Skywalker คอยรักและเอาใจใส่ หากไม่มีเธอฉันเชื่อว่าฉันอาจจะเสียสติไปแล้วก็ได้ นี่ไม่ใช่โชติพจน์ เพราะเธอฉันจึงสามารถรักษาไว้ได้เพียงของ BrambleBerry ที่เธอกังไว้ ฉันนำของเล่นเด็กทั้งหมดที่ฉันเก็บไว้ออกไป

แมวมียายุมากขึ้น: หอปีนเขา Kitty U และแม่แต่รถเข็นเด็กของ Hayleigh ซึ่ง BrambleBerry ไม่เคยใช้ กลับมาเข้ามาในบ้านของเรา ฉันต้องการสิ่งที่เคยเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเราโดยมี BrambleBerry Rose อยู่รอบตัวฉัน ฉันอยากเห็นของเล่นลูกบอลขุ่นๆ หลากสีของเธอนั่งอยู่บนพื้นของฉัน ขอให้โยน หรือแม่แต่ถูกบีบโดยไม่ตั้งใจ ฉันชอบฟังเสียงของเล่นกระดิ่งเมื่อฉันคลั่งมันข้ามพื้น

ในอดีต ฉันเคยบอกว่า BrambleBerry Rose มีปริญญาเอก 2 ใบในการเป็นแมว ขณะที่ Hayleigh Skywalker ติดอยู่ในโรงเรียนอนุบาลที่ดี นั่นไม่สำคัญ แม้ว่าพวกมันจะแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง แต่ Hayleigh Skywalker ก็ช่วยให้ฉันมั่นคงได้

และฉันอยากให้ BrambleBerry Rose กลับมาอยู่กับฉันด้วย

ฉันพูดชื่อเธอในบ้านและในสวน ถ้าฉันพูดถึงเธอกับคนอื่น ฉันก็ยังร้องไห้ได้ ดังนั้นฉันจึงพยายามหลีกเลี่ยงการพูดถึงเธอ

ฉันตื่นขึ้นมาโดยมีปมอยู่ในท้อง ฉันคิดถึงเธอทุกวัน น้ำตายังพบฉันเพียงไม่บ่อยเท่า

“ฉันชอบชีวิตมากขึ้นเมื่อคุณอยู่กับฉัน” ฉันบอกเธอแล้ว “อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าคุณปลอดภัย คุณ ปลอดภัย . หากคุณต้องอยู่ห่างจากฉัน อย่างน้อยฉันก็มีสิ่งนั้น”

ฉันใช้เวลาหลายวันในการดูภาพ BrambleBerry Rose ของฉัน ฉันพยายามค้นหาแต่ละอันที่ฉันพามา แม้ว่าบางอันจะเป็นหางยาวของเธอก็ตาม เนื่องจากบางภาพอยู่ในอัลบั้มภาพ ฉันจึงสแกนภาพเหล่านั้นลงในคอมพิวเตอร์ ไม่นานฉันก็มีคอลเลกชันภาพโปสเตอร์ ฉันชื่นชอบซึ่งอยู่ร่วมกับเธอมาหลายปี ฉันวางมันไว้ในวงที่ฉันสามารถนั่งดูได้ทุกเมื่อที่ต้องการ トラบเท่าที่ฉันต้องการ

ฉันมีรูปภาพของ BrambleBerry Rose อยู่ในกรอบรอบๆ บ้านของเราอยู่แล้ว แต่ฉันได้ขยายรูปถ่ายลูกน้อยของเธอให้ใหญ่ขึ้นและใส่ลงในกรอบไม้ที่ทำด้วยมือสีทองและสีดำ ด้วยวิธีนี้ฉันสามารถเห็นเธอเมื่อฉันตื่นขึ้นมา ดังนั้นเมื่อท้องของฉันเซ่อเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น ฉันจึงสามารถเห็นดวงตาที่สวยงามและใบหน้าอันแสนหวานของเธอได้

และฉันก็เก็บบันทึกการเดินทางของเราไว้ ฉันอยากจะทำทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ฉันรู้ว่าต้องมองหาสัญญาณที่เธอกำลังสื่อสารกับฉัน ฉันอ่านและอ่านซ้ำทุกช่วงเวลา ฉันบันทึกไว้ว่าเธอก้าวข้ามกำแพงกันระหว่างชีวิตและความตายได้อย่างไร และสื่อสารกับฉันด้วยวิธีที่สวยงามที่เธอพูด

เนื่องจากตอนนี้ Hayleigh เป็นลูกแมวในบ้าน ฉันคิดว่าภารกิจน้ำเซรามิกไว้ที่นั่นปลอดภัย งานในสวนของเราบนแท่นอิฐเล็กๆ เธอเตือนฉันเขียนวันหนึ่งว่าเรามีคนมาเยี่ยม เธอตั้งอยู่บนขอบหน้าต่างกว้างในห้องทำงานของฉัน และทันใดนั้นเธอก็ก้มศีรษะลง ปล่อยหางและปิดมันขึ้น และจ้องมองออกไปที่สนามหญ้า ฉันเห็นแคร่คนห้าหรือหกตัวล้างมือในจานน้ำ และขุดดินนุ่มๆ รอบๆ อันหนึ่งใหญ่กว่าดังนั้นฉันจึงเดาว่าเธอคือแม่ของพวกเขา เด็กๆ สนุกสนานกันมาก รังใส่กัน รังขึ้นไปบนต้นไม้ แล้วก็กระโดดลงมาเล่นน้ำแห่งใหม่!

ฉันสงสัยว่าที่บ้านเราจะมาเล่นน้ำตอนกลางวันหรือไม่ เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันล้างจานเซรามิกทำมือที่สกปรกมากออก และฝ้าดูกลุ่มนกตัวเล็ก ๆ สีเทากระจุกบินเข้ามา กระโดดไปรอบๆ ขอบจาน แล้วบินออกไปอย่างรวดเร็ว (ฉันเรียกพวกมันว่า Pointy Heads) นกสีน้ำตาลตัวเล็กบางตัวที่กระโดดลงบนพื้นโดยแยกนิ้วเท้าออกจากกันก็ปรากฏตัวขึ้นเช่นกัน ฉันชอบดูพวกเขา

Mama Beauty และ Baby Buck มาเยี่ยมเกือบทุกวัน พร้อมด้วย Ziggy ที่น่ารัก! ตัวสก็งค์ครอบครัวมาเยี่ยมเยียนเกือบทุกเย็นและพวกเขาก็น่ารักกันมาก ฉันชอบดูพวกเขา เห็นได้ชัดว่าเฮย์สก็งค์ก็ทำเช่นกัน เธอตั้งอยู่บนขอบหน้าต่างกว้างและจ้องมองพวกเขา ฝ้าดูทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขา เธอตื่นตัวแต่ก็รู้สึกไม่สบายใจเมื่อพวกมันอยู่ใน สวน ของเธอ !

หลายสัปดาห์หลังจากที่เธอหลุดพ้นจากความผูกพันของโลกและอ้อมกอดของฉัน ฉันก็เขียนลงในบันทึกส่วนตัวว่า ฉันคิดถึง BrambleBerry Rose ฉันคิดถึงเธอที่มองมาที่ฉัน นอนกับแขนหรือขาของฉัน ขดตัวโดยมีใบหน้าหวานๆ ของเธออยู่ข้างๆ ฉัน ฉันคิดถึงเธอที่มาหาฉันเมื่อฉันโทรหาเธอ ธรรมชาติอันสงบสุขของเธอ จักรวาลมหัศจรรย์แห่งชีวิตของเธอที่เธอแบ่งปันกับฉัน ฉันนางสาว BrambleBerry ดอกกุหลาบ.

13. ความรักชนะ ขาดทุน ขาดทุน.

เมื่อผู้ให้คำปรึกษาที่ทำงานร่วมกับผู้คนที่กำลังฟื้นตัวจากความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์บอกฉันว่าความเจ็บปวดจะหายไป ซึ่งอาจฟังดูชัดเจนสำหรับบางคน ฉันก็โล่งใจ เธอบอกว่าให้ปล่อยให้ความรู้สึกล่องลอยเหมือนสายลมอ่อน ๆ ที่พัดผ่านฉัน เพื่อให้พวกเขาเป็นอย่างไรที่พวกเขาเป็น และร้องไห้เมื่อฉันต้องการเพราะน้ำตาของเราช่วยให้หัวใจและร่างกายของเราเยียวยา เธอบอกฉันว่าความรู้สึกของฉันจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

ฉันต้องได้ยินสิ่งที่เธอพูด "ไม่มีทางที่ถูกรังแกในการผ่านกระบวนการเยียวยาจากการสูญเสีย รู้ว่ามันใจกว้างมีชีวิตใหม่ในอีกด้านหนึ่งของความเศร้าโศกนี้"

ว้าว! ฉันพบวิธีที่จะมีส่วนร่วมอย่างมีสติในการเปลี่ยนแปลงอันเจ็บปวดนี้

"คุณอาจต้องการสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับ BrambleBerry Rose อัลบั้ม มันก็ประจำ - มันสามารถเป็นรูปถ่ายได้ วัน กล้องแห่งความทรงจำกับของเล่นชิ้นโปรดของเธอ - - หรือบางทีคุณอาจปลูกดอกไม้ใหม่ในสวนของคุณ"

ฉันคิดว่าจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับเธอนี้ สวยอะไรอย่างนี้. หน้าเหล่านี้เป็นที่ของฉัน
แมวที่รักสามารถมีชีวิตอีกครั้งได้ ที่นี่จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของฉันสำหรับ BrambleBerry Rose

ฉันเรียนรู้ว่าความโศกเศร้าและความโศกเศร้ามาจากความรู้สึกขาดและสูญเสีย ความกตัญญูและความรักเป็นยาแก้การขาดหายและการสูญหาย ดังนั้น ฉันจึงเริ่มพูดออกมาดังๆ ว่าฉันรู้สึกขาดซึ่งแค่ไหนที่ได้อยู่กับ BrambleBerry Rose ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอช่างงดงามเหลือเกินสำหรับฉัน และว่าฉันรักเธอชั่วชีวิต

"กระบวนการนี้ไม่ใช่แค่เรื่องจิตวิทยาเท่านั้น" ที่ปรึกษาของฉันกล่าว "มันยังเป็นเรื่องทางกายภาพด้วย ร่างกายของคุณต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลงในระดับเซลล์"

ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องนั้นมาก่อน

"ทำไมมันถึงเจ็บขนาดนี้ล่ะ? เหมือนต้องเตือนตัวเองว่าจะหายไปยังไง!"

"คุณและ BrambleBerry Rose รู้จักความรักที่ไม่มีเงื่อนไข มันเป็นพลังงานที่ทรงพลังที่สุดที่เราารู้สึกได้ โดยทั่วไปไม่ได้เกิดขึ้นกับคน แต่เกิดขึ้นกับสัตว์ได้ มันจะไม่มันถึงคุณไป แต่เมื่อคุณได้มีประสบการณ์นั้น ความเศร้าโศกของการสูญเสียมันนั้นลึกซึ้งมาก"

เมื่อฉันบอกเธอว่าฉันคิดว่าแมวของฉัน BrambleBerry Rose สื่อสารกับฉันแล้ว เธอไม่ได้มองฉันด้วยสายตาแปลกๆ เลยจริงๆ

“BrambleBerry พุดอะไร”

ฉันเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับสามสิ่งที่ Brambleberry แนะนำให้ฉันทำและอีกสองสามอย่าง
สิ่งที่เธอพูด

ที่ปรึกษาจะชักไปครึ่งหนึ่ง - - มีแววสะท้อนในดวงตาของเธอ ตอบด้วยเสียง - - แล้ว
หัวเราะอย่างขี้เล่น: “BrambleBerry Rose ดุสดีและนำยีนดี
พูดชัดแจ้ง - - เพื่อแมว!”

“สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่เรียบง่ายและกระจ่างแจ้ง เราทุกคนสามารถใช้มันในชีวิตได้ หล่อนจะต้อง
เป็นแมวที่น่าอยู่ด้วย คุณโชคดีและเป็นเกียรติที่ได้รักเธอ”

เธอปิดท้ายว่า “เมื่อคุณรักอย่างลึกซึ้ง คุณจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการสูญเสียอย่างลึกซึ้ง ของมัน
ต้นกุนของการรัก ความทุกข์คือความรัก โปรดจำไว้เสมอ: ความรักชนะ ขาดกุนก็ขาดกุน”

14. ความลึกกลับ

ไม่กี่วันต่อมา ฉันได้ภาพโปสเตอร์ของ BrambleBerry ที่ขยายใหญ่ขึ้นที่ร้านศิลปะภาพถ่ายในท้องถิ่น ผู้หญิงที่ช่วยฉันในกระบวนการสร้างสกรีนแบบใหม่ Diana ตลกขบขัน เธอบอกฉันบางอย่างที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน: "BrambleBerry Rose น่าทึ่งจริงๆ ขอคุณที่แบ่งปันเธอกับฉัน! ฉันเห็นได้ในสายตาของเธอว่า เธอมีจิตวิญญาณที่แก่ชรา"

ต่อมาในวันนั้น ฉันถามวิลเลียมจากภาพถ่ายว่าเขาเห็นใครมีวิญญาณชราหรือไม่
เมื่อเขาตอบว่าทำได้ ข้าพเจ้าจึงเล่าสิ่งที่ได้อ่าน่าพูดและถามว่าเขาเห็นสิ่งนั้นได้อย่างไร

"เมื่อคุณมองเข้าไปในดวงตาของเพื่อนสัตว์ของคุณ และเห็นบางสิ่งที่อยู่ข้างหลังดวงตาของพวกเขา นั่นเป็นสัญญาณของจิตวิญญาณเก่า"

ฉันส่งรูปถ่ายที่ฉันทำงานด้วยของ BrambleBerry Rose ให้เขาไปให้เขา พอเขาบอกว่าตกลง.
ด้วยสิ่งที่ได้อ่าน่าสัมผัสได้ ฉันจึงถามว่า "การมีวิญญาณเก่าหมายความว่า BrambleBerry Rose อาจจะถูกกับฉันเหมือนแมวคนละตัว
ก่อนหน้านี้ในชีวิตนี้หรือเปล่า"

คำตอบของเขาทำให้ฉันตั้ง "แน่นอน มันอาจหมายความอย่างนั้น และใช่ เธอเคยอยู่กับคุณมาก่อน"

"ในช่วงชีวิตนี้?"

"ใช่."

"ตกลง . . . อะไร?"

"เธออาจจะอยู่กับคุณในชาติอื่นด้วยซ้ำ คุณเคยมีความรู้สึกว่าคุณมี
รู้จักเธอมาก่อนหรือ?"

นั่นก็คือ อีกครั้ง!

"คุณคงจำคืนแรกที่ฉันพบเธอได้ และเมื่อฉันอุ้มเธอ ฉันก็ได้ยินเสียงตัวเอง

บอกว่า ฉันเคยรู้จักคุณมาก่อน! จากนั้นเธอก็เก็บงุ่นงั่นเหมือนแมวอมิสซึนิเยนของฉัน เอิร์ธ - - และเมื่อเธอบอกฉันในคืนนั้นหลังจากที่เธอจากไปว่าเธอกลับมาหาฉัน
สองครั้ง!"

วิลเลียมหยุดชั่วคราวแล้วพูดด้วยเสียงแผ่วเบา "เธอยังคุยกับคุณไม่จบ"

คุณเคยมีคนพูดอะไรบางอย่างกับคุณที่เปลี่ยนแปลงโลกของคุณในขณะนั้นหรือไม่
- ในทางที่ดี? ที่เกิดขึ้นกับฉันในวันนั้น

หลายสัปดาห์ผ่านไป และในที่สุดคริสโตเฟอร์ก็กลับมาบ้านอีกครั้ง เมื่อเขาเดินผ่าน
ที่ประตูหน้า Hayleigh กำลังนั่งอยู่ที่หน้าต่างบานใหญ่บานหนึ่งในห้องทำงานของฉันทและเป็นแมวเฝ้าบ้านที่ดี หลังจากจอบฉันทแล้ว เขาก็จุ่มเธอขึ้น
มา แต่เธอไม่ได้มีอะไรเลย! เธอถอยกลับและมองดูเขาอย่างดูเดือดในดวงตาของเขาโดยตรง เธอเงี่ยหูฟังและผล็อยยิ้มอันใหญ่ออกไป

"โอ้โฮ เธอรุนแรงมาก ว่าง?"

เขารับวางเธอลงบนพื้นเพื่อป้องกันไม่ให้เธอกระโดดออกจากอ้อมแขนของเขา และเธอก็ด้วย
วังหนี่.

"คุณได้จุ่มลูกสุนัขขณะสวมเสื้อตัวนั้นหรือเปล่า?"

"โอ้ . . . อาจจะ. คุณคิดว่านั่นคือสิ่งที่ทำให้เธออารมณ์เสียหรือเปล่า?"

"ใช่ เธอคงคิดว่าคุณเป็นคนทรยศ!"

หลังจากที่เขาอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เขาก็ไปหา Hayleigh เพื่อลองทักทาย
อีกครั้ง. เธอกลับเข้าไปในห้องทำงานของฉันทและนอนหลับบนเก้าอี้ของฉันทเมื่อเขาเดินเข้ามา "เอ้ เด็กน้อย ฉันทคิดถึงเธอจริงๆ"

เขาเอนตัวลงบนโต๊ะข้างเธอแล้วเอื้อมมือไปลูบหัวเธอ สักครู่
เธอเงยหน้าขึ้นและดวงตาของเธอก็กลมโตและกลมโต แต่แล้วใบหน้าของเธอก็เปลี่ยนไปและเธอก็ดันหัวของเธอไปที่มือของเขา

"อ่า! โอ้ดี." เขาจุ่มเธอขึ้นมา "คุณยังรักฉันทอยู่ไหม!" เขาเปิดประตูรั้วบนของหน้าบ้านเราแล้วยื่นกอดเธอไว้ "สวนทั้งหมดนี้เป็นของ
คุณ ทุกสิ่งที่คุณเห็นเป็น ของคุณ"

"ดูเหมือนว่าจะได้ผล!" ฉันทอดไม่ได้ที่จะหลงใหลในเสน่ห์ของเธอสักครู่เหมือนต้องการโลกที่มองเห็นได้ทั้งหมดเป็นของตัวเอง

เขามองไปรอบๆ ห้องนั่งเล่นของเรา และเห็นของเล่นของ Brambles เกือบทุกที่ "ฉันทคิดถึง
เธอดูด้วย! ดีใจมากที่ได้เห็นของเล่นของเธออีกครั้งและ Kitty RV ฉันทดีใจที่คุณเก็บมันไว้"

ต่อมาในช่วงบ่าย เราเดินไปที่บ้านของเรา และฉันทก็สงสัยอีกครั้งเกี่ยวกับกลุ่มดอกคาลลา "จำไม่ได้ว่าเมื่อก่อนมีเยอะขนาดนี้"

ฉันทมองดูเขาคิด

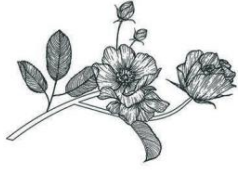
"ฉันทได้รับมัน! มาปลูกหลายสิบกิน คาลลัส. พวกมันสามารถเติบโตได้ระหว่างดอกไม้ไฟของ Girl Grey และดอกไม้ป่าของ Huckleberry! ช่างเป็นการรวมกลุ่มที่
น่าทึ่งและดูเดือดในสวนฤดูร้อนของเรา เหมือนฝูงดอกไม้หลากสีสันเพื่อลูกหลานของเรา"

ชาวสวนชาวอังกฤษในจิตวิญญาณของเขาแสดงความรักต่อสวนดอกไม้ป่าเป็ยี่วและสวน Gratitude Garden ของเราก็เป็นส่วนผสมอันรุ่งโรจน์ของความไม่สมมาตรและสีสันที่เป็นนามธรรม ในงานของเขา เขาปลูกดอกไม้ ต้นไม้ และต้นไม้เป็นกลุ่มที่เขาเรียกว่า "ครอบครัว" เขามองเห็นพวกมันเช่นนั้น และสำหรับ Brambles เขาพบสีม่วงเข้ม ดอกกุหลาบสีอ่อน กุหลาบสีเข้ม และดอกคาลาเซียขาว

หลังจากปลูกดอกไม้ได้ไม่นาน เขาก็จับกำลังขับรถผ่านย่านป่าใกล้บ้านของเราเพื่อไปทานอาหารมือสาย ป้ายกะเบียด้านหลังรถที่จอดอยู่ในถนนรถแล่นดึงดูดความสนใจของฉัน มีคำหนึ่งคำบนชิ้นส่วนโลหะประทับตราสีน้ำเงินและสีขาว: "Mystère"

ฉันไม่รู้ว่านี่คือคนที่เห็นคำนั้นเขียนบนป้ายกะเบียด้าน เป็นเป็น
ก่อนอื่นสำหรับฉัน

15. ฉันรู้วิธีบอกรักคุณ

หลายวันต่อมา ฉันนึกถึงสิ่งที่ได้อ่านและวิลเลียมพูดเกี่ยวกับวิญญาณเก่าๆ เมื่อฉันรู้สึกถึงการปรากฏกายของ BrambleBerry Rose อีกครั้ง

“ฉันสามารถพูดเพื่อตัวเองได้ - - ฉันรู้วิธีพูดว่าฉันรักคุณ”

นั่นทำให้ฉันยิ้มได้

“ฉันไม่อยากให้คุณเศร้า” เสียงของเธอแผ่วเบาและอ่อนหวาน “ฉันรักคุณ . - - ฉันหวังว่าคุณจะรู้สึกถึงความรักของฉัน ฉันอยากให้คุณกระจายความรัก”

ฉันคิดว่า เธอพูดถึงความรักเยอะมาก

“ฉันอยากให้คุณใช้ชีวิตให้สนุก” BrambleBerry พูดต่อด้วยท่าทีที่สวยงามของเธอ “มีหลายสิ่งที่คุณเรียนรู้ได้ที่นั่น แต่คุณไม่สามารถเรียนรู้ที่นี่ได้”

ขณะที่ฉันนั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้าในสวน Gratitude Garden ของเรา ที่รายล้อมไปด้วยต้นเมเปิลมังกรแดง ญี่ปุ่นอันงดงาม ดอกไม้ไฟของ Girl Grey ดอกไม้ป่าในท้องถื่นและหญ้าสูงที่อุดมสมบูรณ์ และตอนนี้ก็มีดอกคาลาฮิม่วงและสีกุหลาบหลากหลายชนิด ฉันได้มีอีกครั้งหนึ่ง บกสนทนาเดียวกับ กับ BrambleBerry Rose ที่รักของฉัน และอีกครั้งที่เธอส่งภาพพร้อมกับความคิดอันชาญฉลาดที่เธอแบ่งปันมาให้ฉัน

“ชีวิตของเราไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นเรื่องง่าย” BrambleBerry เปิดเผย ฉันไตร่ตรองว่าเธอเป็นอย่างไร ได้รับบาดเจ็บและสูญเสียความสามารถในการสร้างความบันเทิงให้ครอบครัวด้วยการแสดงการบิดผันและเป็นเขาสูง

“เราจะได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง ขวา.” - - อย่างกังวลที่จะหาฉันเจอ ฉันจะพบคุณเมื่อถึงเวลา

มันเกิดขึ้นอีกแล้ว: ด้ายแห่งความต่อเนื่องที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

ฉันสงสัยว่าเธอหมายความว่าเธอจะกลับมาเป็นแมวของฉันในช่วงชีวิตนี้หรือเปล่า? หรือเธอฉันอยู่อีกด้านหนึ่ง?

“มีพลังที่สูงกว่าซึ่งกำหนดเวลา” เธอกล่าวเสริม

“โปรดทราบไว้ว่าทุกครั้งที่คุณคิดว่าฉันอยู่ที่นั่นกับคุณ ฉันก็เป็นเช่นนั้น” —

ฉันสงสัยในใจว่าเธอปลอดภัยหรือไม่ “ฉันเห็นแต่คนที่รักฉันเท่านั้น” ฉันได้ยินเธอพูด “ฉันถูกรายล้อมไปด้วยความรัก
- - ทุกคนที่รักฉัน”

มันทำให้ใจฉันดีขึ้นและทำให้ฉันยิ้มได้ “แน่นอน” ฉันบอกเธอพร้อมหัวเราะเสียงดัง “คุณสวยมาก.”

นี่เกือบจะเหมือนกับการสนทนาที่ฉันจะมีกับบุคคลหนึ่ง

ฉันสงสัยว่าเธอได้พบกับพี่น้องของเธอหรือไม่ “ฉันได้พบกับครอบครัวแมวของฉันบ้าง” เธอ
ตอบกลับ “ฉันเข้าใจว่าตอนนี้ฉันมีจิตวิญญาณแล้ว” มีการหยุดชั่วคราวและเธอก็พูดต่อ: “ฉันไม่ได้เลือกที่จะทิ้งคุณ มันเป็นเวลาของ
ฉัน ที่นี่สวยงามมาก ตอนนี้ฉันรู้สึกมีความสุขและฉันก็รักคุณ”

“ฉันกำลังเดินทางทางจิตวิญญาณ” BrambleBerry Rose กล่าวสรุป “และคุณก็เช่นกัน”

ฉันทำงานในสิ่งที่ BrambleBerry Rose สอนฉัน อย่างไรก็ตาม มันเป็นความท้าทายอย่างต่อเนื่อง
เพราะคำพูดของเธอ คริสโตเฟอร์และเพื่อนๆ ของฉันจึงบอกว่าฉันเปลี่ยนไปแล้ว พวกเขาบอกว่าฉันเป็นคนง่าย ๆ มากขึ้น และฉัน
สามารถให้อภัยและเดินหน้าต่อไปได้ ฉันยังพูดเกี่ยวกับสิ่งที่กังวลใจฉันด้วย ซึ่งเป็นเรื่องใหม่สำหรับฉันและบางครั้งก็ยากด้วย และฉันก็
พยายามอย่างเต็มที่ที่จะพูดถึงปัญหาต่างๆ ด้วยความรักแทนที่จะพูดด้วยความโกรธ ฉันไม่ขอให้เพื่อนๆ มีความเชื่อแบบเดียวกับฉัน ฉันไม่
คาดหวังให้พวกเขาเปลี่ยนแปลง เห็นด้วย หรือแม้แต่ยอมรับความเชื่อของฉัน

ฉันขอความช่วยเหลือจากผู้สร้างจักรวาลในเรื่องทั้งหมดนี้ ราววัน.

ฉันเริ่มดีขึ้นแล้ว

และฉันจำได้ว่า: ฉันกำลังเดินทางทางจิตวิญญาณ

คริสโตเฟอร์ ฉันและเพื่อนๆ พูดบ่อยๆ ว่า: มันเป็นการเดินทางทางจิตวิญญาณ

16. จุดจบ?

ก่อนอื่นฉันอยากจะถามว่า: มีจุดจบไหม?

ยิ่งฉันเปิดใจรับความรักมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งใกล้ชิดกับ BrambleBerry Rose มากขึ้นเท่านั้น

ฉันรู้ว่าเธอเป็นของฉัน และฉันจะได้พบเธออีกครั้ง

เธอปลอดภัยและเธอก็รักฉัน

ฉันรักเธอ.

ความรักแข็งแกร่งกว่าสิ่งอื่นใด ทุกอย่าง!

เธอไปต่อ

ฉันไปต่อ

สุดท้ายแล้วความรักก็คือสิ่งเดียวที่มี

17. ชื่อของเธอ:

แรมเบอร์

แรมเบอร์โรส

เบบี้ บรอมเบิลส์

เบบี้ บี

พุ่มไม้

แรมบี้

แรมบีส

แรมบลี

บี

แรมบี้ แบลร์, แบลร์

แรมเบอร์

กุหลาบแรมเบอร์

และของโปรดของคริสโตเฟอร์: Miss B

สิ่งที่ดีและสวยงามที่สุดในโลกไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ พวกเขาจะต้องรู้สึกด้วยหัวใจ

—เฮเลน เคลเลอร์

18. ฉันพบรูปถ่ายที่บอกเล่าเรื่องราว

หลังจากเขียนเรื่องราวความรักนี้ ก็เจอภาพที่ลืมไปแล้วในสมัยที่ BrambleBerry โรสและเฮย์ลีห์ สกายวอล์คเกอร์ยังเป็นเด็ก ในตอนแรก Navar Star น้องชายของพวกเขาตั้งอยู่บนหลังคาโรงรถของเรา ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่โปรดของเขา กำลังเฝ้าดู BrambleBerry ไร่แมว Hayleigh ในสวนหลังบ้านของเรา BrambleBerry Rose จับแมวตัวเล็กไว้จนมิดและกั๊กเธอที่หลังคอ

ในป่านี้คงจะเป็นการกั๊กฆ่า

ฉันแปลกใจไหม? อย่างแน่นอน!

ฉันไม่รู้ว่าจะอ้างสิทธิ์ในตำแหน่งอำนาจในลำดับขั้นของความสัมพันธ์ระหว่างแมวกับน้องชายของเธอในช่วงสองสามเดือนแรกนั้น

หลังจากการแสดงอำนาจที่น่ารังเกียจครั้งนั้น BrambleBerry Rose ก็ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข อหิงสากับเฮย์ลีห์ สกายวอล์คเกอร์ตลอดเวลาเป็นเวลากว่าสิบสามปี

ความเคารพต่อ BrambleBerry Rose ที่รักของฉันเพิ่มมากขึ้นด้วยความรู้ย่อนหลังนี้ เธอไม่เพียงแต่ละทิ้งกิจกรรมโปรดของเธอ เช่น การปีนป่ายและกระโดดตามกิ่งไม้พร้อมกับกระรอกเท่านั้น แต่เธอยังอาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกันกับแมวที่ตั้งใจจะทำอันตรายเธอ และเธอได้ก้าวไปสู่เส้นทางที่สูง

เธอคือผู้สร้างสันติ ทั้งหมด. วัน.

เธอสามารถบดขยี้น้องสาวคนเล็กแสนสวยของเธอได้ทุกวันนี้ เป็นข้อความจากจักรวาลอีกข้อความหนึ่งว่าความงามอันล้ำค่าที่ฉันได้รับสิทธิ์พิเศษในการรู้จักและความรักนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหนือกว่า เธอทิ้งบทเรียนที่สวยงามและอ่อนโยนให้ฉันเช่นนี้ คราวนี้เองที่ฉันรู้สึกสงบในใจและความคิดเกี่ยวกับการจากไปของเธอ

ตอนนี้ฉันเชื่อว่าเธอมีชีวิตอันล้ำค่าอย่างน่าทึ่งและใช้ชีวิตตามแบบที่เธอเลือก เธอสบายใจเมื่อเธอจากไป เพราะเธอรู้ว่ากำลังจะไปไหน เธอดำเนินต่อไป ฉันก็ทำเช่นกัน และเธอก็สบายดี ชีวิตแล้วชีวิตเล่า เธอเคยวิ่งแข่ง ทำกายความสูงของเธอ ชัยชนะเหนือหุบเขาของเธอ — และยังคงอยู่ แข็งแกร่ง มั่นใจ และสวยงามอย่างน่าทึ่ง!

ฉันหวังเพียงว่าฉันจะถ่ายทอดความรู้สึกนี้มาสู่ชีวิตของฉันเองและรู้เมื่อฉันต้องการต่อไป.

ฉันพบรูปนี้หลังจาก BrambleBerry Rose จากไปเป็นเวลาหนึ่งปีกว่าแล้ว จากการอ่านเรื่องนี้ ฉันได้สูญเสียแมวตัวอื่นไป - -
และฉันก็แปลกใจที่ฉันคิดถึงเธอมากแค่ไหน นี่. เธอคือส่วนสำคัญในหัวใจของฉัน

ดังที่หมีพูห์กล่าวไว้ว่า บางครั้งสิ่งเล็กๆ อาจกินพื้นที่ในใจคุณได้มากที่สุด

—เอเอ มิลน์

19. รายการทรัพยากรบางส่วนที่ช่วยฉันทรักษา

สวรรค์มีจริง: เรื่องราวอันน่าประหลาดใจของเด็กน้อยเกี่ยวกับการเดินทางสู่สวรรค์และการเดินทางของเขา โดย Todd Burpo
ฉันทชอบมากเมื่อ

Colton Burpo ลูกชายของผู้เขียนกล่าวว่าสัตว์มากมายในสวรรค์

วัตถุประสงค์ของสุนัข: นวนิยายสำหรับมนุษย์ การเดินทาง
ของสุนัข โดย W. Bruce
Cameron

Within Heaven's Gates โดย Rebecca Springer มีเวอร์ชัน

บรรยายบน YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRO> และเวอร์ชันยาวกว่าได้ที่: [https://](https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBlyg)

www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBlyg ในบรรดาเรื่องราวที่ส่องสว่างอื่นๆ เธอเล่าเรื่องราวที่ยอด

เยี่ยมเกี่ยวกับลูกแมวแสนหวาน

Your Talking Cat หนังสือปกอ่อน - 1 มกราคม 1991 โดย Jack

Richter

กลุ่มฟื้นฟูความเศร้าโศกในท้องถิ่น หลายแห่งอยู่ในเครือข่ายของโบสถ์และโรงพยาบาล

Nancy Windheart: ความตระหนักรู้และภูมิปัญญาต่างสายพันธุ์ [https://](https://nancywindheart.com/)

nancywindheart.com/

เว็บไซต์ช่วยเหลือสัตว์: คลิกรับทุกวันเพื่อช่วย

ช่วยเหลือต่างๆ [https://](https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home)

theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home

Humane Society of the United States คุณอาจ

ต้องการ มีส่วนร่วมในองค์กรที่ช่วยเหลือสัตว์ มีจำนวนมาก

สิ่งที่ฉันทสนับสนุนคือ: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

และ Humane Society International [https://](https://www.hsi.org/how-you-can-help/)

www.hsi.org/how-you-can-help/

บันทึกข้อความจากที่รักของฉัน

คุณอาจต้องการเริ่มบันทึกประจำวันโดยป้อนวันที่ วัน และเวลาที่คนที่คุณรักติดต่อกับคุณ นี่อาจเป็นความรู้สึก สิ่งที่คุณได้สัมผัสหรือเห็น กลิ่นหอม เพลงในภาพยนตร์ หรือทางวิทยุ อาจเป็นของที่พบได้ อาจเป็นนกอพยพ บังเบอร์ด ฝี่เสื้อ หรือแม้แต่ หยัยว เมื่อใดก็ตามที่และอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นที่คุณคิด รู้ หรือเชื่อว่าเป็นข้อความแสดงความรักจากคนที่คุณรักในอีกฟากหนึ่ง ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นสัตว์หรือคนก็ตาม ... นั่นแหละ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ฉันรักแมวของฉัน บริสุทธิ์และเรียบง่าย และเมื่อเธอเสียชีวิต ฉันก็พบกับความมืดที่ฉันไม่รู้จักรึ ที่
ในขณะที่เดียวกัน ในใจของฉัน เธอเริ่มสื่อสารกับฉัน ฉันรู้สึกถึงถ้อยคำแห่งความรักของเธอในใจ และพวกเขาก็ช่วยฉันไว้

ฉันเขียนเรื่องราวของเธอเพื่อช่วยตัวเอง ความหวังของฉันคือคำพูดรักของเธอจะช่วยคุณหรือ
คนที่คุณรู้จักซึ่งสูญเสียความรักและได้พบกับความมืดมืดแห่งการทำลายล้างแบบเดียวกัน

ก่อนที่เราจะได้พบกับ BrambleBerry Rose ฉันและคริสโตเฟอร์เป็นเจ้าของบริษัทออกแบบและสร้างบ้านตามสั่ง เราสร้าง
บ้านที่ได้รับรางวัลและแม่กระทิงปรับปรุง Skybox ให้กับเจ้าของ San Diego Padres ในขณะที่สร้างบ้านเหล่านี้ให้กับ
เจ้าของ เราอาศัยอยู่ในสามรัฐ รวมถึงฮาวาย ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของประเทศ คริสโตเฟอร์เป็นนักออกแบบบ้านและสวนอัจฉริยะ ก่อน
ที่จะเป็นเรื่องธรรมดา เขาได้ออกแบบและสร้างบ้านพลังงานแสงอาทิตย์แบบพาสซิฟ ในบรรดามาตรการเชิงนวัตกรรมอื่นๆ เขายังได้สร้าง
บ้านที่ยั่งยืนในบิกินี่ แคลิฟอร์เนีย ซึ่งใช้การเก็บน้ำฝน พลังงานแสงอาทิตย์ และอากาศภายในที่บริสุทธิ์ รวมถึงมาตรการที่ไม่คุกคามสำหรับ
การใช้ชีวิตร่วมกับสัตว์ป่าอย่างปลอดภัย และการใช้กระแสลมตามธรรมชาติ เพื่อระบายความร้อนและการไหลเวียน

ขณะที่ BrambleBerry Rose ยังเด็ก คริสโตเฟอร์กับฉันก่อตั้ง 1Sun4All; เว็บไซต์
ที่มุ่งเน้นไปที่พลังงานสะอาดและแนวทางแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศที่เราเผชิญอยู่ ฉันจัดการเว็บไซต์และแก้ไขบทความทั้งหมด ฉัน
ยังเขียนถึง Cleantecnica.com ด้วย ซึ่งคุณยังคงพบเรื่องราวของฉันมากมาย บางส่วนเขียนขึ้นในขณะที่เราติดตามการบิน Solar
Impulse รอบโลกโดยใช้เพียงพลังงานแสงอาทิตย์เท่านั้น และบางส่วนเขียนสำหรับ Solar Decathlon ของกระทรวงพลังงานของ
สหรัฐอเมริกา ฉันได้รับการตีพิมพ์สามครั้งใน Scientific American ครั้งหนึ่งเมื่อ Solar Impulse บินเหนือสะพานโกลเดนเกตใน
ซานฟรานซิสโก และสองครั้งสำหรับอินโฟกราฟิกพลังงานสะอาดที่ฉันสร้างขึ้น

ฉันยังได้รับการยอมรับจากกระทรวงพลังงานของสหรัฐอเมริกาจากผลงานของฉันกับ Solar Decathlon

ในหัวใจของฉัน ฉันเป็นศิลปิน ฉันวาดภาพสีอะคริลิกบนผ้าใบ ฉันมีสไตล์ที่แตกต่างกันหลายแบบ รวมถึงความหลงใหล
ในปัจจุบันซึ่งเป็นการแสดงออกทางนามธรรม ภาพวาดไม้กางเขนสีทองและสีเงินของฉันถูกนำมาแสดงในระหว่างการสวดมนต์ Taize ได้
แสงเทียนที่ Mission Basilica ในท้องถิ่นของเมืองของเรา คริสโตเฟอร์กับฉันช่วยลูกแมวและแมวซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับเรา ตลอดหลาย
ปีที่ผ่านมา เรารักและอาศัยอยู่ร่วมกับแมวที่ได้รับการช่วยเหลือมากกว่าสามสิบตัว BrambleBerry Rose เป็นอัญมณีล้ำค่าและไม่เหมือน
ใคร

ฉันอ่านว่าภาษาอื่นมีตัวเลือกสำหรับคำว่ารัก แต่ในภาษาอังกฤษมีเพียงคำเดียวเท่านั้น ดังนั้นฉันจึงเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ฉันรู้จัก มันทำให้ฉันลุกขึ้น ทำให้ฉัน
เป็นคนที่ดีขึ้น และแสดงให้เห็นจักรวาลมหัศจรรย์ที่ฉันไม่สามารถเข้าถึงได้ และเมื่อมันจบลงทางกายภาพ ฉันก็โยนมันลงและบดขยี้มัน

ฉันต้องเรียนรู้ที่จะบินอีกครั้ง จิตวิญญาณของฉันต้องการสิ่งนั้น และวิธีเดียวที่ฉันสามารถทำได้คือยอมรับความรักที่ Brambles และฉันรู้จัก นั่นคือตอนที่ฉันรู้ว่าเธอและฉันมีอายุยืนยาวกว่าเวลา แข็งแกร่งกว่าแรงโน้มถ่วง เพราะเรารักเราสัมผัสถึงความไม่มีที่สิ้นสุด

เราคือ.
และจะเป็น
ตลอดไป.

